

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1935

ΕΤΟΣ 12^{ον}
ΑΡ 596

1473

Πούδρα Mystikum σε κου-
τιά των Δραχ. 80. και 50.-
Κορπάκι Mystikum Δρ. 36

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΙΣΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ

ΣΥΧΝΑ ή "Αννα Χαϊντεν πήγαινε σ' εκείνο το ξηρο «ράντσο», που ήταν χαμένο μέσα στο δάσος. Είχαν περάσει δυο χρόνια από τη μέρα που είχε γίνει άφαντος ο Τζέφ, μα εκείνη δεν είχε χάσει τις ελπίδες της. Κάτι της έλεγε πως ο Τζέφ την αγαπούσε πάντα και πως όταν θα ξαναγύριζε θα περνούσε πρώτα από εκεί πέρα από το «ράντσο» του.

Εκείνο το απόγευμα λοιπόν έδεσε το αλόγο της στην πόρτα και μπήκε μέσα, για να περάσει λίγη ώρα με τις τρυφερές αναμνήσεις του αγαπημένου της. Μα ξαφνικά, έξω από το «ράντσο» ακούστηκαν βήματα κι ένας γερός άνδρας με ξανθά μαλλιά και ξανθά γένεια παρουσιάστηκε στο κατώφλι.

— Τζέφ! Φώναξε χλωμιάζοντας ή "Αννα. "Ω, Τζέφ! Γύρισες λοιπόν κοντά μου; Πόσο είμαι ευτυχισμένη!...

Ο ξανθός άνδρας που είχε στην πέτινη ζώνη του δυο πιστόλια, της έδειξε μια άγρια ματιά κι ύστερα τη ρώτησε:

— Τι κάνετε δω πέρα; Γιατί με λένε Τζέφ;

— Σε λέω Τζέφ, γιατί είσαι ο Τζέφ! Του άπληντσε ή "Αννα, που είχε χάσει για μια στιγμή το θάρρος της. Είσαι ή Τζέφ Ντέρριξ που έγινε άφαντος από δω πέρα πριν από δυο χρόνια...

Κι' απότομα, αλλάζοντας φωνή συνέχισε:

— Τζέφ, γιατί μου φέρονται έτσι; Τι σου έκανα; Γιατί; Δεν έχεις πιά εμπιστοσύνη σε μένα; Τζέφ, γιατί ξαναγύρισες; 'Αν σε πιάσουν, θα σε κρεμάσουν! Η ξαφνική φυγή σου είναι γι' αυτούς μια όμορφη πράξη σου...

— Το ξέρω, το ξέρω... Την διέκοψε με πίκρα ο Τζέφ Ντέρριξ, γιατί αυτός ήταν πραγματικός. Έ, βέβαια πρόσθεσε αναστενάζοντας, όταν ένας άνθρωπος που κατηγορήθηκε για κάποιο φόνο, χαθεί άξαφνα από τον τόπο του, είναι ένοχος! Το ξέρω... Μα ποιος μπορεί να ξέρει ότι δυο ολόκληρα χρόνια δεν μπορούσα να γυρίσω πίσω για να φωνάξω σ' αυτούς πως δεν ήμουν εγώ ο δολοφόνος!...

Κι' έπειτα μ' άγριο ύψος φώναξε στην "Αννα:

— Τι ήρθατε να κάνετε δω πέρα; Φύγετε γρήγορα!

— "Οχι, δεν θα φύγω! του απάντησε κείνη με πείσμα. Μπορείς να ξεγελάσεις τους άλλους, μ' αυτά τα μακρυνά μαλλιά και τα γένεια, μα έμένα δεν με ξεγελάς...

— Τζέφ, άγνόησα το «ράντσο» αυτό για να μην έρθει κανείς ξένος έδω πέρα. Θυμάσαι τα ραντεβού μας έδω... Και τους όρκους μας.

Τα ξέχασες λοιπόν όλα;

— Έκείνος έδειξε μια λυπητερή ματιά τριγύρω κι' έπειτα ψιθύρισε με πίκρα:

— Τ' αγοράσατε έσείς, ε; Δεν θα μείνω ωστόσο πολλή ώρα δω πέρα...

— Και πού θα πάς, Τζέφ; τον ρώτησε με προσποιητή απάθεια ή "Αννα.

— Αυτή είνε μια έρώτησις που θα μείνει δίχως απάντησις... έκανε ξηρά ο Τζέφ, δίχως να γυρίσει το κεφάλι.

— "Όπως θέλεις... ψιθύρισε εκείνη με λυγμό.

Και τράβηξε κατά την πόρτα. "Ηθελε να βγίη στο δάσος, για να κλάψη, κρυφά, τον άρρασταχο πόνο της.

— "Αντίο, Τζέφ, του είπε όταν έφτασε στο κατώφλι. Θα ξανάρθεις δω πέρα καμιά φορά.

Μα εκείνος δεν της είπε τίποτε και ή "Αννα προχώρησε για να βγίη έξω. "Αξαφνα όμως άκουσε τ' όνομά της.

— "Αννα!

Στη ματιά του Τζέφ είδε τότε πως ο αγαπημένος της είχε ανάγκη από σιτορική, από θάρρος, από άγνη.

— Δεν ήθελα να με δής, τουλάχιστον για λίγο καιρό... της είπε σιγανά. Μα τώρα που είσαι δω πέρα θέλω να μάθης ένα πράγμα: "Αννα δεν σκότωσα εγώ τον Μπην Ουίλλιαρντ!

— Τό ήξερα... έκανε μ' ένα χαμόγελο ή "Αννα.

— Και δεν έφυγα, δεν το έσκασα για να μη με πιάσουν, όπως πιστεύει όλος ο κόσμος. "Όταν ήρθε και μου είπε ένα «καουμπόι» ότι σκότωσαν και λήστεψαν τον Μπην Ουίλλιαρντ, πήδηξα σ' αλόγο

και τράβηξα για το «ράντσο» σου. "Ηθελα να σου μιλήσω... Είχε περάσει πιά, όταν άξαφνα το αλόγο μου σταμάτησε μπροστά σ' ένα δέντρο που είχε πέσει απ' τον άέρα κι' έφραζε το δρόμο. Την ίδια στιγμή νοιώσα ένα λάσσο γύρω από τη μέση μου, και κυλίστηκα και μ' ένα σίδερο κι' έχασα τις αισθήσεις μου. Κι' όταν συνήλθα βρέθηκα μουν πάνω στο τραίνο.

— Σ' ένα τραίνο; Απόρησε ή "Αννα.

— Ναι, της ξανάειπε ο Τζέφ. "Ημουν κλεισμένος σ' ένα φορτίο βαγόνι, δίχως να σεντ στην τοίχη και δίχως όπλο. Μου είχαν περάσει από το στήθος τρεις ολόκληρες βολές. "Η δίψη μ' έκαιγε και νόμιζα πως θα πεθάνω, μα βιάστηκα. Στις Στις Πέδρο όμως όταν άνοιξαν το βαγόνι, βρήκαν έναν άνθρωπο που έζηρούσε! Με πήγαν λοιπόν στο νοσοκομείο. "Όταν βγήκα από εκεί έμαθα πως με κατηγορούσαν για το φόνο του Μπην Ουίλλιαρντ. Έπρεπε λοιπόν να κάνω: Να κρυφτώ ή να πάω φυλακή! Διέλεσα πρώτο και μπάρκαρα ως θεμιστής σ' ένα φορτηγό καράβι που πήγαινε στην "Ιαπωνία.

— "Ψηλά τα χέρια! αντίχρησε απότομα μια σκληρή φωνή από πάνω τους. Να πού ξαναγύρισε ο Ντέρριξ μας! Προσοχή! "Άρρησε ήσυχά πιστόλια σου, Ντέρριξ!

Μέσα στο «ράντσο» είχε μπη άθρόοβα ο Σάμ Ράνταλ, χαμένος λυγρός, όπως πάντα, μ' ένα πιστόλι στο χέρι.

— Σάμ! Φώναξε ή "Αννα. Τρελλάθηκε; Πέταξε πέρα το πιστόλι;

— Δεν είμαι δα τόσο ανόητος! της απάντησε εκείνος μ' ένα σαρκαστικό γέλιο. Σε είχα πάρει από πίσω, με την ίδια πιάς θα είχα κάνει κάποιον έδω πέρα. Και δε γελάστηκα.

Και ζήτησε στα μάτια την "Αννα, με ειρωνεία, για να την παύσει να τον περισοότερο. "Εκείνη κατάλαβε τότε πως θα συνέβαινε κάτι τρομερό και μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στην πόρτα. Την ίδια στιγμή ο Τζέφ πέταξε με δύναμη μια βαρεία καρέκλα πάνω στον Σάμ Ράνταλ, τον σώρισε κάτω και του πήρε το πιστόλι. "Εκείνη του παράφερε ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι και τον άρρησε άναίσθητο.

— Φύγε, Τζέφ! Του φώναξε τότε ή "Αννα.

Ο Τζέφ τη φίλησε, πήδησε πάνω στο αλόγο του και της φώναξε:

— Μείνε πιστή στην αγάπη σου, "Αννα. Θα ξαναγυρίσω μια μέρα. Είμαι άθώος!

Και χάθηκε σαν άστρατη μέσα στο δάσος.

Ο γυρισμός του Τζέφ Ντέρριξ άνεστάωσε όλο τον κόσμο. Ο Σάμ Ράνταλ, που διηύθυνε ένα αγρόκτημα για λογαριασμό ενός συνδικαλιστή στο Ντέλ Ρίο, είχε ειδοποιηθεί το σέριση (άτυπός), μόλις συνήλθε από τη λιποθυμία του. Ο Ράνταλ έκανε κόρτε της "Αννας, μα εκείνη τον περιφρονούσε, γιατί έλαμπε τον Τζέφ Ντέρριξ, που τον κατηγορούσε όλος ο κόσμος για φονιά.

— Μα πως είχε γίνει αυτό το έγκλημα; Η "Αννα θυμόταν πιά όλα τα γεγονότα εκείνης της τραγικής νύχτας. Ο Μπην Ουίλλιαρντ, ο έπιστάτης του πατέρα της, είχε φύγει το πρωί για το Ντέλ Ρίο, για να αρπάξει από την Τραπέζα καμιά δεκαεταριά χιλιάδες δολάρια. Το απόγευμα όμως, βρήκαν το πτώμα του στο δρόμο. Κάποιος τον είχε σκοτώσει και τον είχε πετάξει την ώρα που γινόταν από το μέρος άκριβως πάνω στο έγκλημα αρχίζαν τα ήγη ένοχων άλλου αλόγου, που σπαρτούσαν έξω από το «ράντσο» του Τζέφ Ντέρριξ. Η άτυπια δεν βρήκε εκεί μέσα τον Τζέφ και θεώρησε την εξαφανισιά του σαν μια καθαρή απόδειξη της ένοχης του. Αυτό άλλωστε ύποπτη οίξε με πάθος και ο Σάμ Ράνταλ, που είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στον κόσμο, γιατί όπως είπαμε, αντιπροσώπευε ένα μεγάλο συνδικάτο. Κι' έτσι μετά την έρευνά του Τζέφ, θα μπορούσε, όπως έλπισε, να καταλήσει την καρδιά της όμορφης "Αννας Χαϊντεν.

Το άλλο πρωί λοιπόν, ο Σέρφης με μερικούς άτυπικούς, σταμάτησε στο «ράντσο» του πατέρα της "Αννας. "Ηθελε μπει κά «καουμπόι» για να τον βρει.

— "Οταν κ' ένας σκύλος ακόμη έχει παράδες τον λένε: "Αξίοτιμο κύριο Σκύλο!

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

θήσουν να πιάση το φονιά. Μαζί του ήταν κι' ο Σάμ Ράνταλ. — "Θάβω κι' εγώ, σερίφη, του είπε τότε ο πατέρας της "Αννας. Πρέπει να πιάσουμε με κάθε τρόπο αυτόν το φονιά που ξαναγύρισε δω πέρα!...

Ο Χαϊντεν λοιπόν έφυγε με τους άτυπικούς και τα «καουμπόι» του κι' έλειψε όλη τη μέρα. Κατά το βράδυ, ή "Αννα άκουσε ένα καλασμό έξω από το «ράντσο». "Ηταν ο Ράνταλ, ο όποιος την ειδοποίησε ότι ο πατέρας της ήταν βαρεία πληγωμένος. Τον είχε πυροβολήσει ο Τζέφ Ντέρριξ.

— Δεν είναι αλήθεια! Φώναξε με πόνο ή "Αννα κι' έδειξε τις σφυγμένες γραμμές της στον Ράνταλ. Ο Τζέφ δεν θα έκανε ποτέ ένα τέτοιο πράγμα!...

— Τον είδα με τα μάτια μου! της απάντησε εκείνος με πείσμα. Καθώς τρέχαμε στο δάσος, ο Τζέφ Ντέρριξ, χύμηξε άπάνω μας σαν θηρίο. Μας πυροβόλησε και τους δυο, μα έμένα δεν με πέτυχε. "Επειτα έφυγε, ενώ εγώ έσκαβα πάνω από τον πατέρα σου...

Η "Αννα τον κοίταξε στα μάτια, με μίσος.

— Πέθανε ο πατέρας μου; τον ρώτησε.

— Πολύ φοβάμαι ότι... ψιθύρισε ο Ράνταλ.

— "Ενα αλόγο! Φώναξε στους ύπηρέτες ή "Αννα. Γρήγορα ένα αλόγο!...

Και τράβηξε μαζί με τον Σάμ Ράνταλ για το Ντέλ Ρίο.

— "Όταν κ' ένας σκύλος ακόμη έχει παράδες τον λένε: "Αξίοτιμο κύριο Σκύλο!

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

Εκείνη τη στιγμή έγινε μια ξαφνική φασαρία. Η "Αννα με το πιστόλι στο χέρι, χύμηξε πάνω στον Σάμ Ράνταλ και τον άρπαξε από το λαιμό.

— Σερίφη! Φώναξε. Πιάστε τον. Θέλει να φύγει!...

Δυο «καουμπόι» του Χαϊντεν άρπαξαν γερά από τα χέρια τον Σάμ Ράνταλ και τον κράτησαν ακίνητο.

— "Ακούστε... Συνέχισε τότε ο γιατρός. Ο Χαϊντεν μου είπε πως δεν τον πυροβόλησε ο Τζέφ Ντέρριξ, αλλά αυτός έδω ο άνθρωπος, ο Σάμ Ράνταλ.

— Ψέμματα! Ουδάρια ο Ράνταλ. Ο γέρος είνε τρελλός.

— "Οχι! του απάντησε ο δόκτωρ Σάουερ. Έχει σωστά τα μυαλά του.

— Ναι, φώναξε τότε ο Τζέφ Ντέρριξ. Ο Σάμ Ράνταλ, θάη σκοτώσει και τον Μπην Ουίλλιαρντ! Προσέχετε! Θά σάς ξεφύγει!...

Ο κόσμος περικύκλωσε τον Ράνταλ άπειληκτός. Την ίδια στιγμή ο Τζέφ Ντέρριξ άρπαξε απ' το χέρι ένα από τα «καουμπόι» του Ράνταλ που προσπαθούσε ν' ανοίξει δρόμο για να το σκάση.

— "Ω, έκανε άμέσως κατάπληκτος ο Τζέφ, έσθ δεν είσαι, Χούτς; Έσθ, Χούτς, έδω και δυο χρόνια δεν ήρθες στο «ράντσο» μου με τ' αλόγο για να μου αναγγείλεις ότι είχαν σκοτώσει τον Μπην Ουίλλιαρντ; Σε θυμάμαι πολύ καλά!

Δεν μου λές, Χούτς, πως είχες μάθει το φόνο τόσο γρήγορα; — Κλείσε το στόμα σου, έσθ! Μούγκρισε ο Σάμ Ράνταλ, οίχνοντας μια άγρια ματιά στον Χούτς.

— Πήγαινε στο διάβολο! Του απάντησε θυμωμένα το «καουμπόι». Πιάστηκες τώρα, φίλαρχο μου, Ράνταλ. Έσθ σκοτώσεις τον Μπην Ουίλλιαρντ, για να τον ληστέψης κι' ύστερα θέλεις να ορίσης το βάρος πάνω στον Τζέφ Ντέρριξ. Νομίζεις πως μ' εκατό παληοδολάρια που μούδωσες μου έκλεισες για πάντα το στόμα;

— "Α, έτσι λοιπόν; Έκανε ο σερίφης. Σάς συλλαμβάνω και τους δυο!...

Κι' έδεσε γερά, με το σκουπί της κρεμάλας το Ράνταλ και το Χούτς.

Ο Τζέφ, ελεύθερος πιά, γύρισε με την "Αννα στο σπίτι του δόκτωρ Σάουερ, όπου τους περίμενε ο γέρος Χαϊντεν με άγωνία.

— Τζέφ, νόμιζα πως ήσουν ένοχος, του είπε τότε ο πατέρας της "Αννας. Συνγνώσετέ με...

— Σας συγγνώμη, μίστερ Χαϊντεν, του απάντησε εκείνος, αν μου δώσετε την "Αννα.

— Μπορώ να κάνω κι' άλλο; Φώναξε ο Χαϊντεν, με θαλαχό γέλιο, ζητάζοντας την κόρη του.

Ο Τζέφ έσφιξε στην αγκαλιά του την αγαπημένη του και συλλογίστηκε πως ο κόσμος δεν ήταν τόσο κακός όσο νόμιζε...

ΤΖΑΙΗΜΣ ΡΟΥΘ

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ ΜΙΚΡΑ ΣΟΥΦΛΕ

Ζεσταίνετε ένα ποτήρι νερό με αλάτι, δυο κουταλάκια ψιλή ζάχαρη, 75 γρ βούτυρο και λίγη έμμενη φλούδα λεμονιού.

Όταν βράσουν τα κατεβάζετε από τη φωτιά και προσθέτετε 125 γρ παρίνα. Τα ανακατεύετε καλά τα θαναβάτε στη φωτιά ώσπου να έσκαλλε το μίγμα από την καταστροφή, τα κατεβάζετε και προσθέτετε 4 αυγά δολοφάρια.

Βάζετε στο τηγάνι καλό λάδι και αφού κώσει πέρνετε κουταλιές από τη ζύμη και τις ρίχνετε στο τηγάνι. Αφού ροδίσουν τα βγάλετε από το τηγάνι και βάζετε να στραγγίσουν, ύστερα δέ τα σερβίρετε πασπαλίζοντας τα με ζάχαρη.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Όταν κ' ένας σκύλος ακόμη έχει παράδες τον λένε: "Αξίοτιμο κύριο Σκύλο!

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

— "Όποιος δίνει γρήγορα, δίνει δυο φορές.

— "Αν ο καθένας σκουπίζει κάθε πρωί το περσινό του, όλος ο δρόμος θάινε πάντα καθαρός.

ΕΠΕΙΔ ΟΔΙΑ ΑΠ' ΤΟΥΣ ΜΙΓΑΛΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τρία πράγματα έχεις να φυλάξης, παιδί μου—του είπε, βγάζοντας ένα-ένα κι' άργά τα τελευταία του τα λόγια του— ιερά και τα τρία...

— Στους όρισμούς σου, πατέρα, έκαμ' ο Φώτος' να τ' ακούσω.

— Το πρώτο είναι, όρέ, να μην κάμης ποτέ να μετανοιώση το Σούλι, γιατί έλπισε σε σένα!

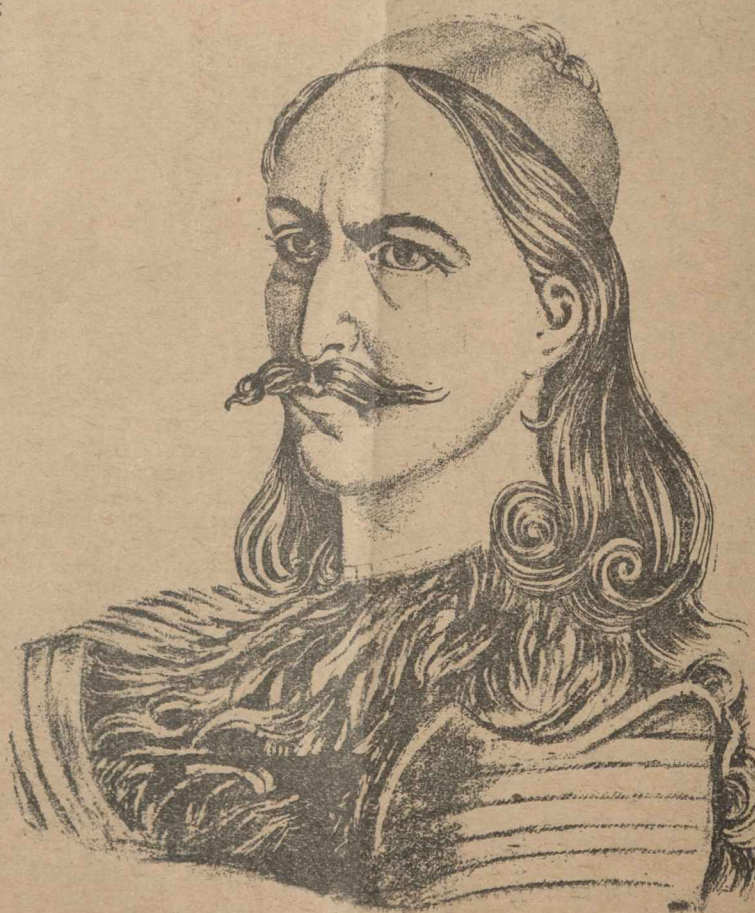
— Όχι, πατέρα, είπε το παλληκάρι, με σταθερή φωνή· δε θα το μετανοιώση ποτέ!..

— Το δεύτερο είναι—εξακολούθησε ο καπετάνιος με κόπο— να έκδικηθής για το θάνατό μου και το θάνατο αυτών που χαθήκανε σε τούτο τον πόλεμο. Και το τρίτο είναι να μην ντροπιάσης ποτέ τ' όνομά μας!

— Υστερα γύρεψε το σπαθί του. 'Η Μόσχω το ξεκρέμασε, του τώωσε:

— Πάρ' το, είπε στο Φώτο· έφαγε πλήθος έχθρους... το μπιστεύομαι στα χέρια σου... Μ' αν λειψής ποτές από το χρέος σου την κατάρτα μου νάχης· και να σε περάση πάντα για πάντα...

— Άμα απόδωσε το λόγο, έγειρε από τ' άλλο του πλευρό και πέθανε—έτσι απλά, όπως και είχε ζήσει. Το μοιρολόι φούντωσε μέσα στο σπίτι. Ο Φώτος αποτραβήχτηκε στην αύλη, με κάμποσα παλληκάρια· κι' όλη νύχτα μιλούσανε για τα δοξαμένα έργα του πεθαμένου καπετάνιου. Βγαίνοντας, ή ματιά του παλληκαριού είχε σταυρωθή για μια στιγμή, με τη ματιά της Χαΐδωσ. Ποτέ δεν της είχε φανή πίο άντρας, όσο τώρα, με τον άπλο κι' ήσυχο τρόπο π' αντίκρυζε το θάνατο τ' αγαπημένου του πατέρα. Λύπη βαθεία ήτανε χυμένη στη μορφή του, μα συγκρατημένη κι' ύποταγμένη, που του χάριζε την ξέχωρη όμορφιά, που δίνει πάντα ή θλιμμένη γαλήνη σε νάχε ιδή ακόμα, στα μάτια του κάποια σκιά μετάνοιας και συντριβής, για τον τρόπο που της είχε φερθή, το δειλινό, στο μονοπάτι. 'Ητανε πιά περασμένα μεσάνυχτα, όταν ο γέρο Σέχος έκανε νόημα στη γυναίκα του, πως έπρεπε να γυρίσουνε πιά στο σπίτι. Την ώρα πουδινε ή Χαΐδω το χέρι της στο Φώτο—ο θάνατος τους φίλωνε, αθελά της—για να τού πη το τυπικό «ζωή σε λόγου σας» πήγε να βάλλή ακόμα λίγα λόγια, που θάτανε σαν όριστικό συχωροχάρτι για ό,τι της είχε καμωμένο το δειλινό· μα κόμπιασε· γιατί σήκωσε τα μάτια και την κύτταξε κείνη τη στιγμή· κι' αυτό τ' ανάβλεμμά του την τάρανε βαθεία. Το χέρι του έκαιγε σε νάχε θερμή. 'Η Χαΐδω γύρισε στο σπίτι της συλλογισμένη. Τα χαράματα είδε όνειρο, παράξενο: Κι' αυτή κι' ο Φώτος ήτανε, λέει, καβάλλα σε δυο άλογα φλογάτα· περπατούσαν άργά, καμαρωτά· κι' άμα τα χτυπήσανε να τρέξουνε, δεν πατούσανε πιά τη γη· κάμανε φτερά και πήρανε πέταγμα

Φώτος Τζαβέλλας

δυνατό, άπάνω κι' από τις ράχες των βουνών. 'Η θεία Βασιλίσσα ένενηνταχροντίσσει γριά, πουκανε την όνειροκρίσιμα μέση στο Κακσοούλι, της είπε, άμα της το Ιστορίσε ή Χαΐδω:

— Δόξα κι' αγάπη, τσούπρα μου!

III

Οί καμπάνες του 'Αη-Δονάτου σήμαιναν γοργά κι' έπιμπεσαν άν άνθε μεγάλη σκόλη και άν άνθε κάθε φορά, που προσηλασάνε το λαό να πάρη κάποια μεγάλη απόφασι. 'Η έκκλησι μέσα κι' ή αλύες απ' έξω, με τους μεγάλους πέτρινους πύλους, που τους ίσκιώνανε τα θεόρατα πλατάνια είχε πείσει τα λιγάκι απ' το πλήθος. 'Ο λαός ξεχυνόταν ως πέρα στην πλατεία και βούιζε σε μελίσσι. Κάθε τόσο άνοιγε για να περνούσι οί καπετάνιοι, που φτάνανε τελευταίοι. 'Αστράφτανε μέσα στις καινούργιες τους φορεσιές και στ' άρματα τους. Τα πλήθη τους δεχόντανε με μουρμούρισμα, όλο καμάτο καμάρι και θαυμασμό. Μα το σούσουρο γίνθηκε πολύ μεγάλο, την ώρα που φτάσανε, για να πάρουνε την πρώτη θέσι ανάμεσα στους άρχηγούς ή Μόσχω με τη Χαΐδω. 'Ηταν άντάμα, με τα χιονισμένα τους, τα κεντητά σεγούνια, τις χρυσοπλούμιτες ποδιές και τ' ασημοκαπνισμένα τους σπαθιά. 'Ο λεβέντικος άέρας της Χαΐδωσ, ή έλευθερη περπατησιά της, το καθάριο πρόσωπό της, με την παρθενική του έκφρασι, τα παράξενα τα μάτια της και το φως π' άνάδινε δάκρυα, συνεπαίρνανε τα πλήθη, τα ξεσηκώναν. Οί άρχηγοί πιάσανε τα στασίδια. 'Ο γέρο-Μπότσαρης το πρώτο κι' άντικρυ, ο Φώτος, το τελευταίο. 'Ο άέρας ήτανε παράξενος σε τούτη τη συνέλευσι που θα διάλεγε καινούργιο πολέμαρχο. Ούτ' ένο νέο δεν εύρισκες, ο' έλα τα Σουλιώτικα χωριά, που νάθελε τούτη τη στιγμή το γέρο-Μπότσαρη. 'Οχι πως δεν τιμούσανε την παλληκαριά, τη βαθεία του φρονιμάδα και την άμυσήν. Το σέβας που τούσανε ταμε μεγάλο. 'Αγαπούσανε όμως το Φώτο. 'Ο πατέρας του είχε δώσει τη ζωή του για το Σούλι· κι' ύστερα κι' ο ίδιος είχε βασιανιστή κι' είχε μαρτυρήσει στα Γιάννενα, στις ελλιακές για την πατρίδα. 'Εξά απ' αυτά ο Φώτος, νέος κι' αιώτος, ξεπεταγμένος από τα σπλάχνα της γενιάς του, μιλούσε περισσότερο στην ψυχή τους. Δεν είχε παρά να τούς έβλεπε κανείς, την ώρα εκείνη, για να νοιώση άμέσως την προτίμησι των νέων. 'Ο γέρο-Μπότσαρης, με το φέσι το λαϊκό, το ψηλό, το κουδουνάτο, με τα χιονισμένα μαλλιά, το κάτασπρο μουστάκι, που τούπεφτε στα σαγόνια με τη μορφή σκαμμένη, ζωομένη, κουρασμένη δε μπορούσαν πιά ν' αντιπροσωπεύη το παρόν. Αυτό το παρσάτανε ο Φώτος με τα νεϊάτα του, τη δροσερή μορφή του, τη φλογερή του τη ματιά και τη λαμπδαπή κορμοστασιά του.

Με δυο λόγια: Για το Σούλι ο Μπότσαρης ήταν ο ήλιος που βυθό κι' ο Φώτος ο ήλιος που ροδοχαράζει. 'Η συνέλευσι άρχισε μέσα σε μιάν άτμόσφαιρα τρικυμίας. 'Από τα σαράντα κι' άπάνω οί περισσότεροι μιλούσανε για το Μπότσαρη· από τα σαράντα και κάτω δεν ήταν ένας που να μη μιλούσε για το Φώτο. Μέσα στις άτελείωτες φωνές και τους καυγάδες σηκώθηκε ή Χαΐδω. Γίνηκε μιάν σιωπή θανάτου, άμα την είδαν ν' άνεβαίνει στο δεσποτικό. Βελόνα νάπεφτε άα την άκούγανε: —'Αδέρφια, είπε με φωνή, πουτρεμε απ' τη συγκίνησι: Ποιός μαρτυροει δέ θα πη διαφεντευτέλι του λαού μονάχα στην ειρήνη· μα, πάνω απ' όλα, στον πόλεμο. Κι' ο ίδιος ο λόγος, πολέμαρχος, το λέει. 'Αν εξαίραμε πως θάχουμε ειρήνη για πολύ καιρό, θάλεγα κι' εγώ θέλω το Μπότσαρη. Γιατί κανένας άλλος δεν έχει το μυαλό που θέλουμε τα έργα της ειρήνης· και κανέναν άλλον δεν άκούδνε οί Σουλιώτες με σέβας περισσότερο απ' αυτόν... Μα για τον πόλεμο θέλουμε τα νεϊάτα. Για την όρμη τους, αδέρφια! Και γιατί άντέχουμε περισσότερο στην κακούχια.

— Είναι ντροπή σου, τσούπρα μου—φώναξε ο γέρο-Σέχος— να κάθσαι να λές έδω τέτοιες χαζωμάρες! Προσβάλλεις άδικά τα γερατιά· και πρώτα, πρώτα έμένα, τον πατέρα σου! 'Η ντροπή σου! Ποιός πολέμησε, όρέ, καλλιτέρι· απ' το Μπότσαρη, σε τούτο το στερνό πόλεμο; Ποιός ξετέρασε τους γέροντες στο βόλι, στο σπαθί; Το γέρο-λύκο θα βάλουμε άπάνω στο κοπάδι, άν θέλουμε τη σιγουριά το γέρο-λύκο, που εξαίρει όδλα τα τερτίπια των σκυλιών· όχι το λυκόπουλο, ένα κουτάβι, που θα τα μάθη στην καμπούρα μας!

Βουή μεγάλη από τα γερα· τεία έβρισε το όλο της έκκλησι, άνακατεμένη με τις φωνές των νέων, που δίνανε κουράγιο στη Χαΐδω. Αυτή, άτάραχη, εξακολούθησε, άμα γίνηκε κάποια ήσυχία, σε να μην είχε άκούση τίποτα:

—'Αν ήτανε βολετό θάλεγα να τους έχουμε και τους δυο: Και το Μπότσαρη και το Τζαβέλλα, τον έννε για την ειρήνη και τον άλλο για τον πόλεμο! Μα δώ άνάγκη σήμερα να διαλέξουμε τον έναν από τους δυο: Τι βλέπουμε μπροστά μας; 'Αν βλέπετε ειρήνη διαλέχτε τον Μπότσαρη· άν όμως βλέπετε και σεις, όπως εγώ, τον πόλεμο, θα βάλετε τον Τζαβέλλα. Κι' ο πόλεμος δεν εινε μακριά· ο Πασάς στα Γιάννενα δεν κοιμάται. Μας έτοιμάζει καινούργιο σφεόρι. Θέλει να μās τιμωρήσει για το κακό πουπαθε. Κάθε μέρα μας λένε οί άνθρωποι μας πως άγοράζει κι' αποθηκιάζει ντουέκια και μπαρουτόβολα. Θα βάλουμε τον Τζαβέλλα κεφαλή. Και θα τον καρτερούμε. Δεν ποτέπι να του κακοφανή το Μπότσαρη. Τα νεϊάτα ή τα γερατιά· δε τα όρίζει το θέλημα του άνθρώπου· αυτά τα πράγματα εινε το Θεό. Κι' άμα ο Θεός προστάζει ο άνθρωπος δεν πρέπει να βαρυκομά! Το Φώτο να διαλέξετε! 'Εχουμε μπιστοσύνη όλοι στην καρδιά του!

— Βουή μεγάλη, φωνές, αλλαγαλμός, σκεπάσανε τα τελευταία λόγια της. 'Ο Φώτος είχε κερδίσει το αξίωμα. Και κανένας δε μπορούσε να πη, άν ή χαρά, που ζωγραφίζότανε τώρα στη μορφή του, ήτανε γι' αυτό ή για τα τελευταία λόγια της Χαΐδωσ, που κυλούσαν ακόμα στ' αυτιά του. «'Εχουμε μπιστοσύνη όλοι στην καρδιά του»! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον έαυτό του τόσο εύτυχισμένον, όσο τούτη τη στιγμή της άνέλπιστης συνηγορίας. Δεν περπατούσε, πετούσε, βγαίνοντας από την έκκλησι, μέσα στο σούσουρο των παλληκαριών, που τον ξεβγάσανε με σέβας και με αγάπη. 'Ηταν ο πίο νέος πολέμαρχος, πουχε ιδή ποτέ το Σούλι. Μ' αυτό δεν τού φανόταν τίποτα μπροστά στο άλλο π' άρχισε να μαντεύη: Πως ή περήφανη ψυχή της Χαΐδωσ ήτανε δική του. 'Αν ο Πασάς άνοιγε τούτη τη στιγμή τους παραμυθένιους θησαυρούς πώκρυβε στα κατώγια του σαραγιού, στα Γιάννενα, και τούλεγε:

— Σού τους χαρίζω!

—'Αν άνοιγε με το σπαθί του, τούτη την ώρα, το δρόμο για την Πόλη, την εξακουμένη, για να ρίξη από τον τουρλό το 'Αγιά-Σοφιάς το μισοφέγγαρο και να βάλλη το σταυρό του Χριστού—δε θάπαίρνε τόσο χαρά, όσο του δώσανε τα λίγα λόγια της Χαΐδωσ. Μιά δειλιά παράξενη τον κυρίεψε, άμα τη ζήλωσε, για μια στιγμή, έξω από την έκκλησι. 'Η Χαΐδω πρόσεξε τη χλωμάδα του:

— Τι να σου πώ, έκαμε σφίγγοντας το χέρι της, με τι λόγια να παρσάτσω το πόσο μ' άγγίξαν αυτά που είπες; Είμ' ένας άνάξιος· όσο συλλογιέμαι την ντροπισμένη πράξι μου και τα δικά σου λόγια τα σημερινά· και τα βάζω, κοντά-κοντά, μούρχειται να χαθώ από τον κόσμο.

—'Αφού είν' έτσι, τούκαμε χαμογελώντας, θα σου πώ κι' εγώ το άλλο: Κεφάλι προσκυνημένο δεν κόβεται, όρέ Τζαβέλλα!... 'Ας τηνε τούτη την κουβέντα... πάει, ξεχάστηκε... Και τώρα πως θα κάμης, να βγάλης το Σούλι άσπροπρόσωπο. —'Αμα έχω κοντά μου το Θεό και σένα—του ξεφυγε άθελα—δε φοβάμαι τίποτα στον κόσμο!

—'Ο πατέρας μου, είπε ξεψυχα.

Και πήρε το δρόμο για το σπίτι. 'Από πίσω της άκούγε τη βαρεία περπατησιά του γέρο-Σέχου. Την έφτασε, την έστρώσε μπροστά. Δεν τούδινε καμμιάν άπόκρισι· κι' όσο ή Χαΐδω δεν μιλούσε, τόσο άναβε αυτός. 'Αμ' άνεβήκανε στο σπίτι ξέσπασε:

— Θά μου την πληρώσης, της είπε, τη σημερινή ντροπή! Πού τάμαθες τέτοια καμώματα; 'Αλλά να θέλω εγώ, κι' άλλα να λές έού; Ποιός σουπε να μιλήσης;

— Το Σούλι. Δέ μούδωσε δικαίωμα νάχω μιάν γνώμη στα συβούλια, τον ίδιο με σās τους άλλους; 'Ε, είπα τη γνώμη μου.

— Είπε κι' αυτή τη γνώμη της! Τη χροιαστήκαμε; Γνώμες της Χαΐδωσ!

— Εσύ, πατέρα, δε θα νοιώσης ποτέ πως έχω μεγαλώσει... πως δεν είμαι πιά τ' άνήλικο που καταχέριζες! Δεν το πιστεύεις πως είμαι πιά τρανή; Πως μηκη και σε πόλεμο; Πως πήρα και κεφάλια! Δέκα χιλιάδες Τούρκους να σκοτώσω, θα με βλέπεις μιζήρικο με την ποδίτσα!

—'Εχεις μεγάλο λάθος! Φώναξε ο γέρος: Ξέρω καλά πως είσαι πιά τρανή και σ' ώρα παντρείας... και θέλω, απ' τους γαμπρούς που έχω να διαλέξης έναν... να τελειώνουμε!

—'Αρχίζεις πάλι: τον ρώτησε σε θυμωμένη: Πείσώμενες για τη γνώμη μου—πουνε σωστή κι' απόδειξι πως ή συνέλευσι την παραδέχτηκε—και θέλεις να ξεσπάσης τώρα στην παντρεία μου; Σούπα τόσες φορές: εμάλλιασε ή γλώσσα μου, πάρ' το άπόφρασι: 'Η Χαΐδω δεν παντρεύεται!

— Και γώ σου λέω πως θα παντρευτή! 'Η θα πās σε μισοστήρι: Διάλεξε ένα από τα δυο!

Και βγήκε απ' τον όντα, χτυπώντας δυνατά την πόρτα. 'Η Χαΐδω κάθισε στο μιντερί βαρεία συλλογισμένη: Θα μπορούσε να τη βαστήξη ως το τέλος τέτοια φαγωμάρα καθημερινή; 'Η μάννα της μηκη σε λιγάκι και τη βρήκε με νοτισμένα μάτια.

—'Αν ήτανε βολετό θάλεγα να τους έχουμε και τους δυο: Και το Μπότσαρη και το Τζαβέλλα, τον έννε για την ειρήνη και τον άλλο για τον πόλεμο! Μα δώ άνάγκη σήμερα να διαλέξουμε τον έναν από τους δυο: Τι βλέπουμε μπροστά μας; 'Αν βλέπετε ειρήνη διαλέχτε τον Μπότσαρη· άν όμως βλέπετε και σεις, όπως εγώ, τον πόλεμο, θα βάλετε τον Τζαβέλλα. Κι' ο πόλεμος δεν εινε μακριά· ο Πασάς στα Γιάννενα δεν κοιμάται. Μας έτοιμάζει καινούργιο σφεόρι. Θέλει να μās τιμωρήσει για το κακό πουπαθε. Κάθε μέρα μας λένε οί άνθρωποι μας πως άγοράζει κι' αποθηκιάζει ντουέκια και μπαρουτόβολα. Θα βάλουμε τον Τζαβέλλα κεφαλή. Και θα τον καρτερούμε. Δεν ποτέπι να του κακοφανή το Μπότσαρη. Τα νεϊάτα ή τα γερατιά· δε τα όρίζει το θέλημα του άνθρώπου· αυτά τα πράγματα εινε το Θεό. Κι' άμα ο Θεός προστάζει ο άνθρωπος δεν πρέπει να βαρυκομά! Το Φώτο να διαλέξετε! 'Εχουμε μπιστοσύνη όλοι στην καρδιά του!

— Βουή μεγάλη, φωνές, αλλαγαλμός, σκεπάσανε τα τελευταία λόγια της. 'Ο Φώτος είχε κερδίσει το αξίωμα. Και κανένας δε μπορούσε να πη, άν ή χαρά, που ζωγραφίζότανε τώρα στη μορφή του, ήτανε γι' αυτό ή για τα τελευταία λόγια της Χαΐδωσ, που κυλούσαν ακόμα στ' αυτιά του. «'Εχουμε μπιστοσύνη όλοι στην καρδιά του»! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον έαυτό του τόσο εύτυχισμένον, όσο τούτη τη στιγμή της άνέλπιστης συνηγορίας. Δεν περπατούσε, πετούσε, βγαίνοντας από την έκκλησι, μέσα στο σούσουρο των παλληκαριών, που τον ξεβγάσανε με σέβας και με αγάπη. 'Ηταν ο πίο νέος πολέμαρχος, πουχε ιδή ποτέ το Σούλι. Μ' αυτό δεν τού φανόταν τίποτα μπροστά στο άλλο π' άρχισε να μαντεύη: Πως ή περήφανη ψυχή της Χαΐδωσ ήτανε δική του. 'Αν ο Πασάς άνοιγε τούτη τη στιγμή τους παραμυθένιους θησαυρούς πώκρυβε στα κατώγια του σαραγιού, στα Γιάννενα, και τούλεγε:

— Σού τους χαρίζω!

—'Αν άνοιγε με το σπαθί του, τούτη την ώρα, το δρόμο για την Πόλη, την εξακουμένη, για να ρίξη από τον τουρλό το 'Αγιά-Σοφιάς το μισοφέγγαρο και να βάλλη το σταυρό του Χριστού—δε θάπαίρνε τόσο χαρά, όσο του δώσανε τα λίγα λόγια της Χαΐδωσ. Μιά δειλιά παράξενη τον κυρίεψε, άμα τη ζήλωσε, για μια στιγμή, έξω από την έκκλησι. 'Η Χαΐδω πρόσεξε τη χλωμάδα του:

— Τι να σου πώ, έκαμε σφίγγοντας το χέρι της, με τι λόγια να παρσάτσω το πόσο μ' άγγίξαν αυτά που είπες; Είμ' ένας άνάξιος· όσο συλλογιέμαι την ντροπισμένη πράξι μου και τα δικά σου λόγια τα σημερινά· και τα βάζω, κοντά-κοντά, μούρχειται να χαθώ από τον κόσμο.

—'Αφού είν' έτσι, τούκαμε χαμογελώντας, θα σου πώ κι' εγώ το άλλο: Κεφάλι προσκυνημένο δεν κόβεται, όρέ Τζαβέλλα!... 'Ας τηνε τούτη την κουβέντα... πάει, ξεχάστηκε... Και τώρα πως θα κάμης, να βγάλης το Σούλι άσπροπρόσωπο. —'Αμα έχω κοντά μου το Θεό και σένα—του ξεφυγε άθελα—δε φοβάμαι τίποτα στον κόσμο!

—'Ο πατέρας μου, είπε ξεψυχα.

Και πήρε το δρόμο για το σπίτι. 'Από πίσω της άκούγε τη βαρεία περπατησιά του γέρο-Σέχου. Την έφτασε, την έστρώσε μπροστά. Δεν τούδινε καμμιάν άπόκρισι· κι' όσο ή Χαΐδω δεν μιλούσε, τόσο άναβε αυτός. 'Αμ' άνεβήκανε στο σπίτι ξέσπασε:

— Θά μου την πληρώσης, της είπε, τη σημερινή ντροπή! Πού τάμαθες τέτοια καμώματα; 'Αλλά να θέλω εγώ, κι' άλλα να λές έού; Ποιός σουπε να μιλήσης;

— Το Σούλι. Δέ μούδωσε δικαίωμα νάχω μιάν γνώμη στα συβούλια, τον ίδιο με σās τους άλλους; 'Ε, είπα τη γνώμη μου.

— Είπε κι' αυτή τη γνώμη της! Τη χροιαστήκαμε; Γνώμες της Χαΐδωσ!

— Εσύ, πατέρα, δε θα νοιώσης ποτέ πως έχω μεγαλώσει... πως δεν είμαι πιά τ' άνήλικο που καταχέριζες! Δεν το πιστεύεις πως είμαι πιά τρανή; Πως μηκη και σε πόλεμο; Πως πήρα και κεφάλια! Δέκα χιλιάδες Τούρκους να σκοτώσω, θα με βλέπεις μιζήρικο με την ποδίτσα!

—'Εχεις μεγάλο λάθος! Φώναξε ο γέρος: Ξέρω καλά πως είσαι πιά τρανή και σ' ώρα παντρείας... και θέλω, απ' τους γαμπρούς που έχω να διαλέξης έναν... να τελειώνουμε!

—'Αρχίζεις πάλι: τον ρώτησε σε θυμωμένη: Πείσώμενες για τη γνώμη μου—πουνε σωστή κι' απόδειξι πως ή συνέλευσι την παραδέχτηκε—και θέλεις να ξεσπάσης τώρα στην παντρεία μου; Σούπα τόσες φορές: εμάλλιασε ή γλώσσα μου, πάρ' το άπόφρασι: 'Η Χαΐδω δεν παντρεύεται!

— Και γώ σου λέω πως θα παντρευτή! 'Η θα πās σε μισοστήρι: Διάλεξε ένα από τα δυο!

Και βγήκε απ' τον όντα, χτυπώντας δυνατά την πόρτα. 'Η Χαΐδω κάθισε στο μιντερί βαρεία συλλογισμένη: Θα μπορούσε να τη βαστήξη ως το τέλος τέτοια φαγωμάρα καθημερινή; 'Η μάννα της μηκη σε λιγάκι και τη βρήκε με νοτισμένα μάτια.

—'Αν ήτανε βολετό θάλεγα να τους έχουμε και τους δυο: Και το Μπότσαρη και το Τζαβέλλα, τον έννε για την ειρήνη και τον άλλο για τον πόλεμο! Μα δώ άνάγκη σήμερα να διαλέξουμε τον έναν από τους δυο: Τι βλέπουμε μπροστά μας; 'Αν βλέπετε ειρήνη διαλέχτε τον Μπότσαρη· άν όμως βλέπετε και σεις, όπως εγώ, τον πόλεμο, θα βάλετε τον Τζαβέλλα. Κι' ο πόλεμος δεν εινε μακριά· ο Πασάς στα Γιάννενα δεν κοιμάται. Μας έτοιμάζει καινούργιο σφεόρι. Θέλει να μās τιμωρήσει για το κακό πουπαθε. Κάθε μέρα μας λένε οί άνθρωποι μας πως άγοράζει κι' αποθηκιάζει ντουέκια και μπαρουτόβολα. Θα βάλουμε τον Τζαβέλλα κεφαλή. Και θα τον καρτερούμε. Δεν ποτέπι να του κακοφανή το Μπότσαρη. Τα νεϊάτα ή τα γερατιά· δε τα όρίζει το θέλημα του άνθρώπου· αυτά τα πράγματα εινε το Θεό. Κι' άμα ο Θεός προστάζει ο άνθρωπος δεν πρέπει να βαρυκομά! Το Φώτο να διαλέξετε! 'Εχουμε μπιστοσύνη όλοι στην καρδιά του!

— Βουή μεγάλη, φωνές, αλλαγαλμός, σκεπάσανε τα τελευταία λόγια της. 'Ο Φώτος είχε κερδίσει το αξίωμα. Και κανένας δε μπορούσε να πη, άν ή χαρά, που ζωγραφίζότανε τώρα στη μορφή του, ήτανε γι' αυτό ή για τα τελευταία λόγια της Χαΐδωσ, που κυλούσαν ακόμα στ' αυτιά του. «'Εχουμε μπιστοσύνη όλοι στην καρδιά του»! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον έαυτό του τόσο εύτυχισμένον, όσο τούτη τη στιγμή της άνέλπιστης συνηγορίας. Δεν περπατούσε, πετούσε, βγαίνοντας από την έκκλησι, μέσα στο σούσουρο των παλληκαριών, που τον ξεβγάσανε με σέβας και με αγάπη. 'Ηταν ο πίο νέος πολέμαρχος, πουχε ιδή ποτέ το Σούλι. Μ' αυτό δεν τού φανόταν τίποτα μπροστά στο άλλο π' άρχισε να μαντεύη: Πως ή περήφανη ψυχή της Χαΐδωσ ήτανε δική του. 'Αν ο Πασάς άνοιγε τούτη τη στιγμή τους παραμυθένιους θησαυρούς πώκρυβε στα κατώγια του σαραγιού, στα Γιάννενα, και τούλεγε:

— Σού τους χαρίζω!

—'Αν άνοιγε με το σπαθί του, τούτη την ώρα, το δρόμο για την Πόλη, την εξακουμένη, για να ρίξη από τον τουρλό το 'Αγιά-Σοφιάς το μισοφέγγαρο και να βάλλη το σταυρό του Χριστού—δε θάπαίρνε τόσο χαρά, όσο του δώσανε τα λίγα λόγια της Χαΐδωσ. Μιά δειλιά παράξενη τον κυρίεψε, άμα τη ζήλωσε, για μια στιγμή, έξω από την έκκλησι. 'Η Χαΐδω πρόσεξε τη χλωμάδα του:

— Τι να σου πώ, έκαμε σφίγγοντας το χέρι της, με τι λόγια να παρσάτσω το πόσο μ' άγγίξαν αυτά που είπες; Είμ' ένας άνάξιος· όσο συλλογιέμαι την ντροπισμένη πράξι μου και τα δικά σου λόγια τα σημερινά· και τα βάζω, κοντά-κοντά, μούρχειται να χαθώ από τον κόσμο.

—'Αφού είν' έτσι, τούκαμε χαμογελώντας, θα σου πώ κι' εγώ το άλλο: Κεφάλι προσκυνημένο δεν κόβεται, όρέ Τζαβέλλα!... 'Ας τηνε τούτη την κουβέντα... πάει, ξεχάστηκε... Και τώρα πως θα κάμης, να βγάλης το Σούλι άσπροπρόσωπο. —'Αμα έχω κοντά μου το Θεό και σένα—του ξεφυγε άθελα—δε φοβάμαι τίποτα στον κόσμο!

—'Ο πατέρας μου, είπε ξεψυχα.

Και πήρε το δρόμο για το σπίτι. 'Από πίσω της άκούγε τη βαρεία περπατησιά του γέρο-Σέχου. Την έφτασε, την έστρώσε μπροστά. Δεν τούδινε καμμιάν άπόκρισι· κι' όσο ή Χαΐδω δεν μιλούσε, τόσο άναβε αυτός. 'Αμ' άνεβήκανε στο σπίτι ξέσπασε:

— Θά μου την πληρώσης, της είπε, τη σημερινή ντροπή! Πού τάμαθες τέτοια καμώματα; 'Αλλά να θέλω εγώ, κι' άλλα να λές έού; Ποιός σουπε να μιλήσης;

— Το Σούλι. Δέ μούδωσε δικαίωμα νάχω μιάν γνώμη στα συβούλια, τον ίδιο με σās τους άλλους; 'Ε, είπα τη γνώμη μου.

— Είπε κι' αυτή τη γνώμη της! Τη χροιαστήκαμε; Γνώμες της Χαΐδωσ!

— Εσύ, πατέρα, δε θα νοιώσης ποτέ πως έχω μεγαλώσει... πως δεν είμαι πιά τ' άνήλικο που καταχέριζες! Δεν το πιστεύεις πως είμαι πιά τρανή; Πως μηκη και σε πόλεμο; Πως πήρα και κεφάλια! Δέκα χιλιάδες Τούρκους να σκοτώσω, θα με βλέπεις μιζήρικο με την ποδίτσα!

—'Εχεις μεγάλο λάθος! Φώναξε ο γέρος: Ξέρω καλά πως είσαι πιά τρανή και σ' ώρα παντρείας... και θέλω, απ' τους γαμπρούς που έχω να διαλέξης έναν... να τελειώνουμε!

—'Αρχίζεις πάλι: τον ρώτησε σε θυμωμένη: Πείσώμενες για τη γνώμη μου—πουνε σωστή κι' απόδειξι πως ή συνέλευσι την παραδέχτηκε—και θέλεις να ξεσπάσης τώρα στην παντρεία μου; Σούπα τόσες φορές: εμάλλιασε ή γλώσσα μου, πάρ' το άπόφρασι: 'Η Χαΐδω δεν παντρεύεται!

— Και γώ σου λέω πως θα παντρευτή! 'Η θα πās σε μισοστήρι: Διάλεξε ένα από τα δυο!

Και βγήκε απ' τον όντα, χτυπώντας δυνατά την πόρτα. 'Η Χαΐδω κάθισε στο μιντερί βαρεία συλλογισμένη: Θα μπορούσε να τη βαστήξη ως το τέλος τέτοια φαγωμάρα καθημερινή; 'Η μάννα της μηκη σε λιγάκι και τη βρήκε με νοτισμένα μάτια.

—'Αν ήτανε βολετό θάλεγα να τους έχουμε και τους δυο: Και το Μπότσαρη και το Τζαβέλλα, τον έννε για την ειρήνη και τον άλλο για τον πόλεμο! Μα δώ άνάγκη σήμερα να διαλέξουμε τον έναν από τους δυο: Τι βλέπουμε μπροστά μας; 'Αν βλέπετε ειρήνη διαλέχτε τον Μπότσαρη· άν όμως βλέπετε και σεις, όπως εγώ, τον πόλεμο, θα βάλετε τον Τζαβέλλα. Κι' ο πόλεμος δεν εινε μακριά· ο Πασάς στα Γιάννενα δεν κοιμάται. Μας έτοιμάζει καινούργιο σφεόρι. Θέλει να μās τιμωρήσει για το κακό πουπαθε. Κάθε μέρα μας λένε οί άνθρωποι μας πως άγοράζει κι' αποθηκιάζει ντουέκια και μπαρουτόβολα. Θα βάλουμε τον Τζαβέλλα κεφαλή. Και θα τον καρτερούμε. Δεν ποτέπι να του κακοφανή το Μπότσαρη. Τα νεϊάτα ή τα γερατιά· δε τα όρίζει το θέλημα του άνθρώπου· αυτά τα πράγματα εινε το Θεό. Κι' άμα ο Θεός προστάζει ο άνθρωπος δεν πρέπει να βαρυκομά! Το Φώτο να διαλέξετε! 'Εχουμε μπιστοσύνη όλοι στην καρδιά του!

— Βουή μεγάλη, φωνές, αλλαγαλμός, σκεπάσανε τα τελευταία λόγια της. 'Ο Φώτος είχε κερδίσει το αξίωμα. Και κανένας δε μπορούσε να πη, άν ή χαρά, που ζωγραφίζότανε τώρα στη μορφή του, ήτανε γι' αυτό ή για τα τελευταία λόγια της Χαΐδωσ, που κυλούσαν ακόμα στ' αυτιά του. «'Εχουμε μπιστοσύνη όλοι στην καρδιά του»! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον έαυτό του τόσο εύτυχισμένον, όσο τούτη τη στιγμή της άνέλπιστης συνηγορίας. Δεν περπατούσε, πετούσε, βγαίνοντας από την έκκλησι, μέσα στο σούσουρο των παλληκαριών, που τον ξεβγάσανε με σέβας και με αγάπη. 'Ηταν ο πίο νέος πολέμαρχος, πουχε ιδή ποτέ το Σούλι. Μ' αυτό δεν τού φανόταν τίποτα μπροστά στο άλλο π' άρχισε να μαντεύη: Πως ή περήφανη ψυχή της Χαΐδωσ ήτανε δική του. 'Αν ο Πασάς άνοιγε τούτη τη στιγμή τους παραμυθένιους θησαυρούς πώκρυβε στα κατώγια του σαραγιού, στα Γιάννενα, και τούλεγε:

— Σού τους χαρίζω!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΚΑΡΔΙΑ

ΣΤΗΝ 65η Λεωφόρο, εκεί κοντά στην Σέντραλ-Στρήτ είχε γίνει το δράμα. Ο Έγκληματίας, μέρα-μεσημέρι, είχε μπη ξαλλάς στο κατάστημα του μίστερ Τζών Ντοϋκερ και του είχε πινάξει τα μυαλά στον άερα. Οι άνθρωποι που την ώρα εκείνη βρισκόντουσαν στο μαγαζί, τσακίστηκαν ποιος να βγή πρώτος στο δρόμο για να γλυτώσει το θάνατο. Έτσι έμεινε μόνος ο Έγκληματίας με το θύμα του.

Ο Ντοϋκερ, με το κρανίο του ανοιγμένο στα δύο, σπαρταρούσε πεσμένος πάνω στο πάγκο του. Ένα κομμάτι από το μυαλό του είχε πεταχτεί πάνω στα κουτιά της μαρμελάδας κι έτρεπε σαν ένα πράγμα ζωντανό. Οι έκκρεμεις λογαριασμοί του Ντοϋκερ στο ανοιχτό κατάστηχό του είχαν σβήσει από το αίμα του.

Ο Έγκληματίας πέταξε μακριά το πιστόλι του, έφριξε ένα χαμένο βλέμμα γύρω του κι ύστερα άπλωσε το χέρι του κι' αδιαφορώντας για τα αίματα, πήρε το κατάστιχο, το άνοιξε κι' άρχισε να το ξεφυλλίζει. Είχε πάνω από τριακόσιες σελίδες. Εκεί μέσα μπορούσε κανείς να δει ένα σωρό κακογραμμένους αριθμούς, όνοματα, πολυβιές κι' ημερομηνίες. Ο Τζών Ντοϋκερ μ' ένα πρωτόγονο λογιστικό σύστημα κ' ατόσε τα βερσεδία του κι' αν τύχαινε καμιά φορά να κινή λάθος, το έβριχνε πάντα εις βάρος του πελάτου του.

Ο δολοφόνος του φαίνεται ότι ήξερε αυτή την ιδιοτροπία του Ντοϋκερ γιατί ένα σατανικό χαμόγελο είχε παγώσει στα χείλη του. Με νευρικές ώστόσο κινήσεις γύρισε τα φύλλα του κατάστιχου, έψαξε ανάμεσα σ' εκείνα τα βρώμικα χαρτιά και ξαφνικά σταμάτησε σ' ένα όνομα. Συγχρόνως, έντελως ξαφνικά, άρχισε να κλαίει.

Ήταν τ' όνομά του. Ο μίστερ Τζιμ Φάλιγκερ φαινόταν καθαρά σ' εκείνη τη σελίδα ότι χρυσόπαις τετρακόσια δολάρια κι' είκοσι σέντες, στον σκοτωμένο! Μή φανταστήτε όμως ότι τον είχε πιάσει το φιλότιμο κι' αφού σκότωσε τον Ντοϋκερ, τώρα είχε μετανοήσει κι' έκλαιγε απ' τις τύψεις του... Η ιστορία του Τζιμ Φάλιγκερ ήταν πολύ διαφορετική. Την βρήκα έπειτα από λίγο καιρό, καθώς έψαχνα τις δικογραφίες ενός ανακριτικού γραφείου και είνε, καθώς θα ήθελε, αρκετά ενδιαφέρουσα. Θα μπορούσα να πω μάλιστα ότι είνε συγκινητική, αν δεν ήταν στη μέση αυτό το καταραμένο Έγκλημα. Οι άνθρωποι δεν συγχωρούν ποτέ έναν Έγκληματία. Κι' εγώ -δεν θα ήθελα καθόλου να τους δυσμενίσω, υποστηρίζοντας έναν δολοφόνο. Καλύτερα θα προτιμούσα να σάς την διηγηθώ και κρίνετε εσείς, πειά, αν έκαναν καλά οι δικαστές της Μέας Ύδρας που έστειλαν αυτό τον άνθρωπο στα κάτεργα. Ήταν λάθος τους; Είχαν δίκιο; Σ' αυτό πειά ο Θεός ας τους κρίνει!.. Ο Τζιμ Φάλιγκερ ήταν εργάτης σ' ένα έταίρεια οδοποιίας. Από τις όχθες το πρωί ως τις έξη το βράδυ έσκαβε την ασφαλτο των δρόμων μ' ένα ηλεκτρικό τρυπάνι, που του είχε σκατάψει τα νύερα και το νερούλιαζε το μυαλό του.

Όσο που πάλευε υπομονητικά για να κερδίσει το ψωμί της οικογενείας του!.. Οι συνάδελφοί του τον λυπόντουσαν γιατί ήταν αδύνατος και φαινόταν ότι δεν ήταν γεννημένος γι' αυτή τη δουλειά.

— Έσύ, φτωχέ Τζιμ, του έλεγαν, έπρεπε να γίνης καλαμαράς! Το σουλούπι σου δεν κάνει για τη δουλειά μας! Σε τρεις μήνες δεν θα σου μείνει ούτε το κοκκαλάκι σου... Καμιά μέρα θα σκορπίσης στην ασφαλτο και θα σε κομματιάσει το ίδιο σου το τρυπάνι.

Ο Τζιμ αναστέναζε ακούγοντας τα λόγια αυτά, μα δεν μιλούσε. Τι μπορούσε να τους πει; Για ποιο λόγο να τους διηγηθώ όλη την παλιά ιστορία του. Τό ήξερε κι' εκείνος ότι δεν ήταν γεννημένος για εργάτης. Ναι, μια φορά κι' έναν καιρό, φορούσε όμορφα ρούχα, καθόταν σ' ένα καλό γραφείο και κάπνιζε τσιγάρα του ενός δολαρίου. Μα τότε ήταν άλλη εποχή. Ποιος θα τον πίστευε ότι τον είχε κυνηγήσει τόσο πολύ η τύχη του ώστε να τον καταντήσει εργάτη του δρόμου.

Ο Φάλιγκερ πράγματι ήταν από καλή οικογένεια. Ο πατέ-

Κατέφυγε στον Τζών Ντοϋκερ που είχε κα τάστημα αποικιακών

πρόθυμος να τη βοηθήσει. Η Μέντυ γύρισε φορτωμένη ένα σωρό ψώνια στο σπίτι και λάμποντας από τη χαρά της. Αυτός ο συγγενής της ήταν ένας άνθρωπος με καρδιά: Της είχε υποσχεθεί ότι θα του έκανε πίστωση μέχ,ς ότου ο άνδρας της ν' άρχισι πάλι να εργάζεται.

Κι' αλήθεια με την ίδια προθυμία της έδωσε τρόφιμα ό κόμη δυο τρεις φορές. Έπειτα άρχισε να της φέρνει διστά λίες, να μουρμουρίζει και τέλος της δήλωσε:

— Είσαι όμορφη γυναίκα, Μέντυ και μ' αρέσεις! Βλέπεις πόσο καλός είμαι μαζί σου. Γι' αυτό δεν πρέπει κι' εσύ να με περιφρονήσεις.

Εκείνη τη μέρα η Μέντυ γύρισε στενωχωρήμένη στο σπίτι και με βουρκωμένα μάτια. Για το παιδί της και για τον άνδρα της είχε παραστρατήσει. Κι' αυτή η ιστορία εξακολούθησε μέχ,ς ότου ο Τζιμ Φάλιγκερ κατάφερε να προσληφθώ ως εργάτης στην οδοποιία. Όταν έμαθε την ευχάριστη είδηση, η Μέντυ έπεσε με δάκρυα στην αγκαλιά του και του όμολόγησε τη θυσία της. Ο Τζιμ πάγωσε από τη φρίκη του. Έπειτα σκέφτηκε ότι ο μόνος αίτιος της καταστροφής τους ήταν ο Τζών

ρας του τον είχε σπουδάσει κι' όνειρευόταν να τον κάνει έναν διάσημο έπιστήμονα. Μα εκείνος πριν ακόμη γραφτεί στο Πανεπιστήμιο, έμπλεξε στα δίχτυα της άγνης. Έτσι από μια απλή γνωριμία είχε πιαστεί στην απόχη του έρωτα. Ή άρα μόνον του ήταν μια όμορφη πωλήτρια σ' ένα κατάστημα της οδού Άνεξαρτησίας. Όλη τη μέρα στεκόταν όρθια πίσω από τους πάγκους των έμπορευμάτων και περιπούσαν τους πλάσιους πελάτες. Έπειτα, μόλις έκλεινε το έμπορικό έτρεπε να βρή τις φίλες της και πήγαινε να διασκεδάσει στα λαϊκά τσιγαιγκ, εκεί που η εύθυμία πουλιέται λίγα σέντες! Σ' ένα απ' αυτά είχε γνωρίσει και τον Φάλιγκερ. Χόρεψαν μαζί, φλυαρούσαν και τέλος κατάλαβαν ότι ο ένας ήταν πλασμένος για τον άλλο.

Ο Τζιμ, ύστερ' από λίγο καιρό, δήλωσε σοβαρά στην γονεΐς του ότι θα παντρευόταν.

— Αν ή νύφη έινε από καλό σπίτι, έχεις την ευχή μου του απάντησαν εκείνοι. Καλύτερα να παντρευθής νέος γιαννι μ'ή πάρης άσχημο δρόμο!

Μα ο Τζιμ τους έκοψε άμέσως τον ένθουσιασμό, λέγοντάς τους ότι σκεφτόταν να πάρη γυναίκα του την Μέντυ κ'ήταν την μικρή πωλήτρια.

— Αυτό να το βγάλης από το νου σου! Το έλεπε άπόστομο ο πατέρας του. Τέτοιες εύκαιρες βρίσκες ακόμη και στα γέ-ράματα. Κύτταζε καλύτερα να γίνης άνθρωπος!

— Μα θα έργαστώ, διαμαρτυρήθηκε ο Τζιμ. Θα ήθελε ότι θα ζήσω τη γυναίκα μου.

— Τότε δεν πρέπει να όπολογίζεις πειά σ'ή μάς! Το δέλωσαν μ' άσπληρότητα.

Άλλ' ο Φάλιγκερ ήταν τρελλός για την όμορφη Μέντυ. Άδιαφορώντας για τις συμβουλές των δικών του, έφυγε από το σπίτι παντρεύτηκε την άγαπημένη του και κατάφερε να διορίστ' ένα γραφείο. Η δουλειά ήταν βέβαια πολλή, μα κι' ο μισθός άρκετά καλός κι' έτσι μπορούσαν να συντηρούνται. Μετά ένα χρόνο, ο Φάλιγκερ έγινε πέ-τέρας. Η μικρή Μάρτζορ ήταν το στόλισμα του σπιτιού τους. Ο Τζιμ τώρα εργαζόταν περισσότερο, μα δεν καταλάβαινε την κούραση γιατί σκεφτόταν το παιδί του.

Έτσι πέρασαν πέντε χρόνια. Ήν φν κ'ά, η ιδιωτική έπιχειρήσις στην οποία εργαζόταν χρεώκόπησε κι' ο Τζιμ Φάλιγκερ έμεινε χωρίς πενήντα σέντες.

Από εκείνη τη μέρα, άρχισε να αυτόν ένας τρομακτικός άγώνας. Έσινε ότι μπορούσε για να κερδίσει το μισθό των δικών του. Μα ήταν υπερήφανος και δεν ήθελε να καταφύγει στον πατέρα του. Έτσι ήρθαν κι' η μαύρες μέρες της δυστυχίας. Πολλά βράδια έμεινε στο σπίτι μ' άδεια χέρια κι' η γυναίκα του και το παιδί τους κοιμήθηκαν νηστικοί. Η Μέντυ, μη μπορώντας να υποφέρει το μαρτύριο της πείνας σκέφτηκε τότε να καταφύγει σ' έναν μακρινό συγγενή της, τον Τζών Ντοϋκερ που είχε ένα κατάστημα αποικιακών στην 65η Λεωφόρο. Ο Ντοϋκερ την άκουσε με προσοχή κι' ύστερα φάνηκε

πρόθυμος να τη βοηθήσει.

Η Μέντυ γύρισε φορτωμένη ένα σωρό ψώνια στο σπίτι και λάμποντας από τη χαρά της. Αυτός ο συγγενής της ήταν ένας άνθρωπος με καρδιά: Της είχε υποσχεθεί ότι θα του έκανε πίστωση μέχ,ς ότου ο άνδρας της ν' άρχισι πάλι να εργάζεται.

Κι' αλήθεια με την ίδια προθυμία της έδωσε τρόφιμα ό κόμη δυο τρεις φορές. Έπειτα άρχισε να της φέρνει διστά λίες, να μουρμουρίζει και τέλος της δήλωσε:

— Είσαι όμορφη γυναίκα, Μέντυ και μ' αρέσεις! Βλέπεις πόσο καλός είμαι μαζί σου. Γι' αυτό δεν πρέπει κι' εσύ να με περιφρονήσεις.

Εκείνη τη μέρα η Μέντυ γύρισε στενωχωρήμένη στο σπίτι και με βουρκωμένα μάτια. Για το παιδί της και για τον άνδρα της είχε παραστρατήσει. Κι' αυτή η ιστορία εξακολούθησε μέχ,ς ότου ο Τζιμ Φάλιγκερ κατάφερε να προσληφθώ ως εργάτης στην οδοποιία. Όταν έμαθε την ευχάριστη είδηση, η Μέντυ έπεσε με δάκρυα στην αγκαλιά του και του όμολόγησε τη θυσία της. Ο Τζιμ πάγωσε από τη φρίκη του. Έπειτα σκέφτηκε ότι ο μόνος αίτιος της καταστροφής τους ήταν ο Τζών

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ, Ο ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

(Κατ' αφήγησιν του συντρέφου του ήρωϊκού κλέφτη, Φραγγίστα)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΛΟΜΟΝΑΧΟΣ πειά ο Χασιώτης έφριξε μια άπελπισμένη, γρήγορη ματιά γύρω του. Είδε τα κορμιά των συντρόφων του μαρτυριασμένα κι' αίματοκυλισμένα κι' ύστερα τα μάτια του αναπανήθηκαν σ' ένα γοργό ανάβλεμμα, με τα μάτια του άδερφου του.

Ο Κατσαντώνης δεν μιλούσε πειά. Δεν είχε κουράγιο. Το ξαφνικό αυτό άναστάτομα τον είχε άποσταξίσει. Όσοσο το βλέμμα του μίλησε, για μια ακόμα φορά. Μίλησε και είπε τα ίδια λόγια που φώ-

νηζε λίγο πριν το στόμα:

— Σκοτώσε με, άδερφέ μου Χασιώτη!...

Ο Χασιώτης δαγκώθηκε. Γιατί να μην έζη έχατο χέρια αυτή τη στιγμή, και σ' κάθε χέρι κι' από ένα τούφερι; Όσοσο δεν άπόκαζε, δεν κίστε, δεν έριξε τ' άρματά του. Ένας αυτός μισός σ' έ τόσο μισούσε κι' έθρον, έθρον λυσσαλμένος, εξακολούθησε να πολεμά.

Ποιόσος με πείσμα, τρελλός, άφανισμένος άπ' την άπειλασία του, άγιος, τρομερός.

Θ' άφηνε αυτός να του πάρουν οι παληοραβάντες τον άδερμο του, τον καπετάνιο του, μέσ' από τα χέρια του; Χίλιες φορές όχι!

Μα τέτοιο ήταν το θέλημα του Θεού. Κι' άξαφνα ένα βόλι χτύπησε το Χασιώτη στο μηρό. Λύγισε τότε ο τρομερός κλέφτης, γονάτισε...

Σαν σίφουνας, έπεσαν άπάνω του οι Άρβανίτες, σπάζοντας άγρια, θοισμβεντικά. Έξατονάδες χέρια άπλώθηκαν και τον σήκωσαν άνεμο.

Το ίδιο έγινε και με τον Κατσαντώνη. Τον άρωστο τώρα Κατσαντώνη, που τρέμανε και τ' όνομα του ακόμα σ'ι κατάνες.

Είκοσι πτώματα Άρβανιτάδων ήσαν πεσμένα έδώ κι' εκεί. Άλλοι τόσοι και περισσότεροι ήσαν οι λαβωμένοι...

Μα τί μ' αυτό;

Ο Άγιος Μουχουράτης πήγαινε να πετάξει από τη γαφ' του. Το κατόρθωμά του ήταν μεγάλο.

Μέσα στο πανηγύρι αυτό του άσχεριού του Μουχουράτη τα δυο άδερφια σφίγγουν τα δόντια τους και να συγκρατήσουν τη λύσσα και τον πόνο τους.

Άρρωστος ο Κατσαντώνης που τον έτρεμε όλη η Άρβανιτιά!...

Λαβωμένος ο Χασιώτης, το δεξί χέρι του άδερφου του!...

Αιχμαλωτί των Άρβανιτάδων, που τρέμανε ως να χιές ακόμα και τον ίσιο τους, π' άκούγανε τ' όνομα τους και τους έπιανε σύγχρονο!...

Μεθυμένος άπ' το κατόρθωμά του ο Άγιος Μουχουράτης διάταξε τους πολεμιστάς να οίξουν μια μπαταριά στον άερα, για να διαλαλή η είση παντού, για ν' άγιολογίσουν τα βουνά το θοισμβό του.

Οι Άρβανίτες τον ίπάκουσαν πρόθυμα. Τετρακόσια περίπου καρποφιλία και ζωνιποδρες βροντήσανε μαζί κι' έκαναν τις γύφους πλαγιές ν' αντιβούν.

Την όμορφονιά αυτή την άκούσανε οι σύντροφοί του Κατσαντώνη, που βρισκόντουσαν τρεις ώρες μακριά, στη θέσι Κρέτζια, με το Λεπενιώτη. Άγρια και λυπητερό πέρασε η βοή της μπαταριάς πάνω άπ' τα χείλια τους. Κερώσανε όλοι τους και στάθηκαν βουβοί κι' άκίνητοι, σαν μαρμαρωμένοι...

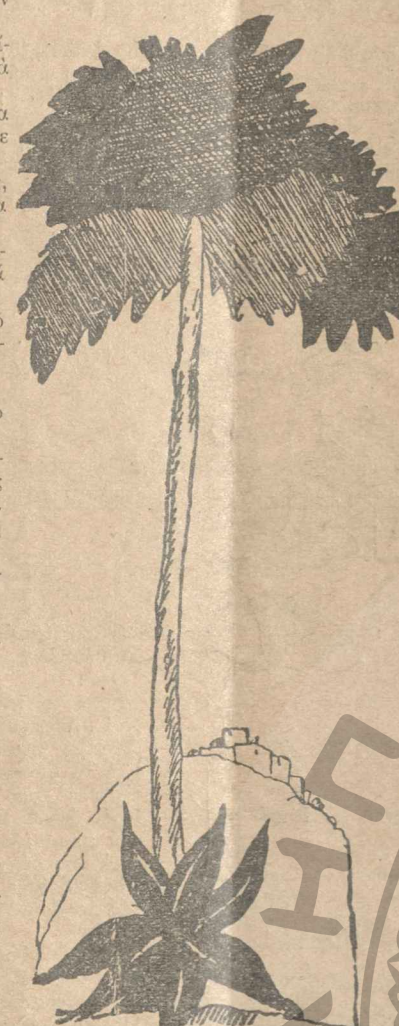
Η μπαταριά άκούστηκε άπ' το μέρος που βρισκόταν η σπηλιά του Κατσαντώνη, άπ' το μέρος που βρισκόνταν χρημένος ο άρρωστος καπετάνιος τους, κάποια μεγάλη συμφορά θαχε συμβη. Έβρανε καλά κι' έλκτε το καιρό εκείνον τις συνήθειες των Άρβανιτάδων. Κατάλαβαν πως ο Άγιος Μουχουράτης θαχε κάνει κά-

Ντοϋκερ. Έπρεπε λοιπόν να πληρώσει με τη ζωή του το σφάλμα του. Και πράγματι, ο Φάλιγκερ χωρίς λόγια κι' ιστορίες πήγε στο μαγαζί του και τον σκότωσε.

Η δική του ήταν σύντημη. Οι δικασταί δεν παρεδέχθηκαν κανένα ελαφρυντικό και τον έστειλαν για είκοσι χρόνια στα κάτεργα. Όσο για την Μέντυ και τη μικρή Μάρτζορ, αυτές τις πήρε στο σπίτι του ο γέρο Φάλιγκερ μετανοημένος που είχε δείξει τέτοια άδιαφορία στη δυστυχία του παιδιού του.

Αυτή είνε η ιστορία του Τζιμ Φάλιγκερ. Τώρα σεις μπορείτε να κρίνετε αν είχαν δίκιο να τον καταδικάσουν τόσο αυστηρά οι δικασταί του.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ποιο κατόρθωμα για να διατάξει τ' άσχερι του να ρίξει μια όμορφονιά, έτσι ξαφνικά!...

Πιάσανε λοιπόν τον Κατσαντώνη; Τον σκοτώσανε μέσα στη σπηλιά του; Τον είχαν μαλωώσει και θα τον σέρνανε δεμένο πισθαγκώνα στα Γιάννινα;

Η θέσι π' άκούστηκε η μπαταριά αυτό έσήμανε. Τα παλληκάρια του Κατσαντώνη κατ'αχτήσανε κατ'αχτήσανε. Ήταν άγνη η όρη τους. Τα μάτια τους φλογισμένα. Τα χέρια τους πασπατέυαν νευρικά κι' άνυπόμονα τ' άρματά τους.

Μα η σαστιμάρα αυτή δεν κράτησε πολύ. Ήρθε και πέρασε σαν κακό, μαύρο σύννεφο άγριας μπόρας!...

Ο Λεπενιώτης πρώτος τινάχτηκε άπάνω, άγιος, όρητικός, άσυγκράτητος.

— Άπάνω, όρέ!...

Οι Κατσαντωνάοι πέταξαν τις κάπες τους και βρέθηκαν στο πόδι.

— Δορό, όρέ γρήγορα για τη σπηλιά! Μεγάλη συμφορά μ'ας βρήκε! Πιάσαν τον καπετάνιο μας!... Τον βρήκαν άρρωστο, οι άπ'στοι και τον τσακώσανε!... Θ' αφήσουμε, όρέ σεις, τον Κατσαντώνη στα χέρια των Άρβανιτάδων;

— Καλύτερα να πεθάνουμε όλοι μας, παρά να γίνη τέτοιο πράγμα!

— Ζωντανό ή πεθαμμένο πρέπει να τον έλευτε-ρώσουμε!...

— Να τον έλευτερώσουμε ή να χαθούμε όλοι μας!...

— Έμπρός!... Φτερά στα πόδια σας και στην καρδιά άτσάλι!...

Χύθηκαν όλοι τους σαν σίφουνας, σαν ποτάμι που φούσκωσε από δυνατές μπόρες κι' άγριες κατεβασίες, κατά το μέρος της σπηλιάς. Τριών όρων δρόμος τους χώριζε. Μα ποιος λογάριζε πειά το όρομο; Έτρεχαν, πετούσαν, ηληδοσαν σαν έλαφια, με τα γιαταγάνια γυμνά στα χέρια, με την άπόφασι στην καρδιά να γλυτώσουν τον καπετάνιο τους ή να πεθάνουν!...

Μα ήταν πονηρός άνθρωπος ο Άγιος Μουχουράτης. Έβροντας καλά ότι οι Κατσαντωνάοι θα βρισκόνταν κάπου κοντά, δεν χαοπήρησε καθόλου μετά την αιχμαλωσία του Κατσαντώνη και του Χασιώτη. Πήρε λοιπόν τους δύο αιχμαλώτους του και τράβηξε γρήγορα-γρήγορα, όχι για τα Γιάννινα αλλά για το Καρπενήσι.

Η πονηρία του κι' η βίαση του αυτή τον γλυτώσε άπ' την επίθεσι των Κατσαντωνάων και, το χειρότερο, έγινε άφορη ν' άποτίγη το σχέδιό των Κατσαντωνάων.

Μόλις τα παλληκάρια του Λεπενιώτη φτάσανε στη σπηλιά, γεμάτα ιδρώτα και κρυοπαγή, δεν βρήκαν κανέναν εκεί. Βρήκε η σπηλιά!... Και γύρω τα πτώματα των σκοτωμένων Άρβανιτάδων και των πέντε παλληκάρων του Κατσαντώνη!...

Ράγισε η καρδιά των Κατσαντωνάων. Η λύπη τους δεν είχε βασταμό. Βούρζωσαν τα μάτια του Λεπενιώτη. Πολλοί κλαίγανε, σαν μικρά παιδιά!...

Μα δεν ήταν καιρός για κλάματα και μισοκλάγια. Η γυναίκα κλαίει. Τα παλληκάρια τα αυτά πολεμάτε, έδικονόταν, πεθαίνουν με το σπαθί στο χέρι.

Από κάποιον τσοπάνο έμαθε ο Λεπενιώτης πως ο Μουχουράτης είχε δώσει τους αιχμαλώτους του και τράβηξε, τρέχοντας, σχεδόν, για το Καρπενήσι.

Δεν έπρεπε λοιπόν να χάνουν καιρό. Και γοός να ξαναάσουν άπ'όταν το δρόμο του Καρπενησιού. Τρέχαν, χωρίς να σταθούν στιγμή, να ξαναελαύνουν, μα ο Μουχουράτης είχε τράβηξε πολύ μακριά κι' ακόμα έτρεχε κι' αυτός για να μη σπεί αλλη και ν' άποτίγη του Κατσαντωνάους.

Από κάποιον τσοπάνο έμαθε ο Λεπενιώτης πως ο Μουχουράτης είχε δώσει τους αιχμαλώτους του και τράβηξε, τρέχοντας, σχεδόν, για το Καρπενήσι.

Δεν έπρεπε λοιπόν να χάνουν καιρό. Και γοός να ξαναάσουν άπ'όταν το δρόμο του Καρπενησιού. Τρέχαν, χωρίς να σταθούν στιγμή, να ξαναελαύνουν, μα ο Μουχουράτης είχε τράβηξε πολύ μακριά κι' ακόμα έτρεχε κι' αυτός για να μη σπεί αλλη και ν' άποτίγη του Κατσαντωνάους.

Και τους έβριζε. Τη στιγμή που ήσαν με τ' άσχερι του και τους δυο αιχμαλώτους στην πόλη, φάνηκε άκίνητοι κι' οι Κατσαντωνάοι. Μα ήταν άγνη πειά. Δεν μπορούσε να γίνη τίποτα. Μέσα στο Καρπενήσι όλη η άγία άσπασε και θάταν τρέλλα να μπουν στην πόλη οι 60... οι σύντροφοί του Λεπενιώτη. Θα χανόντουσαν άδικα χωρίς να πετύχουν τίποτα. Εύρισαν λοιπόν πίσω στα βουνά τους λυπημένοι, με την καρδιά βαρειά!...

Όλο το Καρπενήσι είχε ακινηθεί από τότε τη μέρα αυτή. Όλοι θέλανε να δουν τον τρομερό κλέφτη και τον άδερμό του. Μα ο Κατσαντώνης ήταν πειά φάντασμα του εαιπτού του. Δεν είχε κανένα ή συμφόρα της αιχμαλωσίας του και το μαρτύριο της εξαγλήτης πορείας ως το Καρπενήσι.

(Άκολουθεί)

αδέλφους κινήσεις, τις εσωτερικές τσέπες του μανδύα του.
—Αγωνία κατέλαβε τον Σαμπριάκ, Κρύος ιδρώς τον έλουζε.
—Νά το! φώναξε επιτέλους ο Πρασινάδας, θάζοντας τον πολυτιμο φάκελλο μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, με μία α-
πλόκη χειρονομία.

Μά δεν πρόλαβε να πη περισσότερα. Ο βαρβάνος ρίχτηκε
και του άρπαξε το φάκελλο, όπως ένα πεινασμένο όρνιο αρ-
πάξει τη λεία του.

Σάπασαν για μία στιγμή κι' οι δυο.

Ο Σαμπριάκ συλλογιζόταν το μέλλον του και τον έπιανε
δυγος. Αέφωνα ξάπασε σ' ένα νευρικό γέλιο. Ξανακτύταξε
ύστερα το γράμμα, και διάβασε χαρούμενος τη διεύθυνσι πώς
τη Μεγαλειότητα Βασιλίσσα. Ήταν το γράμμα το έκλαμ-
πρότατο, το γνώριζε. Έβλεπε την πλατεία κόκκινη σφραγίδα
με τα οικόσημα του Ρισελιέ και χαμογελούσε.

Ο Πρασινάδας πιανόταν από το τραπέζι, για να μην πέση
από το σκαμνί του, κι' έλεγε:

—Σφραγίδα αλήθεια που την έχει!... Σάν τάλληρο!... Κυ-
τάτε... Πάνει όλο το τραπέζι!... Απλώνεται σ' ολόκληρο το
Παρίσι!... Τώρα σκεπάζει όλη τη Γαλλία, κόκκινη σαν...
—Σάν τί; ρώτησε ο Σαμπριάκ.

Ο Πρασινάδας έκαγχασε βλακωδώς και είπε:

—Σάν... κρασί!...

Και γέρνοντας άργα-άργα το κεφάλι του επάνω στο τραπέ-
ζι, αποκοιμήθηκε.

—Κόκκινη σαν αίμα! σκέφθηκε ο βαρβάνος.

Κι' άρχισε τώρα να περιεργάζεται τον φάκελλο, με τρεμά-
μενα χέρια. Τον έβλεπε πράγματι άγγιχτο, όπως του είχε πη
ο Πρασινάδας. Άνοιξε, τέλος, το ρούχο του και έκρυψε το
τρομερό γράμμα, μέσα στο στήθος του. Ύστερα σηκώθηκε
ξεκρέμασε τον μανδύα του, τον
έκρυψε στους ώμους του, και
κύτταξε τον μεθυσμένο που κοι-
μόταν και ροχαλίζει.

—Δεν θα έκανα άσχημα, αν
μαχαίρινα αυτόν τον προδότη,
σκέφθηκε ο κακούργος βαρβ-
άνος. Όπως πρόδωσε τον Μω-
λουί, μπορεί να προδώσει και
μένα... Είπε επικίνδυνο ζώο...
Ας φύγει καλύτερα από τη
μέση...

Και έσκυψε πάνω από τον
δυοτυχιμένο Πρασινάδα, που
τη στιγμή εκείνη, παραμιλούσε
κι' έλεγε:

—Τά τάλληρά μου!... Τά
χρυσά μου τάλληρα!... Το
γράμμα της Βασιλίσσας!...

Άλλ' ο αίμοσφόρος Σαμπρι-
άκ δεν έχασε καιρό.

Τράβηξε το μαχαίρι του και
μ' ένα ζυγισμένο και γοργό
κίνημα, το έμψηξε στην πλάτη
του Πρασινάδα!

Ο μεθυσμένος, ύπνερπτος
σωριάστηκε κάτω απ' το τρα-
πέζι, χωρίς να βγάλει άχνα.

Για λίγα δευτερόλεπτα, έπε-
κράτησε νεκρική σιγή στο ιδι-
αίτερο δωμάτιο της νυχτερινής
εκείνης ταβέρνας. Ύστερα, ο
Σαμπριάκ έσκυψε και κύττα-
ξε τον Πρασινάδα. Ήταν ένας
σκοτεινός όγκος μέσα σε μία λίμνη αίματος, που όλοένα άπλω-
νόταν κι' έθασε το πάτωμα. Κάτι έλαμπε ωστόσο άπάνω στον
Πρασινάδα: Ήταν το Σαμπριάκ το μαχαίρι που έμενε καρ-
φωμένο στην πληγή!...

Όπισθοδρόμησε τότε ο άθλιος Σαμπριάκ, άνοιξε την πόρτα
του δωματίου, φρόντισε να την ξανακλείσει καλά, και είπε στον
κάπελα που έτρεξε κοντά του:

—Άφισα μέσα τον μεθυσμένο σύντροφό μου... Κοιμάται.
Μην τον ξυπνήσετε... Άφιστε τον στην ήσυχία του ως το πρωί...
Και νά... πάτε για το δωμάτιο που κρατάει δυο τάλληρα κι'
άλλο δυο ακόμη, για να μην τον ένοχλήσετε.

—Αφού είναι έτσι, άπάντησε με γαρό ο κάπελας, θά τον αφή-
σω να κοιμάται ωστόσο τον ξυπνήσει ή σάλπιγγα της δεύτερας
παρουσίας!...

Ο Σαμπριάκ ανατρίχιασε. Έροίξε μία λυξή βιαστική κα-
τιά στην πλάτα του νεκρικό έκεينو δωματίου, κούνησε συλλο-
γιασμένα το κεφάλι του, και έτρεξε να φύγει από τη μοιραία
ταβέρνα...

Πήρε τώρα το δόδιο που θά τον έβγαζε κατ' ευθείαν στο μέ-
γας της Βασιλικής Πλατείας.

Εκεί, ο καρδινάλιος με τον ήγούμενο, περίμεναν άνυπόμονα
τον Σαμπριάκ, από μέρα σε μέρα.

Άμέσως, λοιπόν, μόλις παρουσιάσθηκε ο κατάσκοπος, τον ό-
δήγησαν στο γραφείο, όπου ο έκλαμπρότατος, από προσκύθησι
ισως, άγρυπνούσε ακόμη, προσμένοντας τον άπεσταμένο του.

Ο Σαμπριάκ, δίχως να πη λέξη, πήγε κοντά στον κύριο του,

γονάτισε με το ένα πόδι, έσκυψε το κεφάλι του από σεβασμό
τάχα, και του άπλωσε το δεξί του χέρι, στο όποιο κρατούσε το
γράμμα.

Ένοιωσε τότε τον έκλαμπρότατο να του άρπάξει τον πολυτι-
μο φάκελλο απ' το χέρι, με λαχτάρα. Μά δεν τον άκουσε να
πη ούτε λέξη, και σήκωσε το κεφάλι του για να δη τι συνέβαινε.

Είδε το Ρισελιέ κίτρινο σαν άρρωστο και τόν δη τι συνέβαινε:

—Θά πεθάνη, ο καύμενος, από τη χαρά του!... Τόσο πολύ
λοιπόν, το φοβόταν αυτό το γράμμα!...

Και φώναξε:

—Σεβασμιώτατε!

Ο καρδινάλιος δεν του άπαντούσε. Είχε κολλήσει τα μάτια
του στο γράμμα, έξ αιτίας του όποίου τόσον καιρό ύπνερπε.

Τι τρομάρες, τί ξενύχτια, τί φριχτά όνειρα δεν του είχε κοι-
μη ο φάκελλος αυτός!

Τη στιγμή εκείνη, ο Ρισελιέ ένοιωσε τη σωτηρία του! Βο-
στούσε επί τέλους στο χέρι του το καταραμένο γράμμα, το έ-
βλεπε!... Κι' άέφωνα έπεσε σ' έκστασι. Ο φάκελλος γλύτνω-
σε άργά-άργά από τα δάχτυλά του πάνω στο τραπέζι... Ξαφ-
ρε όμως το χρώμα στα μάγουλά του, και μίλησε τέλος, για να
ρωτήσει ψυχρά τον κατάσκοπο:

—Τι στοίχισε αυτή η ενέργειά σας;

—Μιά ανθρώπινη ζωή, σεβασμιώτατε!...

Ο Ρισελιέ δεν ταραχτηκε καθόλου. Άντιθέτως χάρηκε, κι'
έβριζε στον πιστό του δούλο μία θριαμβευτική ματιά. Μά η
ματιά αυτή ήταν ένας θαυμασμός προς τον ίδιο τον έαυτό του.

Ήταν σαν να έλεγε: Ξέρω να διαλέγω κατασκοπούς!

—Όποτε σκοτώσατε έναν άνθρωπο! είπε σε λίγο ο καρδι-
νάλιος.

Κι' ο Σαμπριάκ αντί ν' άπάντησε, κατέβασε ταπεινά το κε-
φάλι του. Άνοιξε το μανδύα
του, και έδειξε την άδειαση-
κη του μαχαίριού του. Με την
ευλογητή αυτή κίνησι, διηγή-
ταν τη σκηνή του φόνου, και
τετρα από δυο θά έλεγε με τό-
ση τόση.

Ο Ρισελιέ πήγε τότε και πη-
ρε από την πανοπλία του ένα
έγγχειριδιο, του όποίου η κατα-
στόλησι λαβή θα κόπριζε τον
λαχιστον δυο χιλιάδες τάλλη-
ρα.

—Πάρτε το! είπε άπλόστα-
τα στον κατάσκοπο.

Και κατόπιν τον ρώτησε:

—Σκοτώσατε τον Τραγκά-
βελ, τον άνθρωπο που είχε την
έπιστολή αυτή;

—Όχι, έκλαμπρότατε! άπάν-
τησε ο Σαμπριάκ, που είχε πη-
όλας έκτιμήσει, με μία γοργή
και άσφαλή ματιά, το πολύτιμο
μαχαίρι.

—Κι' όμως ο Κορινιάν όπαι-
τού έπετέθησαν και του πήρα-
ν το γράμμα, αυτό το όνομα θ-
κουσε!...

—Α, ά! σκέφθηκε ο βαρβ-
άνος. Τά δανεικά όνόματα της
λητοσυμμορίας του Πρασι-
νάδα!

Και με δυνατή φωνή, είπε:

—Έκλαμπρότατε!... Όποτε
αυτό μπορώ να σας θεβαιώσω... Μόνο ο' ενός ανθρώπου τα χέ-
ρια περιήλθε το γράμμα αυτό... Μά ο άνθρωπος αυτός δεν βο-
σκειται πειά ανάμεσα στους ζωντανούς!...

—Και ποιός είναι αυτός; ρώτησε με περιέργεια ο καρδι-
νάλιος.

—Ένας νεκρός! άπάντησε ο φονιάς, που είχε μαχαίρει-
τον Πρασινάδα!

Ο Ρισελιέ κύτταξε για μία στιγμή τον κακούργο, κι' άπό-
σε για την τόση του λεπτότητα!

Ο βαρβάνος πάλι σκεπτόταν πώς δεν ήταν σωστό να πη στον
έκλαμπρότατο ότι είχε σκοτώσει έναν ύπνερπε, αφού πριν τον
άποκλήνωσε με το κρασί που τον ξεγέλασε να πη.

—Ας είναι λοιπόν έτσι, είπε ο καρδινάλιος. Άλλά μου έγω-
στήτε πώς κανείς από τους συγγενείς του ανθρώπου αυτόου...

—Σεβασμιώτατε! φώναξε ο Σαμπριάκ για να τον διακόψη.
Μόνο ο ευγενής αυτός είδε τον φάκελλο... Δεν είχε οικογέ-
νεια... Και τώρα πέθανε κι' αυτός!...

—Ασμπρά! σκέφθηκε ο Ρισελιέ. Ήταν ευγενής... Θά μάθω
λοιπόν άργότερα το όνομά του...

Και πρόσθεσε:

—Πηγαίνετε, Σαμπριάκ!... Δεν σας κρύβω πώς είμαι πολύ
ευχαριστημένος από σας!... Σας έδωσα άπόψε ένα ήπλο, το ό-
ποιο χάσατε μαχόμενος για μένα... Θά άκούσετε αίσιο και την
πιο σπουδαία άμοιβή που σας έπιφυλάσσω!...

Ο Σαμπριάκ έφυγε, γεμάτος περιφάνεια, και κάνοντας

τρελλά όνειρα για το μέλλον.

Όταν βγήκε από το μέγαρο, άρχισε να προχωρή στη Βασι-
λική Πλατεία με βήμα γοργό, κουνώντας άπότομα τα χέρια
του, για να δίνη δουλειά στα έρεθισμένα του νεύρα. Το ήρθε
τότε στο νου ή σκηνή του σκοτωμού. Είδε με τη φαντασία του
τον σωριασμένο καταγής Πρασινάδα, με το φονικό μαχαίρι
στην πλάτη, ανάμεσα στα αίματα, και τον πήραν τα γέλια!

Ο καρδινάλιος, μόλις ο Σαμπριάκ έφυγε και τον άφησε
μόνο στο γραφείο του, έτρεξε κι' έκλεισε την πόρτα με τους
σώστες. Είθε ύστερα πώς τά παράθυρα όλα ήσαν κλειστά, με
κατεβασμένες τις κουρτίνες, βεβαιώθηκε πώς δεν μπορούσε να
τον δη μάτι άνθρωπου, και πήρε απ' το τραπέζι το γράμμα—
το γράμμα του!

Το άνοιξε κι' άρχισε να το διαβάξη και να το ξαναδιαβάξη.

—Πώς συνέθε να γράψω εγώ μία τέτοια έπιστολή!... μουρ-
μούριζε μόνος του... Έγώ!... Έγώ να γράψω ένα γράμμα σαν
κι' αυτό!...

Και τώριξε, άπότομα, μαζί με το φάκελλο στη φωτιά του
καυσού.

Άνατέναζε κατόπιν από τα βάθη της καρδιάς του, σαν τον
κατόδιο που του δίνουν χάρη και βγαίνει από τη φυλακή, και
έπληρώθηκε στην πολυθρόνα του άποκαμωμένος!...

Το πρωί, πήγε για το καθημερινό τους συμβούλιο ο
πάτερ Ίωσήφ. Είθε τον καρδινάλιο ζωηρό, με λαμπερά μάτια,
γεμάτο σφρίγος, με το κεφάλι ψηλά, και κάτι κατάλαβε.

—Δεν φοβάται πειά αυτός! σκεπτόταν ο παμπόνηρος ήγού-
μενος.

Και ρώτησε κουτοπόνηρα:

—Τι σας συμβαίνει, έκλαμπρότατε;

—Α, του άπάντησε ο έκλαμπρότατος. Ήρθε τώρα και ή
σερά της!... Από δω και πέρα
θα τρέμη αυτή!... Η Βασιλι-
σα! Θά την κάνω να σκύψη το
άγέωχο κεφάλι της! Ναι, ή
Άνα ή Αυστριακή θά πληρώ-
ση άκριβιά την περιφρόνησή της
που μου δείχνει... Κι' ακόμη ά-
κρωτότερα τις τρομάρες που δο-
κίμασα έξ αιτίας της.

—Και το γράμμα; ρώτησε ο
δυσκολόπιστος καρδινάλιος.

—Βρήκε! του άπάντησε θρι-
αμβευτικά ο καρδινάλιος.

—Δείξτε μου το!

—Η φωτιά το έκανε στάχτη!

Ο ήγούμενος κασούρισε.

Σκέφθηκε για μία στιγμή μήν
τυχόν ο καρδινάλιος ήθελε να
φύλαξη το τόσο επικίνδυνο εκεί-
νο γράμμα, άλλ' άφησε εϋθους
αυτή τη σκέψη και είπε:

—Εκάνετε λαμπρά που το κά-
μντε... Είστε πειά ελεύθερος...
Μπορώ τώρα να σας συγχωρά-
για την ψυχραιμία που δείξατε
σ' όλο αυτό το διάστημα... Έγώ
ήξερα το φόβο που σας κατείχε,
και ύπερφανεύομαι όταν σας
έβλεπα να φαίνεται ψύχραιμος άέναντι ο' όλους... Υπήρξατε,
έκλαμπρότατε, μεγάλος, πρέπει τώρα να φανήτε και δυνα-
τός!... Ξαναρχίζουμε λοιπόν τη μάχη από το σημείο που την
έχουμε άφήσει... Όπλισήτε και χτυπήστε!

—Ναι! άπάντησε ο καρδινάλιος.

—Θά μεταφερθήτε από αύριο στο καινούργιο σας μέγαρο;

—Ναι! είπε και πάλι ο έκλαμπρότατος, με βαρύ στεναγμό.

—Και θά ξαναρχισετε την επίθεσι έναντίον της Βασιλίσσης;

—Ναι! ξαναείπε ο Ρισελιέ, μ' άποφασιστικότητα που φανέ-
ρανε όλο του το πάθος.

Το έφριξε τότε το χέρι ο ήγούμενος, λέγοντας:

—Ο καλύτερος τρόπος για να την κατακτήσετε, είναι να της
άποδείξετε πώς έχετε τη δύναμη να τη συντρίψετε... Δεν έξετι-
μήσατε τη λατρεία που της προσφέρατε, θά θαυμάσει όμως την
ισχύ σας, και θά σας αγαπήσει!... Μά είναι πειά καιρός να φα-
νήτε σκληρός κι' άμειλικτος...

—Σας το είπα, ψιθύρισε ο Ρισελιέ, με μεγάλη μου λύπη. Θέ-
λω να τη δώ ταπεινωμένη... Νά μου ζητήσι χάρη και έλεος...

—Εμπρός, λοιπόν! φώναξε θαρρετά ο πάτερ Ίωσήφ. Άμα
θά νικήσετε την Άνα την Αυστριακή, θά γίνετε μαζί και κύ-
ριος του Βασιλείου!... Θά μπορούμε τότε να βάλουμε σ' ενέρ-
γεια το τεράστιο έργο που αναλάβαμε... Άφού άποκεφαλίσου-
με τους ευγενείς, και έξοντώσουμε τους Ουγενότους, θά είστε
ο άρχοντας του βασιλείου όλου!... Θά μάς είναι εύκολο κατό-
πιν να καθυποτάξουμε τους έξωωτερικούς έχθρους... Κι' ότν
μονάχα και στρατηγοί θά γονατίσουν μπροστά σας, θά σκέ-
ψαστε πώς αυτοί είναι σκίες άπέναντί σας, άπέναντι σε μένα,
τον ταπεινό καπουκινό!... Ναι, άόρατος έγώ, θά κυβερνώ από
το κελλί μου τον κόσμο!...

Άλλ' ο μετρημένος και φρόνιμος κατά τα άλλα ήγούμενος

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ ΣΤΑΣ 20 ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ Ε' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ

που σας χαρίζει το «Μπουκέτο» και ή «Οικογένεια»

Η ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ

ΤΟΥ Α. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

Έπίσης συνεχίζεται ή διανομή των Α', Β', Γ' και Δ'
βιβλίων μας: «ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΑΥΡΕΣ» του Άλφ.
Κάρο, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» του Δουμά
αΐου, ή «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» του Άδδα Πρεβό και ή
«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» του Λαμαρτίνου.

Παρακαλούνται οι άναγνώστες των περιοδικών μας να
στενύουν να παραλάβουν τα βιβλία των εγκαινίων, διότι
ή ζήτησις είναι μεγάλη και δεν είναι άπύθανο να έξαν-
τληθούν εντός όλίγων ήμερών και οι
20 χιλιάδες τίμων που ετοιμάσαμε.

ένοιωσε τον άτέλειωτο κατήφορο, στον όποιο είχε μόνος του
παραισούρη, και σώπασε άπότομα...

—Ας πρωτοεξετάσουμε το ζήτημα της Βασιλίσσης, είπε σε
λίγο, συγκρατημένα και ψυχρά. Τά πρώτα σας χτυπήματα θά
είναι για τα ζωντανά της προτύργια... Την πριγκίπισσα Κον-
δέ, την δούκισσα Σεβρέζ, τον Βουρβάνο, τον Βανδύ, και τον
δούκα Ντανζόν... Πρώτη έρχεται ή πριγκίπισσα Κονδέ... Άς
άρχίσουμε απ' αυτή... Όχι με έξορία ή καταδίδει τέτοια που
νά έξεγειρη την Αύλη... Θά της άποσπάσετε άπλούστατα το μα-
χαίρι που βαστά στα χέρια της, και το όποιο διευθύνει όπου
αυτή θέλει... Το μαχαίρι της, είναι κι' αυτό ζωντανό!... Τ' όνο-
μά του είναι Όρνανό!... Έάν μπορούσετε αύριο να συλλάψετε
τον Όρνανό, ή πριγκίπισσα θά θρεθή άφωπλισμένη!... Κι' άμέ-
σως θά κλονισθή κι' ή Βασιλίσσα.

—Ο Όρνανό, είπε ο Ρισελιέ, είναι συνωμότης... Το όνομά του
άναγράφεται στον Έρυθρό κατάλογό μου!...

—Συνωμότης ή όχι, πρέπει να φύγει από τη μέση, αυτό μόνος
μας ενδιαφέρει!...

—Ο στρατάρχης Όρνανό θά φυλακισθή αύριο, είπε ο καρδι-
νάλιος.

Ο άρχηγός των καλογήρων χαμογέλασε και ύψωσε το χέρι
του. Ο καρδινάλιος έσκυψε το κεφάλι του για να δεχτή την ευ-
λογία...

«Ναι, σκέφθηκε τότε μ' εγωισμό ο πάτερ Ίωσήφ, Σκύψε και
σύ!... Άφού από μένα δημιουργήθηκε, πρέπει να σκύβεις
μπροστά μου».

Όταν ο ήγούμενος έφυγε, ο καρδινάλιος, βυθισμένος σε
σκέψη, έλεγε:

—Φοβάμαι μην τυχόν ο πάτερ Ίωσήφ μου γίνη στο τέλος έ-
πικίνδυνος!... Δεν μου κυλάρεσαν τά λόγια του... Δεν έξετάζω
άν τά μέτρα που ύποδεικνύει εί-
νε περίπλοκα ή όχι... Αυτά βέ-
φερουν άσφαλώς το ποθούμενο
άποτέλεσμα... Άλλά ποιός, έπει-
τα, θά μ' άπαλλάξη έμένα από
τον καπουκινό αυτόν;...

Και λίγο άργότερα, πρόσθε-
σε:

—Μπά!... Τώρα που γλτώσω
από τις συνέπειες τις όποιες
μπορούσε ναχη το τρελλά εκείνο
γράμμα μου, δεν λογαριάζω κα-
νεναν!... Νιώθω τώρα πώς
ζώ... Αισθάνομαι ότι έχω δόνα-
μι... Ο ούρανός καθάρισε για
μένα... Ο Σαμπριάκ θά παν-
τρευτή την Άννίδα, και θά τη
σκοτώσει... Όσο για τον Τραγ-
καβέλ και τον Μωλουί!...

—Άρπαξε τότε και χτύπησε ά-
νυπόμονα το κουδούνι:

—Αν είναι έξω ο Ρασκάς με
τον Κορινιάν, να μου τους φέρε-
τε άμέσως, πρόσταξε το ρασοφό-
ρο κλητήρα του.

Θά ήταν παραπάνω από μία
ώρα που οι δυο γνωστοί μας
ο έκλαμπρότατος. Από την αξιοθρήνητη όψη τους, καταλάβαι-
νε κανείς πώς ή Έταρεία Ρασκάς-Κορινιάν, ή όποια είχε ξα-
ναυσταθή για ν' ανακλύνη το σπίτι όπου καθόντουσαν ο
Μωλουί και ο Τραγκάβελ, δεν είχε ακόμα καθάρώσει τίποτε.

Τά στολισμένα μ' επίδοτους κεφάλια των άνδρειων συνταί-
ρων, φανέρωναν πώς και πάλι οι δυο κατάσκοποι είχαν αλλη-
λοδαρθή άγρίως και άνηλεως.

Ο Κορινιάν που είχε βγάλεϊ τά ράσα και είχε ξαναφορέσει
στολή ήπτότου, έλεγε τώρα στο Ρασκάς:

—Ναι, παληόσκυλλο, με τά τρία πόδια!... Η ανάγκη θά με
κάνη να πω ψέμματα ότι έχεις θραυστή ιδιοψία γι' αυτή τη
δουλειά... Πώς πρέπει να μείνις μόνος ως το τέλος, δίχως ν' ά-
ναμυγή κανέναν άλλος... Και πώς βρήκες τά ίχνη της Άννί-
δος ντε Λεσπάρ... Ής τίποτ' άλλο, γουρούνι!

—Όχι, άθλιε κατάσκοπε! του άπαντούσε ο Ρασκάς. Είπατε
σύμφωνοι!... Θά πω κι' εγώ ότι δεν μπορεί ο έκλαμπρότατος να
βρη καταλήλότερο άνθρωπο από σένα... Και πώς είσαι ο μόνος
που στο τέλος θ' ανακαλύψης, όχι μόνο το σπίτι του Τραγ-
καβέλ, αλλά και όλων των φίλων του!...

—Στάσας τώρα, του ψιθύρισε ο Κορινιάν. Έρχεται ο κλη-
τήρας... Μάς ζητάει ο Ρισελιέ...

—Πάμε, κακούργε καλόγερε, πάμε! μουρμούρισε ο Ρασκάς.

Μπήκαν στο γραφείο του Ρισελιέ. Και σκύβοντας τά κεφα-
λια τους μπροστά στον καρδινάλιο, άγριοκτύταξε κρυφά ο έ-
νας τον άλλο.

—Ω, ά! φώναξε ο Ρισελιέ. Τραυματισθήκατε λοιπόν, κ' οι
δυο!

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΟΥΤΕΚΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΟΜΑΣ ΜΑΚ ΚΟΡΑΙΝΤ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

άρνιόντουσαν.

Ο Τόμυ ήθελε να πάει περίπατο στις ξηρές ώρες τ' απόγεμα; Η γκουβερνάντα του έπρεπε να τον συνοδεύσει χωρίς να διαμαρτυρηθεί, χωρίς να πη λέξει... Ο Τόμυ ήθελε έναν ηλεκτρικό σιδηρόδρομο; Η μητέρα του γύριζε όλα τα μαγαζιά για να βρή και να τ' αγοράσει τον καλύτερο. Ο Τόμυ δεν είχε κέφι να διαβάσει τα μαθήματά του; Κανείς δεν τον βοήθησε να τον αναγκάσει να μελετήσει. Όλοι οι υπηρέτες τον φοβόντουσαν. Ήταν ο τύραννος του σπιτιού. Ένας μικρός τύραννος, μάλιστα, με τόσο πεισματάρης κι' επικίνδυνος που όλοι τον καλοπιάναν για να ο διαβολάκος κατέβαζε τα μούτρα του και ζάρωνε τα χείλη του. Έπειτα ξεσπούσε σ' έναν διάκοπο, σ' ένα μακρόσυρτο κλάμα, που ανέβαινε στο διαπασών σαν το σφύριγμα της άμμου-χανής. Έπειτα πιάνονταν ή αναπνοή του και οι λυγμοί του σή-ζανε το στήθος. Τότε έπεφτε στο πάτωμα και σπάραινε σαν έπιληπτικός. Και τότε, τίποτε πειά δεν μπορούσε να τον φέρει στα λογικά του. Αναγκάζοντουσαν λοιπόν να τον μεταφέρουν στο κρεβάτι του, να καλέσουν το γιατρό του σπιτιού και να τον περιποιηθούν ώρες ολόκληρες για να τον κάνουν να συνέλθει. Κι' αυτός ήταν ο λόγος που κανείς, εκτός από τη μητέρα του, δεν τον χώνευε σ' αυτό το σπίτι.

— Άν ήταν, παιδί μου, έλεγε ή γρηά μαγειρίσσα, θα το μελάνιαζα με το βούρδουλα τα μαλακά μέρη του σώματός του και θα τον έκανα να χοροπηδάει όχι από το πείσμα του, αλλά από τους πόνους.

— Τό έβλο βγήκε από τον Παράδεισο, συμπλήρωνε ή καμαριέρα της «μίσσες» Σμιθ. Όποιος δεν της έφαγε μικρός, δεν έγινε άνθρωπος.

— Θα ήθελα να το δείρω αυτό το παιδί, μουρμούριζε ή κηπουρός, γιατί δεν έχει αφήσει λουλούδι στον κήπο. Τα ξεριζώνει, τα κόβει, τα πετάει και δεν νοιάζεται καθόλου για τους κόπους μου... Δεν ξέρω τι του βρίσκουν οι γονείς του και τον αγαπούν τόσο πολύ...

Κι' αλήθεια ο Τόμυ ήταν το χειρότερο παιδί του κόσμου. Μίλαγε χωρίς να σκέφτεται και ξεστόμιζε, δτι κακογλωσσίες άκουγε για τους φίλους του σπιτιού, διαφορώντας για την άναστάτωση που προκαλούσαν. Μιά φορά έναν φίλο του πατέρα του, τον «μίστερ» Ντούλκι, τον ρώτησε την ώρα του γεύματος μπροστά σ' όλους τους άλλους καλεσμένους:

— Μίστερ Ντούλκι γιατί ο πατέρας μου σάς λέει ήλιθο; στο λαμό του. Έβηξε, κοκκίνισε, γούρλωσε τα μάτια του και τέλος προσπάθησε να διατηρήσει την ψυχραιμία του και να χαμογελάσει. Οι άλλοι κύταζαν τον «μίστερ» Σμιθ μ' ένα έρω-τηματικό ύφος. Εκείνος τότε για να δώσει τόπο στην όργη, άνοιξε μια άνοστη συζήτηση για τον καιρό και τη ζέση.

Όταν όμως έφυγαν οι καλεσμένοι, ο πατέρας άρπαξε τον Τόμυ από τ' αυτιά και του τ' τράβηξε με τόση δύναμη ώστε κόντευε να του τα ξεκολλήσει. Μ' αυτό προκάλεσε μια τρομακτική άναστάτωση σ' όλο το σπίτι. Η Μάργκαρετ μάλωσε με τον άνδρα της, ο μικρός άρρώστος από το κακό του κι' οι υπηρέτες δεν ήξεραν τί έκαναν.

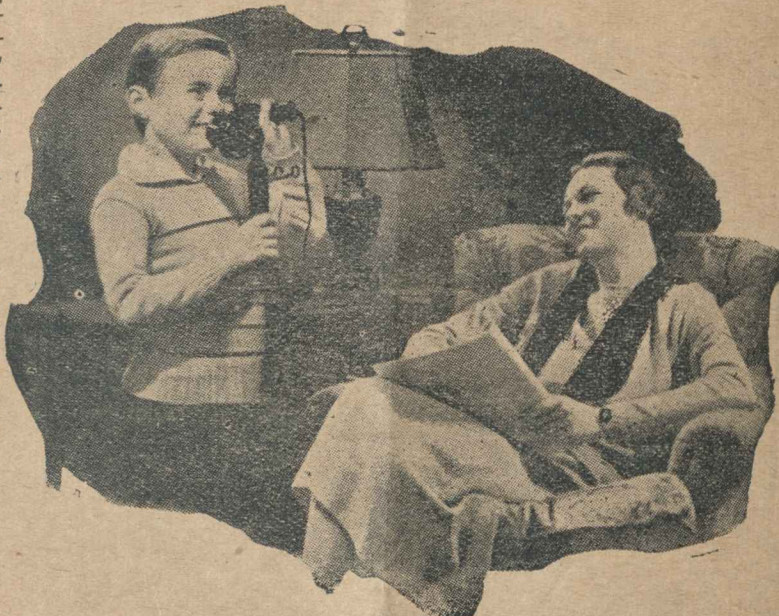
Καθώς καταλαβαίνετε, όλα εκεί μέσα δεν πήγαιναν καθόλου καλά. Η Μάργκαρετ είχε μια παθολογική αγάπη για το παιδί της. Ο «μίστερ» Σμιθ ήταν άφωσισμένος στις εργασίες

του και το προσωπικό του σπιτιού έκλαβε ανένόχλητο τ' άφω-τικά του.

Καινά εαφνικά που μία μέρα ο διάβολος βάλθηκε ν' άσπρη ληθή και με τους Σμιθ. Με την ούρα του τάραιε το μυαλό της άμορφης Μάργκαρετ και την άνάγκασε να παρασταθεί. Τά λάθος ήταν του ίδιου του άνδρός της. Αυτός ο άνθρωπος ποτέ δεν καταδέχτηκε να της μιλήσει με τρυφερότητα, να της πει ένα γλυκό λόγο και να την κάνει να σκεφθεί ότι ενδιαφέρονται για αυτήν. Διαρκώς της μιλούσε για τις άπειρες της, για τις κερδοσκοπίες του και για τα σχέδια του. Όταν, καμμία φορά, το βράδυ, ή άμορφη Μάργκαρετ του παραπονιόταν ότι πλάνη-κι' ότι ένοιωσε στην ψυχή της ένα μεγάλο κενό, ο «μίστερ» Σμιθ χαμογελούσε με περιφρόνηση και της άπαντούσε:

— Άνοήσιες! Κότταξε καλύτερα να χρησιμοποιήσεις τη μά-ρα σου σέ καμμία ωφέλιμη δουλειά. Η καρδιά του άνδρου σου έλνε κι' αυτή ένα κομμάτι κρέας. Δεν ξέρω γιατί το φέρ-σαν οι ποιητά τον έρωτα. Ποτέ δεν μπόρεσα να το κατα-λάβω.

Και άδιαφορώντας για τις τρυφερότητες της Μάργκαρετ, της γύριζε τις πλάτες και βυθιζόταν σ' ένα άδιάκοπο ροζάλι. Η δυστυχισμένη ή γυναίκα του έμενε άγρυπνη όλη τη νύκτα, κυττάζοντας έπίμονα το ταβάνι και μετρώντας τα στίγματα του. Ένοιωσε το αίμα της να κυλάει γρήγορα στις φλέβες της, τό μυαλό της να γυρίζει και τό σώμα της να τρέμει από

Παρακολουθούσε με χαμόγελο τις τηλεφωνικές συνομιλίες τους...

ταν άπορροφημένος στις δουλειές του κι' ήταν από εκείνους τους τύπους που πραγματοποιούν όλα τα σχέδιά τους. Την ίδια όμως συμπάθεια, φαίνεται, ότι αισθανόταν κι' ο Σμιθ γιατί διαρκώς ήθελε να έχη κοντά τον Κρόυς.

— Είπε το δεξί χέρι μου, έλεγε εύχρηστος στην Μάργκαρετ. Αέζει τον κόπο να τον βοηθήσω να πάει μπροστά. Κι' αλήθεια παντού διέδιδε ένα σωρό καλά λόγια για αυτόν κι' όλοι οι έπιχειρηματίες της Νέας Υόρκης ήξεραν ότι ο Χάρυ Κρόυς ήταν ένας ιδανικός γραμματέας.

Μά όπως είπαμε, ο διάβολος έκλεινε την εποχή είχε παρ-έξει το μυαλό της Μάργκαρετ. Αυτό συνέβη από τη μέρα που άντικρουσε τον Κρόυς. Από εκείνη τη στιγμή ήταν τασιμα-και διαρκώς τον σκεφτόταν. Μά κι' ο μικρός Τόμυ, πράγμα πα-ράξενο, συμπάθησε πολύ τον Χάρυ και ήθελε να παίξει διαρκώς μαζί του. Έτσι κάθε μέρα ή άμορφη Μάργκαρετ παρακολου-θοόσε με χαμόγελο εύχρηστος τις τηλεφωνικές συνομιλίες τους και καταλάβαινε ότι όσο περνούσε ο καιρός τον αγαπού-σε περισσότερο. Μά ο έρωτας τους ήταν ευνενόκτος και τόσο δια-κριτικός ώστε απέφευγαν να χαλάσουν την άμορφία του με τα κοινά λόγια των έρωτευμένων.

Έτσι πέρασαν τρεις μήνες. Σ' αυτό το διάστημα ή Μάρ-γκαρετ πήγε να τρελλαθεί από την αγάπη της! Κατάλαβε ότι δεν μπορούσε πειά ν' αντέξει σ' αυτό το μαρτύριο. Κι' ίσως θα έκανε καμμία τρέλλα αν δεν την προλάβαινε ή καλή τύ-χη της.

Μιά μέρα, έντελως άπρόοπτα ο σύζυγός της πέθανε από συγκοπή της καρδιάς την ώρα που βρισκόταν στο γραφείο του. Κανείς δεν έμαθε τί τον είχε στενοχωρήσει τόσο πολύ ώστε να προκαλέσει τό θάνατό του. Ο γραμματέας του μόνο άνήγγε-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κενσομπελιά)

Η Γκλόρια Σβάνσον, πρέπει να ξέρετε, ότι έχει πολύ τρυφερή καρδιά και διαρκώς εινε έρωτευμένη. Οι άνδρες διαδέχονται στην καρδιά της ό ένας τον άλλον και φαίνεται ότι το κακό δεν πρόκειται, τουλάχιστον προς το παρόν, να σταματήσει. Έννοείται ότι ή διάσημη «βεντέττα» κάθε φορά που αγαπάει ένα φίλο της, του όρκίζεται ότι εινε ο πρώτος κι' ο τελευταίος έρωτας της. Δεν διαφέρει δηλαδή καθό-λου από τις άλλες γυναίκες. Τον τελευταίο καιρό λοιπόν είχε συνδεθεί με κάποιον Άγγλο έκατομυριούχο, με τον οποίο και περνούσε εύθυμα τις νύχτες της στα διάφορα κέντρα. Έκείνη άκριβώς την εποχή άρχισε από τις πρώτες έρωτικές σηνές του έρωτα, κατάλαβε ότι αυτός ο γόης του Χόλλυγουντ θά ήταν κι' αυτήν ή ιδέωδης φίλος. Τού... «έχτηκε» λοιπόν μ' όλα τα μέσα και μ' όλη την γυναικεία πονηρία και πείρα της. Ο Τζών Μπόλς που δεν εινε από μαύρο, δέχτηκε να προσέσει άκόμη μια περιπέτεια στη ζωή του. Κι' έτσι μετά της Γκλόρια Σβάν-σον κι' αυτό άρχισε ένα... περιπαθές ειδύλλιο.

Ο Άγγλος όμως έκατομυριούχος όταν έμαθε αυτή τη νέα περι-πέτεια της φίλης του έγινε έξω φρενών κι' άπεφάσισε να της παίξει ένα άσχημο παιχνίδι. Διάλεξε ένα άμορφο κομπάρσο, τον έντυσε σαν βαθύπλοιο, ζέντελεμαν και της τον παρουσίασε ως ένα λόρδο φίλο του που είχε έρθει από το Λονδίνο. Η Γκλόρια Σβάνσον γοητευμένη από την άμορφία του λόρδου κι' από τον τίτλο του, σέφθηκε ότι δεν θά ήταν άσχημα αν συνεδέετο και μ' ένα Άγγλο ευγενή. Τον προσκά-λεσε λοιπόν στη βίλλα της. Τον παρεκάλεσε να τη συνοδεύσει σέ μερικά κέντρα και προθυμοποιήθηκε να του δείξει το Χόλλυγουντ. Ο κομπάρσος έπαιξε περίφημα το ρόλο του κι' ήταν ένθουσιασμένος που, επί τέλους, είχε βρη τον τρόπο να περδίξει άκριά δολάρια και να γλεντάει τσαμπέ.

Μά ο Τζών Μπόλς όταν έμαθε κι' αυτός με τη σειρά του το ειδύλλιο της φίλης του με τον ψευτο-λόρδο, έγινε έξω φρενών και άπαίτησε από την Γκλό-ρια Σβάνσον να διαλέξει έναν από τους δύο: αυτόν ή τον...λόρδο. Η «βεντέττα» φυσικά θεώρησε καλό να διαλέξει το λόρδο. Κι' ο Τζών Μπόλς δέχθηκε κάθε σχέσι μαζί της, πειραγμένος γιατί τον είχε προσβάλει τόσο πολύ.

Μά σαν να μην έφτανε αυτή ή στενοχώρια του, ο Άγγλος φίλος της Γκλόριας Σβάνσον κατάλαβε ότι είχε έρθη ή κατάλληλη στιγμή για να δώσει τη «χα-ριστική βολή» στα θνητά του. Ένα βράδυ λοιπόν κάλεσε μερικούς φίλους του «άστερες» στη βίλλα του και τους διηγήθηκε αυτή την εύθυμη ιστορία. Όσοι γέλασαν φυσικά με την καρδιά τους κι' ή κακή γλωσ-σας του Χόλλυγουντ έσπευσαν να διαδώσουν παντού το πάθημα των δύο «άστερων» της Σβάνσον και του Μπόλς. Καθώς δέ γράφουν τα Κινηματογραφικά Νέα ή Γκλόρια Σβάνσον άρρώσθηκε από το κακό της. Όσο για τον Τζών Μπόλς δεν τολμά πειά να κάνει τον... γόητα, γιατί θύματα το ρεζάλι που έπαθε με τον άλλο κομπάρσο.

Καθώς βλέπετε ή δόξα των «άστερων» κορένεται σέ μια κλοστή. Άλλοίμονο δέ αν τύχη καμμία μέρα αυτή ή κλοστή να σπάσει! Τότε αντίο έρωτες και δολάρια! Οι «άστερες» μεταβάλλονται σέ διάττοντες!

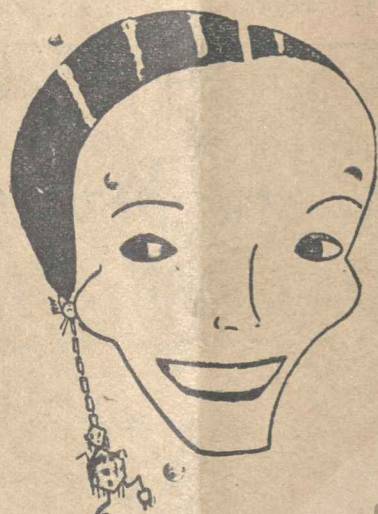
Η Κοντοίτα Μοντενέγκρο δεν εινε μόνο μια καλή ήθοιός του κινηματογράφου, αλλά και μια περίφημη βιολόγισσα. Ταχτικά δέ δια-σκέδαζε τους καλεσμένους της μ' άμορφες έντελέσεις. Η Κοντοίτα Μοντενέγκρο, καθώς λέν οι διάφοροι ειδικοί, διακρίνεται για τη δε-ξιοτεχνία της και τό αίσθημά της. Εινε μια πραγματική καλλιτέχνης.

Στην πόλη του κινηματογράφου έγινε την περασμένη εβδομάδα ένας πρωταίσιος διαγωνισμός για την έκδοση του πιο χαρακτηριστικού τύπου της Ισπανίδος. Σ' αυτόν έλαβαν μέρος χίλιες άμορφες γυναίκες, μεταξύ των οποίων και πολλές διάσημες «βεντέττες». Ο διαγωνισμός έγινε στο πιο άριστοκρατικό ξενοδοχείο του Χόλλυγουντ και συνεκέν-τρωσε όλους τους «βασιλείς» των δολαρίων και τους διάσημους καλ-λιτέχνες. Ύστερα από ένα πεισματάρη άγώνα, ο όποιος κέρτισε τρεις όρες, νικήτρια άνοδείχθη ή Ντολорές ντελ Ρίο. Η πασίγνωστη «βεν-τέττα», σύμφωνα με την κρίσι της Έπιτροπής των καλλιτεστών, έχει να πιδ άριστη ή χαρακτηριστικά μιας Ισπανίδος, δηλαδή μιας Ισπανίδος πριγκίπισσας.

Ένα περίφημο έργο της Κάτε φον Νάμυ πρόκειται ν' άπολαύ-σουν σέ λίγο οι φίλοι του κινηματογράφου. Έχει τον τίτλο ο «Διά-βολος στην Μπυτίλλια» κι' εινε ένα από τα πιο άμορφα φίλμ της «Ούφα».

Καθώς βλέπετε ή δόξα των «άστερων» κορένεται σέ μια κλοστή. Άλλοίμονο δέ αν τύχη καμμία μέρα αυτή ή κλοστή να σπάσει! Τότε αντίο έρωτες και δολάρια! Οι «άστερες» μεταβάλλονται σέ διάττοντες!

ΤΟΜΑΣ ΜΑΚ ΚΟΡΑΙΝΓΚ

Η Ντολорές ντελ Ρίο, ο πιο χαρακτηριστικός τύπος Ισπανίδος.

Ο περίφημος γόης Ραμόν Νοβάρο, ο αγαπημένος των γυναικών, στο νέο του φίλμ « το τραγούδι της Νε όντρεσ»

Η γοητευτική βεντέττα Πάτ Πάτερσον, η σύζυγος του Σαρλ Μπουαγιέ, όπως εμφανίζεται στο νέο φίλμ «Σερενάτα»

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Από το περίφημο διβλίο του συνεδρεύοντος τόν 'Οθωνα κατά την κάθοδόν του στην 'Ελλάδα Βασιλέως αξιωματικού Χριστοφόρου Νέζε)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΛΛΑ, όπως λέει ο Σίλλερ, δεν μπορεί κανείς να κάνει μια αιώνια συνθήκη με τις δυνάμεις της Μοίρας κι' η δυστυχία ξεχειλά γρήγορα.

Έτσι, μόλις μπήκαμε στον όρμο, ένας τρομερός άνεμος, φυσώντας ξαφνικά από το Βορρρά, σήκωσε τα κύματα σε τεράστιο ύψος. Ένα απ' αυτά σκέπασε την «Αρτεμισία» και την έκανε να γείρει έντελως προς το πλάι.

—Βοήθεια, «Αη Νικόλα! Βοήθεια! φώναξαν οι πλοίαρχος κι' οι ναύτες.

Μα την ίδια στιγμή, δεύτερο τεράστιο κύμα χτύπησε το καράβι μας, του έσπασε τον κατάρτι, το κλόνισε ο-

λόκληρο και το έριξε επάνω στους βράχους.

Όλοι άναπνέσαμε τότε. Έγώ, μέσα στην ταραχή μου, άρπαξα το μανδύα μου και ρίχτηκα στη θάλασσα. Βυθιστήκα άμέσως βαθιά, αλλά γρήγορα το νερό με σήκωσε στην επιφάνεια και με το δεξί μου χέρι που ήταν ελεύθερο, άρχισα να κολυμπάω προς την ξηρά, η οποία άπλωνόταν μπροστά μου.

Είδα τότε κι' άλλους τέσσερες άνδρες να κολυμπάνε κοντά μου. Ήσαν στρατιώτες, οι οποίοι είχαν ακολουθήσει τον ίδιο δρόμο σωτηρίας με μένα.

Στην άρχή προχωρούσαμε γρήγορα. Άλλά σέ λίγο νοιώσαμε τις δυνάμεις μας να εξαντλούνται. Έγώ μάλιστα είχα αρχίσει να χάνω τις δυνάμεις μου, όταν έξαφνα το γονάτο μου χτύπησε στο βυθό. Δεν είχαμε άντιληφθεί πως τά νερά ήταν πολύ ρηχά στο μέρος εκείνο κι' ότι μόλις έφταναν ως τη μέση μας.

Άνορθωθήκαμε τότε και προχωρήσαμε έτσι προς την ξηρά. Όταν πατήσαμε σε στερεό έδαφος, χωρίς να χάσουμε στιγμή, κάναμε το γύρο του μικρού όρμου και τρέξαμε στο μέρος, όπου είχε ναυαγήσει η μπροστέρα μας. Εύτυχώς όλοι οι σύντροφοί μας κι' οι άνδρες του πληρώματος είχαν σωθεί. Είχαν μάλιστα κατορθώσει να βγάλουν στην ξηρά και όλα τα όπλα μας και τα πράγματα μας. Το μόνο θύμα του ναυαγίου εκείνου, ήταν ο φτωχός τιμονιέρης Δημήτρης, τον οποίο είχαν άρπάξει τά κύματα.

Σέ λίγο οι στρατιώται άναψαν μία μεγάλη φωτιά με ξύλα που βρήκαμε στην παραλία. Μα η φωτιά αυτή μέσα σε μερικές στιγμές φούντωσε τόσο πολύ, ώστε κανένας μας δεν μπορούσε να την πλησιάσει, άν και όλοι, μουσκεμένοι καθώς είμαστε, τρέμαμε κι' είχαμε άμεση ανάγκη να ξεσταθούμε. Καθώς μάλιστα μας χτυπούσε ο βορειοανατολικός άνεμος που φυσούσε ακόμα δυνατό, τά μέλη μας είχαν ελυνθεί... Γι' αυτό δεν έκάναμε τίποτε άλλο, παρά να τρέχουμε γύρω απ' τη φωτιά, για να ξαναρχίσουμε με την κίνηση ή κυκλοφορία του αίματος.

Εντωμεταξύ, όσο προχωρούσε η νύχτα, τόσο ο άνεμος κι' η τρικυμία κόπαζαν. Η σελήνη είχε βασιλεύσει πειά και μία φωτεινή ζώνη αούλάκωνε την άνατολή, προαναγγέλλοντας τον έρχομό της ήμέρας. Τά σύννεφα είχαν σκορπίσει κι' ο ούρανός καθαρίζε.

Είχαμε σωθεί, αλλά η θέα μας δεν ήταν καθόλου ζηλευτή. Βρισκόμαστε σ' ένα έρημουκι και δεν μπορούσαμε να έπικοινωνήσουμε με την Στερεά Έλλάδα που ήταν απέναντι. Η μικρή βάρκα του πλοίου είχε παρασυρθεί από τά κύματα της φρικτούς εκείνης νύχτας.

Όταν έξημέρωσε κάναμε ένα συμβούλιο κι' ο καπετάν Νικόλας έπρότεινε ως μόνη λύση να διαπεραιωθεί κάποιος στην άντικρυνη στεριά κολυμπώντας.

Έξαφνα όμως τότε άκούσαμε από τά ύψώματα του νησιού δυνατές κραυγές και είδαμε εκεί ψηλά πολλούς από τούς στρατιώτες που μας προσκαλούσαν νανεθούμε άπάνω. Όλοι τρέξαμε άμέσως και τότε οι στρατιώτες μας έδειξαν μία μικρή πολεμική γολέττα που είχε Έλληνική σημαία και που λοξοδρομούσε μέσα στον κόλπο.

Όλοι τότε άρχισαμε να φωνάζουμε δυνατά για να προκαλέσουμε την προσοχή του πληρώματος της γολέττας. Βλέποντάς το αυτό ο πλοίαρχος διέταξε ν' άναψή μία δυνατή φωτιά

και συγχρόνως, βγάζοντας τη μεγάλη κι' δολοευκή βόμβα την ζετούλιζε και την ύψωσε σ' ένα κοντάρι σάν σημαία.

Έτσι, πετύχαμε αυτό που θέλαμε. Σέ λίγο είδαμε τη γολέττα να διευθύνεται προς τό νησί μας και τότε μία κραυγή άγαλλιάσεως άντήχησε κι' όλοι κατεβήκαμε κάτω τρέχοντας.

Έπειτ' από μία ώρα περίπου, η γολέττα «Καραϊσκάκης» άγκυροβολούσε στον όρμο του νησιού. Ο Ύδραϊος πλοίαρχός της, ο οποίος όνομαζόταν Λάζαρος, βγήκε έξω και με μεγάλη προθυμία προσέφερε να μας πάρη όλους στη γολέττα του και να μας άποθιέσει στον τόπο του προορισμού μας.

Ήταν σχεδόν μεσημέρι, όταν επιβιβάστήκαμε όλοι στην «Καραϊσκάκη», παίρνοντας μαζί μας ό,τι είχε διασωθεί από το φορτίο της «Αρτεμισίας».

Ο άνεμος μας βοήθησε και κατά τό βράδυ άγκυροβολήσαμε στο λιμάνι του Γαλαξειδίου.

Η άφιξη μας έύπησε όλους τούς κατοίκους της μικρής πόλεως. Παντέψ έλαψαν φώτα, τά καφενεία άνοιξαν, μας έβεραν με προθυμία τρώφια και τέλος άναψαν μία μεγάλη φωτιά στην παραλία, στην όποια άρχισαν να ψήνουν άρνά.

Την άλλη μέρα, αφού περάσαμε τη νύχτα μας σε διάφορα γαλαξειδιώτικα σπιτία, πήραμε τό δρόμο για την «Αμφισσα».

Κ'.

ΣΤΗΝ ΑΡΑΧΩΒΑ. — Ο ΚΑΙΣΕΡΙΑΝ ΘΑΝΑΣΗΣ. — Ο ΚΟΜΜΠΑΡΟΣ. — ΤΟ ΒΑΦΤΙΣΜΑ. — ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΡΟΧΗ, ΚΤΛ.

Στην «Αμφισσα» δεν έμεινα πολλές ήμέρες. Έπικεφάλης ενός άποσπάρματος πενήντα άνδρών, τράβηξα τη μεθεπομένη της άφιξέως μου για την καλλία που βρίσκεται κοντά στον Παρνασσό. Είχαμε έντολή να πάμε στην «Αράχωβα» για να φυλάξουμε άγρυπνα τά μεταξύ Πάρνηθος και Λεβαδείας περάσματα. Γιατί τον τελευταίο καιρό είχαν φανεί συμμορίες κακοποιών σ' αυτά τά μέρη και λήστευαν τούς διαβάτες.

Κατά τό μεσημέρι, έπειτ' από μία έπίπονη πορεία σε δύσβατες άνηφορές, περάσαμε τη χαράδρα των Δελφών και, κατά τις τρεις τό όπόμενα, φτάσαμε στην «Αράχωβα» της όποιας τά άμορφα λιθόκτιστα σπιτία ύψωνόντουσαν επάνω στους βράχους του Παρνασσού.

Οι κάτοικοι της «Αράχωβης» μας δέχτηκαν με μεγάλη έγκαρδιότητα κι' ο γέρο διδασκάλος της κομποπόλεως μ' άδήγησε στο σπίτι του άρχοντος Καπετάν Θανάση, αφού προηγουμένως μοίρασα τούς στρατιώτες μου σε διάφορα κατάρτια.

Ο Καπετάν Θανάσης ήταν ένας ψηλός, παλιός κι' ευρύστερνος γέρος, τραχύς κι' εύληπτος φιλικός και μ' άδήγησε στο έσωτερικό του σπιτιού του. Μπήκαμε σ' ένα μεγάλο τετράγωνο δωμάτιο, που έπαινε όλη την έκταση του σπιτιού και στο όποιο δεν υπήρχε κανένας μεσάτοχος. Έπίσης ταβάνι δεν υπήρχε και φαινόταν σαν τά δοκάρια της στέγης. Τά πυράθρανα ήταν χωρίς τζάμια. Σέ κάθε πλευρά του δωματίου υπήρχε κι' από ένα τζάκι, απ' τά όποια τό ένα μόνο ήταν άναμμένο. Συχνά όμως τά άνάβουν όλα, γιατί στο ύψος εκείνο, κάνει τόσο κρύο τό χειμώνα, ώστε η φωτιά του ένός μόνο τζακιού δεν φτάνει για να θερμάσει την άντισφαιρα του σπιτιού.

Κοντά στο άναμμένο τζάκι καθόταν η σύζυγος του Καπετάν Θανάση, μία γρηά ύψηλή κι' εύρωστη, κι' έψηνε, σε δύο μικρές σούβλες, καμμία είκοσαριά τσίχλες, τις όποιες είχε σκοτώσει στο κυνήγι ο άνδρας της. Γι' η γρηά βοηθούσε και μία νέα ροδοκόκκινη, δεκάξη περίπου χρόνων.

Η γρηά με κύτταξε με άπειρο θαυμασμό, καθώς ο Καπετάν Θανάσης της είπε:

—Κατερίνα, σου φέρνω ένα Βυσαρό αξιωματικό φίλο.

Τότε εκείνη με προσάγγειρε φιλικά και μου προσέφερε ένα ποτηράκι μαστίχα. Κατόπιν η νέα κόρη μου έφερε γλυκά στα φύλλα, φρεσκοαρμεγμένο άγελαδινό γάλα και μερικές ηλιανθίνες άσπρες και μαλακές, που καταγοιτεύουν τό πεινασμένο στομάχι μου. Ο Καπετάν Θανάσης έφερε κι' αυτός ένα μικρό ποτηράκι από μαυραγκάθια και μου τό πρόσφερε.

Σιγά-σιγά, καθώς ο ήλιος βασιλεύει πίσω απ' τό Κισαφόννα, τό δωμάτιο γέμισε από άνδρες, γυναίκες, εφήβους, κορίτσια και παιδιά.

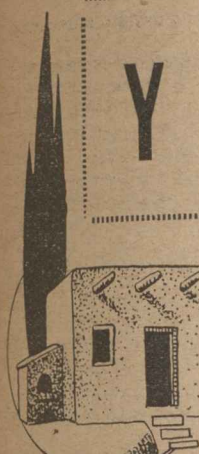
(Ακολουθεί)

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΚΑΦΑ!...

ΤΟΥ Μ. Α. ΑΡΣΑΝΤΩ

ΣΤΕΡ' από μία μέρα θα φτάναμε στη Χάδρη. Τό ταξίδι μας από τό Καλλίο ως την Εύρώπη ήταν ύπερσο. Έκείνο λοιπόν τό βράδυ όλοι οι επιβάτες του «Αριόνας» είχαν μαζευτή πάνω στις γέφυρες του πλοίου.

Άπό αυτή όμως τη βραδινή συγκέντρωση έλειπε μία άμορφη Περουβιάνα, με μαύρο φλογερό μάτι και μελανό πρόσωπο, που έδειχνε καθαρά πως θα γινόταν σε λίγο μητέρα.

Άξαφνα, μία διαπεραστική κραυγή, που άκούστηκε από την καμπίνα της, σταμάτησε απότομα όλες τις κουβέντες. Σέ λίγο, μία δεύτερη κραυγή, πιο διαπεραστική και πιο σαρωτική, άναστάτωσε όλο τό πλοίο κι' έσβησε σιγά - σιγά μ' ένα βαρύ κι' όδυνόρο στεναγμό. Η άμορφη Περουβιάνα θά γεννούσε...

—Όμορφα θά διασκεδάσουμε!... γαρίναξε η Τζέννη Μόλεν. Άν φωνάξει έτσι όλη τη νύχτα αυτή η κυρία!...

—Κυρία που δεν ξαναζούν οι παλιοί θύλοι!... έλεε μ' ένα αινιγματικό ύφος ο Γκολντάρες, ο δεύτερος άνδρας της Τζέννη. Έτσι θα μπορούσαμε να κοιμηθούμε ήσυχοι άπόψε!...

—Μά τί θέλεις να πεις;... άπόρησε η Ξανθεία Τζέννη.

—Ω, τίποτα, θυμήθηκα μόνο μία παλιά ιστορία. Μου την είχε διηγήσει ένας θεός μου, ο πρώτος από την οικογένειά μας, που είχε κάνει μακρινά ταξείδια κι' είχε ζήσει αρκετά χρόνια στη Νότιο Αμερική...

Η Τζέννη Μόλεν, η άμορφη χορεύτρια του Μαρντοναίη και ο Έδραϊος τραπέζιτης Γκολντάρες, ο δεύτερος άνδρας της, θά έκαναν τό ήλιο του κόσμου, πριν ξαναγυρίσουν στην Αμερική. Η Τζέννη λοιπόν έπαύθηκε άναπνεύσει σε μία παλινδρομία, κάλεσε γρήγο της τούς φίλους και τις φίλες της και παρακάλεσε τον Γκολντάρες να τούς διηγήσει αυτή την παλιά ιστορία.

—Μία μέρα, άρχισε να δηγνίχεται εκείνος, όλες η γυναίκες του Περού έκαναν μία μεγάλη διαδήλωση. «Φτάνει πια! Φτάνει!», έφώναζαν όλες μαζί. Θέλοιμε να μιλήσουμε στον Κύριο! Είμαστε θύματα μιας τρομερής άδικίας. Έμπρός! Έμπρός! Πάμε στον Κύριο!... Στόν Έσπαρμένο Θεό!...

Στόν ούρανό, ο Άγιος Πέτρος μισοκοιτώντας αυτή τη στιγμή, με μίλες έβανσε τις φωνές των γυναικών που πλησίαζαν, τινάζοντας έσφασιμένους από τη θέση του κι' έφραξε με τά χέρια του την είσοδο του Παραδείσου.

—Τί θέτε; τις ρώτησε.

—Νά μιλήσουμε στον Κύριο!... τόν φώναζαν η γυναίκες.

—Πώς; Μήπως φαντάζεσθε, θεοτέρες, ότι μπορεί ο καθένας να παρουσιάσει μπροστά του; Κι' έπειτα, έχετε πεθάνει έσείς; Δεν έχετε τέτοιο ύφος!... Άς είναι όμως... Θά πάω να δω άν μπορεί να σας δεχθεί ο Κύριος... Περιμένετε με δω πέρα μα στιγμή.

Και τούς έλειψε στα μούτρα την πύλη του Παραδείσου.

Μα η γυναίκες, όπως ήταν άνυπόμονες, δεν μπορούσαν να περιμένουν. Μήκαν λοιπόν από τό παράθυρο και χύτηκαν μέσα στην αλθουσα του συμβουλίου, όπου σαρώνονταν πέρα τον Άγιο Πέτρο, έπαιαν όλες στα πόδια του Θεού.

—Κύριε! Κύριε! φώναζαν. Μή μας εγκαταλείψεις στη δυστυχία μας.

Άπό τά πρώτα χρόνια του κόσμου έμεις, μόνο έμεις, Κύριε, υποφέρουμε, όταν πρόκειται γάρ ένα καινούργιο πλάσμα στον κόσμο. Αυτό, Κύριε, ελέη άδικο! Πρέπει να υποφέρουν και οι άνδρες!...

Ο Κύριος χάρηψε τη μακρινά κι' άσπρη γενιά του, έκανε νόημα στον Άγιο Πέτρο να μη φροβήται, και χαμογελώντας, έλεε στις έξαλλες έλινες γυναίκες:

—Καλά! Ηονγάστε! Ξανακατέβητε στη γη και ήσυχάστε. Η παράκλησή σας θά εισακουσθή. Άπό τη στιγμή αυτή, κάθε πατέρας θά νοιάζεται τούς πόνους του παιδιού του που έρχεται στον κόσμο. Αδός θά υποφέρει στη γέννα κι' όχι έσείς. Και

τώρα δρόμο!... Με ξεκουφάνατε με τις στριγγλίες σας!...

Τη στιγμή αυτή δύο - τρεις πονεμένες κραυγές βγήκαν από την καμπίνα της άμορφης Περουβιάνας. Ο Γκολντάρες χαμογέλασε μυστηριωδώς κι' άναψε ένα σιγαρέττο.

—Αυτοχώς, έλεε, η ιστορία δεν τελειώνει δω πέρα, γιατί τότε δεν θά έφώναζε έτσι η Περουβιάνα μας. Η γυναίκες λοιπόν ξανακατέβηκαν στη γη και διέδωσαν παντού την χαμοσύνη είδησι, αφήνοντας τούς άνδρες μ' άνοιχτο στόμα. Έπειτα έτρεξαν γρήγο σε μία νέα και άμορφη γυναίκα, που περιμένα να «ελευθερωθή» κείνη άκριβώς τη μέρα. Κι' άρχισαν να της δίνουν θάρρος, κυττάζοντας ειρωνικά τον άνδρα της, που είχε γίνει πρόσβιος από τό φόβο του, περιμένοντας από τη μία στιγμή ως την άλλη να τον πιάσουν οι πόνοι!

Μά η ώρα περνούσε κι' ο σύζυγος δεν ένοιωθε τίποτε.

—Περίεγο! Έκανε η μαμή. Δεν καταλαβαίνω τίποτε... Τό παιδί δεν θ' άργήσει νάρθ στον κόσμο... Κι' όμως ο άνδρας της έτοιμόγεννης δεν σκούζει από τούς πόνους!...

Ο σύζυγος είχε ξαπλώσει στο μεταξύ αυτό στο κρεβάτι, τρέμοντας σήκωμος, και περιμένα μ' αγωνία ν' άκούσει τό μαρτύριό του, μα τό μαρτύριο αυτό δεν άρχισε. Έκτός από τό φόβο του, ήταν μία χαρά. Δεν υπέφερε διόλου! Η γυναίκες τον κύτταζαν σαστισμένες, δίχως να μπορούν να δώσουν μία εξήγηση σ' αυτό τό φαινόμενο. Πιο άνησυχη μάλιστα απ' όλες ήταν η μαμή, που είχε άρχει κίλως τη δουλειά της, δίχως ν' άκούη τά ξεφωνητά ούτε του συζύγου, ούτε της μητέρας.

Ο σύζυγος λοιπόν πήρε θάρρος κι' άρχισε να χαμογέλαει, όταν άξαφνα, ένα σπαρακτικό ούρλιασμα πόνου έξέσπασε τη νεκρική σιωπή, που βασιλεύε μέσα στο σπίτι. Έπειτα ένα δεύτερο ξεφωνητό, πιο άγριο, πιο τρομερό, έκανε όλους να κερύσουν από τό φόβο τους. Κι' άμέσως κατόπιν ένα τρίτο κι' ένα τέταρτο ούρλιασμα πόνου τράνταζε τό σπίτι...

Η μαμή τότε σήκωσε τό νεογέννητο στα χέρια της και φώναξε:

—Έβνε άγοράκι!...

Μα κανείς δεν την πρόσεξε. Όλες η γυναίκες κυττάζόντουσαν άνήσυχες. Μία από αυτές, όστόσο, που τριγύριζε μέσα στο σπίτι, μπήκε στην κρεββατοκάμαρα, με τά μάτια γουρλωμένα από φόβο.

—Τί γκάφα που κάναμε! στέναξε, σκρινώντας τά χέρια της προς τον ούρανό, από την άελεψία της.

Όλες η γυναίκες τότε ώρμησαν έξω και μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας σκαρφώσαν πάλι στον ούρανό.

—Κύριε! Μή δίνης σημασία στα λόγια μας! παρακάλεσαν τον Θεό. Είμαστε τρελλές!... Ο, Κύριε, συγχώρεσέ μας. Ξέρουμε ότι σου είπαμε. Έμεις θέλοιμε να υποφέρουμε και να πονάμε στη γη κι' όχι οι άνδρες μας!... Τί γκάφα ήταν αυτή που πάθαμε, αλλόμονο!...

Ο Θεός τούς έβριζε μία ειρωνική ματιά και κούνησε τό κεφάλι του.

—Καλά σας λένε οι άνδρες άνεμοδεχτές!... τόν έλεε. Ποτέ σας δεν έξερετε τί θέλετε... Άς είναι!... Ο άκούσας κι' αυτή τη φορά την παράκλησή σας, γιατί έχω καλή καρδιά. Μά να μη σας ξαναδώ πια μπροστά μου! Φύγετε!...

—Μά τί είχε συμβή λοιπόν; ρώτησε περίεργη η Τζέννη Μόλεν, τόν δεύτερο άνδρα της.

—Τό έξη... της απάντησε, με μία σαρκαστική φωνή, ο Γκολντάρες. Όταν η γυναίκα που τριγύριζε μέσα στο σπίτι μπήκε στην κρεββατοκάμαρα, η μαμή έσπευσε να την ρωτήσει:

—Δεν μου λές, ο άνδρας της κυρίας ξεφώνισε έτσι;

—Ο άνδρας της κυρίας; Έκανε εκείνη. Άς γελάσω! Μά όχι, φίλες μου! Ο άνδρας της δεν ένοιωσε τίποτε. Δεν ξεφώνισε τίποτς...

—Μά πώς τότε; άπόρησαν όλες η γυναίκες.

—Πώς;... Ο κομπάρσος της, που καθέται στο άπάνω πάτωμα... τούς απάντησε εκείνη.

—Άχ! Θεέ μου! Έχεις δικιο! ψιθύρισε χαμογέλατας η λεχώνια. Γι' αυτό απάντησε!... Τόν είχα ξεχάσει!...

Κι' έτσι, κατέληξε ο Γκολντάρες, αυτός ο θύλος του Περού μας δείχνει καθαρά ότι η γυναίκες ήταν πάντα άδικοι, άνομοι και άπιστοι!...

Η Τζέννη Μόλεν τόν έβριζε μία θρηνητική ματιά, μα όταν είδε ότι εκείνος έξακολουθούσε νύχτη τό σαρκαστικό ύφος του, έσπασε τό κεφάλι της ντροπισμένη...

Μ. Α. ΑΡΣΑΝΤΩ

Η Τζέννη Μόλεν κι' ο Γκολντάρες θά έκαναν τό γέρο του κόσμου πριν ξαναγυρίσουν στην Αμερική

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ

("Εν' ἀποκαλυπτικό ἄρθρο τῆς Jeanne Roudot γιὰ τὴν σταδιοδρομία καὶ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῆς ὀμορφῆς αὐτῆς «βεντέττας»

ΑΙ. Δὲν χωράει καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἡ χαριτωμένη Νάνσυ Κάρολ εἶνε μιά πολὺ ἰδιότροπη γυναίκα. Ὡστόσο ὅλοι τὴν ἀγαποῦν, γιατί εἶνε ὀμορφή, γιατί ἔχει ὑπέροχα ξανθὰ μαλλιά καὶ μεγάλα γαλανά κ' ἐκφραστικά μάτια. Ἀγαπάει τοὺς θαυμαστάς της κ' εἶνε πολὺ εὐγενικὰ μαζὺ τους, γιατί ἔχει ἀγγελικὴ καρδιά καὶ γιατί τῆς ἀρέσει νὰ τὴ λατρεύουν.

—Γράφτε, μοῦ εἶπε ὅταν πῆγα νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ στὴ θύλα της, ὅτι εἶμαι ἀπὸ τὶς «βεντέττες» ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν δίχως ἔρωτα. Προσπαθῶ, καθὼς βλέπετε, νὰ χαρῶ ὅσο μπορῶ περισσότερο τὴν ἐφήμερὴ ὀμορφιά μου. Ὡ, ἀν ὅλες ἡ γυναῖκες, κάνουνε τὴ σκέψη ὅτι θὰ ἔρθῃ μιά μέρα ποὺ θὰ τις ἀπογοητεύσῃ ὁ καθρέφτης τους, θὰ φρόντιζαν νὰ χαροῦν τὴν ὀμορφιά τους. Δυστυχῶς ἡ περισσότερες τὴν ἀφίνουν νὰ μαραινέται καὶ νὰ σθῆναι, ἀρκούμενες σ' ἓνα θουβὸ θαυμασμό τῶν ἀνδρῶν καὶ σὲ μερικὰ ἀνοστα φιλοφρονήματα. Ἐμένα ὡστόσο, ὅταν μ' ἀρέσῃ ἓνας ἄνθρωπος, τὸν κρατᾶς κοντὰ μου ὥς νὰ τὸν ὁρατῶ. Ἐπειτα χωρίζουμε σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι, μέχρι νὰ μοῦ ἀνοιχθῇ πάλι ἡ ὁρεξί!...

Κατάλαβα ὅτι ἡ Νάνσυ Κάρολ ἐκείνη τὴ μέρα εἶχε κέφι. Καὶ δὲν ἔχασα φυσικὰ τὴν εὐκαιρία νὰ τὴν κάνω νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν ἱστορία της καὶ νὰ μὲ ἀποκαλύψῃ γιὰ τοὺς λόγους ἀδιαφορῆς τελείως γιὰ τὶς κακογλωσσίες ποὺ λένε γι' αὐτήν. Τῆς εἶπα λοιπόν:

—Μις Κάρολ, ἔχω ἐντολὴ νὰ γράψω ἓν ἄρθρο γιὰ τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ σας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν πιστεύω ὅσα λένε γιὰ σὰς οἱ διάφοροι ἔχθροί σας, θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ μοῦ διηγηθῆτε ἐσῆς τὴν ἱστορία σας.

Ἡ γοητευτικὴ «βεντέττα» ἔξασπε σ' ἓνα ἠχηρὸ γέλιο. —Ἔρω, ἔρω, παρατήρησε, μὲ φαντάζονται σὰν νέα Μεσσαλίν. Πόσο κουτοὶ εἶνε οἱ περίεργοι αὗτοὶ ἠθικολόγοι! Πιστεύουν ὅτι διαδίδεται εἰς θάρος μου καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν θέλησε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ἀλήθειαν. Κανείς δὲν θέλησε νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶμαι μιά ἀληθινὴ γυναίκα μὲ αἰσθήσεις καὶ μὲ καρδιά. Ὅτι μ' ἀρέσει ὁ περιβολικὸς ὁ ἔρως. Βοηθῆσε με λοιπὸν νὰ τοὺς τὸ ἀποδείξω. Ἐτοίμα θὰ πιάσουν πειὰ νὰ μὲ κατηγοροῦν καὶ θὰ φροντίσουν νὰ χρησιμοποιοῦν κατὰ τὴν ἀρεσκίαν τὸν καιρὸ τους.

Κ' ἡ Νάνσυ Κάρολ, ἀφοῦ ἀνέβη ἓνα ταῖο καὶ ἐξελίχθη σὲ μιά ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, κυττάζοντας τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ, μοῦ διηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της. —Ἡ μητέρα μου μ' ἔφερε στὸν κόσμο, μοῦ εἶπε, στίς 19 Νοεμβρίου τοῦ 1907. Ἦταν μιά κρύα καὶ παγωμένη νύχτα ποὺ θάμπωνε τὰ τζάμια τῆς κάμαρας καὶ ἐξόλαζε στοὺς δρόμους τοὺς ἀλῆτες. Ἦσως αὐτὸς ἦταν ὁ λόγος ποὺ φοβόμουν νὰ ἔρθω στὸν κόσμο. Καθὼς μοῦ διηγήθηκαν, ὅταν μεγάλωσα, χρειάστηκε νὰ ἔρθῃ ἓνας διάσημος χειρουργὸς γιὰ νὰ μὲ κἀν νὰ θῶ στὸ φῶς. Ἡ μητέρα μου ὁπερερε τρομαχτικὸς πόνους ἐξ αἰτίας μου, πρᾶγμα ποὺ δὲν μοῦ τὸ συγχώρησε ποτὲ γιατί ἐγὼ ἦμουν ἡ ὀμορφὴ ποὺ ἔχασε τὴν ὀμορφιά της κ' ἔγινε σὰν καταισμένο γατὶ! Μὰ τί ἔφταιγα, σὰς παρακαλῶ, ἐγὼ, ἀν ἦταν δύσκολος ὁ τοκετός;

Ἄλλὰ ἡ κοκκίτης γυναῖκες πάντα εἶνε ἀχάριστες καὶ μιά

Ἡ Νάνσυ Κάρολ

τέτοια ἦταν κ' ἡ μητέρα μου. Σ' ὅλη τὴ ζωὴ της κατόπιν μὲ θασάνιζε, γιατί ζήλευε τὴν ὀμορφιά μου. Τολμοῦσα μάλιστα πιστεύω, ὅτι ἴσως ἤθελε νὰ γίνω ἓνα γκρινιάρικο κ' ἀσθενὲς πλάσμα, γιὰ νὰ μὲ πετάξῃ στὴν ἀγκαλιά μιάς γκουβερνάντης καὶ νὰ μὴ κινῶ τὸν θαυμασμό τῶν φίλων τοῦ πατέρα μου! Ἦταν μιά τρομερὴ γυναίκα! Ὁ πατέρας μου τὴ φρόνιζε καὶ ἔκανε πάντα ὅ,τι τὸν διατάζε. Τὸν εἶχε κάνει νευρὸσπαστο. Πρὶν τοῦ ἐπέτρεψε νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ τὴ διαγωγή της. Ὅταν ἔμπαινε στὸ σπίτι ὁ πατέρας μου θούλωνε τ' αὐτιά του καὶ κλείνε το στόμα του. Ἐτοί γλύτωνε ἀπὸ τὰ νεύρα της καὶ τὰ καταλάβαινα. Τὸ μόνο ποὺ μὲ πείραζε, ἦταν τ' ὅτι ποτὲ μὴτέρα μου δὲν μ' εἶχε φιλήσει. Κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ φαντασθῶμαι ὅτι δὲν ἦμουν παιδί της. Μὰ ὅταν μεγάλωσα, κατάλαβα ὅτι αὐτὰ τὰ πράγματα κ' ἐξηγήσα τὴν κακὴ διαγωγή της. Νὰ γιὰ τὴ σήμερα ἀγαπᾶ τὸν ἔρωτα: Γιατί στερήθηκε τὴν ἀγάπὴ πατρὶδὸς καὶ μητρίδος.

Εἶμαι κ' ἐγὼ ἀπὸ τὰ κορίτσια ποὺ πάλαιον σκιστὰν τὴν ζωὴ, ὥσπου νὰ μπορέσουν ν' ἀναδειχθῶν. Μὰ φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἀπελπίσιν μου, ὅταν ἀνακάλυψα ἑαφικὰ ὅτι μαζὺ μὲ τὶς ἀρετὲς τοῦ πατέρα μου εἶχα κληρονομήσει καὶ ὅλη τὴν ἡμετέραν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς μητέρας μου. Κατάλαβα τότε ὅτι ἦμουν χαμένη. Μάταια προσπάθησα ν' ἀντισταθῶ. Ἐμοιάζαν σὰν ἓνα ζωηρὸ κ' ἀτίθασο ἄλλοιο ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὸ συγκρατήσουν μὲ χαλινάρια. Ἀναγκάσθηκαν λοιπὸν νὰ ὑποκύψω στὴ μοῖρα μου καὶ ν' ἀφεθῶ στὴν τύχη μου.

Σὲ ἡλικία δεκαοκτὼ χρόνων ἐγκατέλειψα τὸ σπίτι μου γιὰ ν' ἀκολουθῶ ἓναν ὀμορφὸ νέο. Ὑστερὰ ἀπὸ δυὸ μῆνες ὅμως τὸν ἔφησα στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ καὶ ἐκκλεισα ἓνα φλοῦτο. Ἐτοί σ' ἓνα χρόνο μέσα κατῶρθα ν' ἀλλάξω δέκα ἄνδρες. Κανείς τους δὲν μοῦ εἶχε κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Ὡστόσο ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν πλούσιος καὶ συνδεόταν μὲ ἄνθρωπους τῶν «στούντιο». Τὸν κατάφερα λοιπὸν νὰ μεσολαβήσῃ νὰ μὲ προσλάβῃ μιά κινηματογραφικὴ ἐταιρεία μὲ τὸν...μεγάλον μισθὸ τῶν πέντε δολλαρίων τὴν ἑβδομάδα. Μὰ ἐγὼ κατάλαβα ὅτι ἔχαι ἔρθῃ τὸ δρόμο μου καὶ δὲν στενοχωριόμουν.

Ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸν καιρὸ γινώρισα τὸν δημοσιογράφον Τζακ Κίρκλαντ. Ἦταν ἓνας τεταρτὸς νιέτεκος, ἱκανὸς νὰ καταφέρῃ καὶ τὸ διάβολο μὲ τὸ μολογῆσι τῆς κατεργαρίαν του. Μ' ἄρεσε γιὰ τὸν ἥγιο χαρακτήρα του καὶ τὸ πρῶτον νὰ μὲ κἀν γυναίκα του. Τὸ δὲ χῆκε γιατί μ' ἀγαποῦσε. Αὐτὸς ὁ γάμος μοῦ ἔφερε τύχη. Μὲ σα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα ἔγινε διάσημη «βεντέττα». Ἐτοί γύρισα ἓνα σωρὸ ἔργα, μεταξύ τῶν ὁποίων τὸ «Κορὸ τῆς Ζωῆς», τὸν «Ἀνθρωπο ποὺ Σκότωσε», τὸν «Ἀγγελο τῆς Νύχτας» καὶ ἄλλα. Τώρα περὶ ἡμῶν πολὺ πλούσια καὶ μποροῦσα νὰ ἱκανοποιῶ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες μου. Μ' αὐτὸ δὲν ἄρεσε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἦταν ἓνας θετικὸς ἄνθρωπος καὶ μιά μέρα μοῦ δήλωσε:

—Μπορεῖ νὰ εἶσαι μεγάλη «βεντέττα» καὶ νὰ σὲ θαυμάζουν ἓνα σωρὸ ἀνθρώποι, μὰ δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω ποτὲ νὰ με κοιτάξῃς. Τὴ μέρα ποὺ θὰ με θαρρῆθῃς, θέλω νὰ μοῦ τὸ πῆς ἀμέσως.

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα, θέσθαι ὅτι δὲν θ' ἀνεκάλυπτε τὰ σκάνδαλά μου, γιατί μοῦ εἶχε ἐμπιστοσύνη. Ἐτοί πέρασαν ἔπειτα χρόνια. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, ἐγὼ εἶχα γνωρίσει ἑκατὸ «συνζύγους», ξανθοὺς, μελαχροίνους καὶ κάθε ἐθνικότητος. Ἐαφικὰ, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενα, ὁ Κίρκλαντ μοῦ εἶπε ἓνα πρωτὶ τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος:

—Ἀκόμη λοιπὸν δὲν ἔχεις θάρρος νὰ μοῦ πῆς ὅτι ἔπαυες (Ἡ συνέχ. εἰς τὴν σελ. 1510)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΤΕΝ

Ἰσχυρὸν τὸν Ἰταλὸν μὲ τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν ὑπερφάνεια ἑνὸς ἐξέλκτου. Ἐρεῖς ποῖς εἶνε ἡ ἰδέα μου πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα... Εἶμαι λοιποῦτες, γιατί αὐτὸ τὸ ἐπαγγελία μοῦ ἐπαρτεῖ νὰ ζῶ μὲ πολιτεία, σὰν ἀριστοκράτης, στοὺς κοσμικοὺς κύκλους καὶ γιατί ἱκανοποιῶ ἔτσι μερικὲς ἰδέες μου: τὴν ἀγάπην μου γιὰ τὸ ἀπρόσωπο, τὸ πόθος μου γιὰ τὸν κίνδυνο, τὴν πρέλλαν μου γιὰ τὶς περιπέτειες... Τὶ πῆγαν λοιπὸν νὰ κάνω σ' ἐκεῖνο τὸ μέγαρο; Τὸ μαντεύεις ἐσέλευ: νὰ ρητῶ σὲ μιά ἐκπαιδευμένη καὶ ἄγνωστη περιπέτεια. Ἐξέρεα δὲ ἐκεῖ μέσα καθόταν ὁ κόμης Ἀνρί ντὲ Φουκονέ, ἓνας ἰδιότροπος ἀριστοκράτης, μισογῆνης καὶ φιλόσοφος ποὺ δὲν ἐμπιστευόταν ποτὲ τὰ λεγόμενα τοῦ σὲ μιά τράπεζα. Ὅλη τὴν ἡμετέραν ἦταν ὁ χαρακτηριστικὸς ποὺ τὰ ἐκρίνε ἐδῶ κ' ἐκεῖ, στὰ πῦρ ἀπάνω μέρη, μέσα στὸ πονηρὸς διαιρέσιον. Κάθε ἀνέγκλημα, ὁ κόμης ντὲ Φουκονέ ἔκανε σὺν ἀσχηματισμῷ τοῦ στοὺς Δάσους τῆς Βουλώνης. Τὴν ὥρην λατὸν ποὺ μῆτρα σ' ἐκεῖνο τὸ μέγαρο, ἔλειπε ἀπὸ τὸ διαιρέσιον τοῦ.

Ὁ διάδρομος — καθόταν στὸ πέμπτο πάτωμα — ἦταν ἔρημος. Κανείς ὑπηρετής. Κανείς ἄγνωστος. Ἀλλ' ὅμως κρατοῦσε ὁλόκληρο τὸ πάτωμα πρὸς τὸν περιφραγμένον μισογῆνης. Κι' ἔτσι παραβίασα ἀνεκλόγητος τὴν πρώτην πόρταν ποὺ βρέθηκε μπροστά μου καὶ μῆτρα μέσα στὸ σάλλον τοῦ γένου Φουκονέ. Περιττὸν εἶνε νὰ σοῦ ἀναφέρω, ὅτι πέρασα μπροστὰ ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο ἀσφατεῖας καὶ ὅτι ἀνέβηκα μὲ τὸ ἀσανσὲρ ὥς τὸ πέμπτο πάτωμα... Ὅταν βρέθηκα τώρα μέσα στὸ σάλλον, κἀτάξα τριγύρω μου, γιὰ νὰ μαντέψω κανέναν ἀπὸ τοὺς κρυφόντες τοῦ φιλοσοφίου. Μὰ δὲν μὲ βοηθῶσε τίποτε. Τὸ σάλλον εἶχε μιά παλιὰ ἀριστοκρατικὴ ἀσχηρότητα. Ἀπάνω στὸν τοίχον τῆς μέσης ἦσαν ἓνα μεγάλα καὶ πολυτίμητα ὀρθὰ τῶν Σεβρόν, ὁδὸς τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας... Ἀπὸ τὴν ἀνεξήγητη περιέργειαν ἴσως κ' ἀπὸ τὸ λωποδτικὸ ἐνστικτὸ μου — πῆγα κοντὰ στὸ τραπέζι κ' ἔρεξα μιά ματιὰ μέσα στὸ βάθος. Ἐ, ναί! Δὲν εἶχα γελαστῇ. Ὁ κόμης ντὲ Φουκονέ εἶχε κἀν ἓνα ἐκεῖ μέσα μιά δολοφονία περικύβητο σὲ χιλιόφραγμα. Δίχως λοιπὸν νὰ χάσω καιρὸ, ἔβιασα ἐκεῖ μέσα τὸ χέρι μου, ἄστραξα ἓνα μάτιο χαρακτηριστικῶς, θὰ ἦσαν ὡς ἑκατὸ χιλιόμετρα κ' ἐτοιμαζόμουν νὰ τὰ ἐξαφανίσω μέσα στὴν στήθον μου, ὅταν ἔξαφνα ἀνοίξε ἡ πόρτα τοῦ σάλλονος καὶ παρουσιάσθηκε μπροστὰ μου ὁ φιλόσοφος... Ὁ κόμης ἦταν ψυχρὸς κ' ὁ κόμης ντὲ Φουκονέ, ποὺ εἶχε περῶσε τὰ ἔξηντα, ἔχε γυρίσει γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ἐπανωφόρι του. Ἡ εἰσόδος του ἦταν τόσο ἀπρόσμενη, ὥστε μαρμάρινα γιὰ μιά στιγμή στὴ θέσιν μου, μὴ τοιμῶντας νὰ κινήσω στὴν στήθον μου τὸ χιλιόφραγμα. Ἐπειτα ὅμως συνήλθα ἀμέσως καὶ πρὶν ἐκεῖνος προσφύσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, τὸν παραβίασα καὶ βρέθηκα στὸ διάδρομο. Ὁ κόμης ντὲ Φουκονέ τότε, ἔτρεξε ἀπὸ πίσω μου φωνάζοντας δυὸ φορές:

— Κλέφτης!... Κλέφτης!... Διάβολο! Τὴν εἶχα ἄσχημα. Κατρακύλισα τέσσερες-τέσσερες τὶς σκάλες καὶ βρέθηκα μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα στὸ χῶλ. Μὰ ὁ θυρωρὸς εἶχε ἀκούσει τὶς φωνὲς τοῦ φιλοσοφίου κ' ἐτοιμαζόταν νὰ μοῦ ἐπιδείξῃ τὸ δρόμο. Ἀπὸ πίσω μου πάλι ἔτρεξε σὰν τρελλός, ὁ κόμης Φουκονέ, μὲ δυὸ ὑπηρετὲς ποὺ ἔχον ὀρθὰ τὸ ἔλκμα. Τὶ ἔπαυε λοιπὸν νὰ κάνω; Ἐξέρεα πολὺ καλά πόσο ἐκπαιδευμένος εἶναι ὁ κόμης ντὲ Φουκονέ. Δὲν θὰ ὑποπόισα νὰ ξεφύγῃ... Σὰν ἀσφατεῖς τὸν κόμην, μὲ δυὸ πηδύματα, ἔφτασα κοντὰ στὴν πόρταν τοῦ σάλλονος, τὴν ὥρην λατὸν ποὺ μῆτρα σ' ἐκεῖνο τὸ μέγαρο, ἔλειπε ἀπὸ τὸ διαιρέσιον τοῦ.

Ὁ θυρωρὸς μὲ τοὺς ὑπηρετὲς καὶ τὸν Φουκονέ, ὁμοῦσαν στὸ πρῶτο πάτωμα, κ' ἀπὸ ἐκεῖ στὸ δευτερό, στὸ τρίτο, ὡς τὸ πέμπτο, ἀνεβαίνοντας μὲ τὸν ἀσανσέρ, γιὰ νὰ προλάβουν νὰ μὲ πιάσουν, μὴν θὰ ἐβγαῖναι ἀπὸ μέσα. Μὰ ἐγὼ, ὅταν ἔφθασα πάνω δὲν βγήκα. Κατέβηκα πάλι κάτω, ἐξανέστηκα, ἔξαγκατέβηκα, ὥσπου τοὺς πῆθαν κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὴν κοῖτα. Καὶ τότε, σὲ μιά στιγμή ποὺ κατέβαιναν λαχανισμένοι, σταμάτησα τὸν ἀφρονέον, βγήκα στὸ πῦρ ἀπάνω πάτωμα

καὶ γλύστησα στὸ διάδρομο σὰν ἀσφατεῖς, ἀφήνοντας τὸν ἀσανσέρ νὰ ἀνεβαίνει ἄδειος!...

Καὶ ἔξερεις τώρα γιατί εἶχα βγῇ; Γιατί μέσα στὸν ἀσανσέρ εἶχα δῇ τὴν οὐρά μιάς γυναῖκος, ποὺ καθόταν στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἀπὸ τοῦ. Αὐτὸ ἦταν ἡ τελευταία τύχη μου, τὸ τελευταῖο «ἐαυτὸς» μου. Ἐπρεπε νὰ τὸ παῖξω... Χτύπησα λοιπὸν τὴν πόρταν τοῦ γατροῦ κ' ὅταν μοῦ ἀνοίξε ὁ ὑπηρετής, μῆτρα στὸ σάλλον μὲ ἀπάθειαν, καὶ πῆρα τὴν σειρά μου. Πρὶν ἀπὸ μὲνα περῶμεναι καμμιὰ δεκαριά ἀσθενεῖς. Ἐκεῖ τότε περῶμεναι μιά δολοφονία ὥρα. Μιά ἀπόλυτη σιωπὴ βασίλευε μέσα στὸ σάλλον. Κανείς, οὔτε ὁ ὑπηρετής δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτε. Τὸ διαιρέσιον τοῦ γατροῦ, — ἓνός μεγάλου παθολόγου καὶ μέλους τῆς Ἀκαδημίας — εἶχε διπλὲς πόρτες καὶ μὲ φελλὸ γιὰ νὰ μὴν περῶναι ἀπ' ἐξῶ κανένας θόρυβος!... Ἦμουν τυχερός. Πρὸς τὸ παρὸν εἶχα σιωπῇ... Μὰ δὲν ἔξερα, μήπως, στὸ τέλος, μοῦ παρουσιαζόταν κανένα ἀσφατεῖς. Ἐβγαλα λοιπὸν κομπάρζ ἀπὸ τὴν τσέπην μου καὶ ἔκατο χιλιόφραγμα καὶ κομπάρζ πάλι τὰ ἔχασα μέσα ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ καπνίου μου. Ἐπειτα τὸ κράμασα στὸν προθάλαμο, ἀφοῦ πρῶτον ἄλλαξα τὴν θέσιν του κ' ἔβα ἄλλο ἄνθος. Τὰ σκιστὰ καπέλα, καθὼς ἔξερες, εἶνε ἔλα τὰ ἴδια. Μὲ τὸν τρόπο λοιπὸν αὐτὸν εἶχα ξεροτῶσῃ τὰ λεφτά. Ἄν μ' ἐπαιναν, στὴν ἔξοδο δὲν θὰ εὐρίσκων τίποτε ἀπάνω μου.

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά μου νὰ παρουσιασθῶ στὸ γατρά, βρέθηκα σὲ δύσκολη θέσιν. Τὶ θὰ τοῦ ἔλεγα; Πῶς ἦμουν ἀρροστός; Μὰ ἐνοσθῇ τὸν ἐναντὶ μου καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φράση. Ἐπρεπε ὡστόσο νὰ βρῶ κάποια πλάση. Τοῦ παρουσιάσθηκαν λοιπὸν γιὰ ἀνεξήγητες ἀδιαθεσίας ποὺ μ' ἔπαιναν ἑαφικὰ, γιὰ πόνους στὴν καρδιά καὶ τὰ παρόμοια. Ὁ γατρός κόμης μὲ κεφάλι του καὶ ἄρως νὰ μὲ ἐξετάσῃ μὲ μεγάλη προσοχή. Ὑστερὰ ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὅταν τελείωσε, μοῦ εἶπε καθόρῳ καὶ ἔατερας πῶς ἦμουν νευρὸσπαστικὸς καὶ μοῦ ἔγραψε μιά συνταγή μ' ἓνα καταπραῖντικό γιὰ τὰ νεύρα...

Ἐπρεπε τώρα νὰ φύγω. Πέρασα λοιπὸν στὸν προθάλαμο, πῆρα τὸ καπέλλο μου ποὺ δὲν εἶχε κάνει λάθος καὶ δὲν τὸ εἶχε πάρει ὁ προηγούμενος ἀπὸ μὲνα ἀσθενεῖς καὶ γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια, φόρεσα δίχως νὰ μὲ δῇ κανεὶς μιά ἔξηντα γκαμπαστρίνα καὶ βγήκα στὸ διάδρομο. Ὑστερὰ κατέβηκα μὲ ἀπάθειαν τὴν σκάλα, πέρασα ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο καὶ χαρῶμεναι ἀδιάρκως τὸν θυρωρὸ, μὲ τὸ καπέλλο ποὺ εἶχε μέσα ἀπὸ τὴν πόρταν τοῦ καπνίου καὶ ἔκατο χιλιόφραγμα!...

Κανείς δὲν μὲ προσέξε. Κανείς δὲν μὲ κατάλαβε. Κι' ἔτσι γύρισα στὸ σπίτι μου ἀνεκλόγητος, ὥστε ἀπὸ αὐτὴ τὴν διανοητικὴν περιπέτειαν ποὺ δὲν θὰ τὴν ἐξαφάνισα ποτὲ, γιατί καθεὶς ποὺ τὴν θυμιάται, γέλλει ἀπὸ τὴν καρδιά του!...

Κι' ὁ Ἀρσὲν Λουπτεν ἔξασπε σ' ἓνα σαρανταεὶς γέλιο ποὺ πάγωσε τὸ αἷμα μέσα στὴς φλέβες μου.

ΜΩΡΙΣ ΛΕΜΠΛΑΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΤΟΙΜΟΤΗΣ ΜΙΑΣ ΜΟΔΙΣΤΡΑΣ

Ἡ κυρία Μπερτέν, ἡ διάσημος γιὰ τὴν τέχνη της ὀμορφιά τῆς βασιλίσσης Μαρίας Ἀντουανέτας, ἦταν πολὺ ἀκούσις στὶς τιμὲς της, ἀλλὰ καὶ πολὺ πνευματώδης ἐπίσης.

Μιά ἡμέρα, τὴν ἐπισκέφθη ὁ μαρκήσιος ντὲ Τουλόντρεν, γιὰ νὰ τῆς ἐξοφλήσῃ ἓνα λογαριασμό.

Τότε ἡ κυρία Μπερτέν τοῦ εἶπε ὅτι ἐτοιμότητα.

—Μαρκήσιε, μήπως νομίζετε ὅτι μοῦ πληρώνετε μόνον τὸ ὄψασμα καὶ τὰ ὑλικά; Ἀν συνέβαινε αὐτὸ θὰ ἦταν σὰν νὰ παραγγέλναι ἓνα πορτραῖτό σας στὸ μεγάλο ζωγράφον μας Βερνέ, καὶ νὰ τοῦ πληρώνετε μόνον τὰ χρώματα καὶ τὸ πανὶ τοῦ πίνακος!

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Ἡ ἐτήσια παραγωγή τῶν αὐγῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο, εἶνε τόσο ὥστε θὰ μπορούσε νὰ καλύψῃ κανεὶς τὴ γῆ μὲ διελκεία πάχους 6 ἐκατοστά.

Τὸ μάθημα τῶν τρόπων τοῦ φέρεσθαι στοὺς Κινέζους εἶχε τὴν ἴδιαν θέσιν στὰ σχολεῖα τους, ὥστε στὰ δικὰ μας τὸ μάθημα τῆς ἀριθμητικῆς.

Παραβίασα ἀνεκλόγητος τὴ πρώτην πόρταν ποὺ βρέθηκε μπροστὰ μου...

Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

ΤΟ ΑΓΡΙΟ ΛΥΝΤΣΑΡΙΣΜΑ ΔΥΟ ΑΠΑΙΣΙΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Το λυντσαρίσμα έγινε λαϊκή διασκέδασις στο Νέο Κόσμο. Λυντσαίνονται τώρα και λευκοί! Τό έγκλημα δύο «άπαγαγεων». Πώς εξηφανίσθη μυστηριωδώς ο νεαρός Μπρούκ Χάρτ. Τό θύμα δύο στυγερών δολοφόνων. Πώς ανέκαλύφθη τό πτώμα του νεαρού Χάρτ. Η αγανάκτησις τής κοινής γνώμης. Πώς άνηράγησαν από τή φυλακή οι δύο «άπαγαγεων». Η φρικώδεις σκηνές του λυντσαρίσματος τους κλπ. κλπ.

ΔΟΥ και ένας υπεραμερικανισμός: Οι Άμερικανοί άρχισαν έφετος ν' άγατούν με πάθος μία έκκεντρή διασκέδασι: τό «λύντσαριν» - πάρτυ!...

Πρόκειται, καθώς καταλαβαίνετε, για τό λυντσαρίσμα, τήν άγρία αυτή κ' έγκληματική διασκέδασι του λαού, που σηματοποιεί τόν τόσο αξιοθαύμαστο σέ πολλές άλλες εκδηλώσεις πολιτισμού των Άμερικανών.

Μέχρι πέρσι, θύματα σ' αυτά τά φρικώδη «λύντσαριν» - πάρτυ, ήταν διάφοροι μαύροι που είχαν έγκληματίσει ή ένοχλήσει τις Άμερικανίδες. Από έδω όμως κ' ένα χρόνο οι Άμερικανοί άρχισαν νά λυντσαίνουν και τους λευκούς. Τό πρώτο λυντσαρίσμα έλαβε χώρα στη Βαλτιμόρη. Τό δεύτερο, διεδραματίσθη έδω και λίγον καιρό στο Σάν-Ζοζέ της Καλιφορνίας. "Ας άφηρηθούμε λοιπόν αυτήν τήν παράξενη ιστορία:

Ο Τάμπος Θούριμοντ και ο Τζόν Χόλμς, οι δύο λευκοί που λυντσαρίσθηκαν στο Σάν - Ζοζέ, είχαν διαπράξει ένα σαδιστικό έγκλημα. Είχαν απαγάγει, από τό Σάν - Ζοζέ τόν νεαρό Μπρούκ Χάρτ, τό γιό ενός μεγαλοπόρου τής πόλεως. Έπειτα, αφού τόν βασάλισαν, τόν έσκότωσαν με τόν πιο άγριο και τόν πιο άπάνθρωπο τρόπο. Τό πτώμα του κατόπιν τό έφύλαξαν στόν κώλο του Άγίου Φραγκίσκου, με τήν βεβαιότητα, ότι δεν θα τό εύρισκε κανείς. Κ' έστειρα από τήν εξαφανισμένη αυτή του πτώματος, οι δύο έγκληματικοί «Κιντνάπερς» έγραψαν ένα γράμμα στους γονείς του θύματος τους και τους έήτησαν σαραντά χιλιάδες δολάρια γιού... τήν άπελευθέρωσι του παιδιού τόν!

«Αν θέλετε νά ξαναβρήτε ζωντανό τό παιδί σας, σάς συμβούλευουμε νά μ'η είδοποιήσετε τήν άστυνομία», τους έγραψαν.

Μά ο πατέρας του νεαρού Μπρούκ Χάρτ, σάν άέρος αγίαριν περιφρόνησε τις προτάσεις των «Κιντνάπερς» (άπαγωγέων) και παρέδωσε τό γράμμα τους στήν άστυνομία. Οι καλύτεροι ντετεκτιβ άνέλαβαν τότε νά διαφωτίσουν αυτήν τήν υπόθεσι και ύστερ' από δύο μέρες, κατόπιν κεραινοβόλων ένεργειών, κατόρθωσαν νά συλλάβουν τους δύο άπαγωγείς.

Οι «Κιντνάπερς» όμολόγησαν ότι είχαν οίξει από τό πτώμα του μικρού Χάρτ στή θάλασσα. Και επί όκτώ ήμέρες τότε, συνεργεία με αδικούς ναυτικούς τής άστυνομίας έρευνούσαν έδω κ' εκεί για ν' ανακαλύψουν τό πτώμα του θύματος. Ένα πρωί τέλος, ή θάλασσα τό εξέβρασε στήν παραλία...

Η κοινή γνώμη που καρακολούθησε, άνάστατη, τις δραματικές φάσεις αυτής τής έγκληματικής υπόθεσις, αγανάκτησε σέ άπάνταστο βαθμό! Όλοι οι κάτοικοι τής περιοχής του Άγίου Φραγκίσκου ξεσηλώθηκαν και έήτησαν τήν καταδίκη σέ θάνατο των δύο στυγερών δολοφόνων. Μά ή άνάγκησις χώλανε κ' ο κόσμος πίστεψε πως ο Θούριμοντ κ' ο Χόλμς θα γλύτωναν τήν ηλεκτρική καρέκλα.

Και τότε έλαβε χώραν, όπως γράφουν οι ίδιοι οι Άμερικανοί «τό φρικωδέστερο λύντσαριν» - πάρτυ του αιώνα μας. Έξτενλίσθη σάν μία κολοσσιαία κινηματογραφική υπερπαγωγή με τους προβολείς της και τις στρατιές των φωτογράφων της.

Ένα πλήθος από έξη χιλιάδες άτομα, άποταλμένο από άνδρες, γυναίκες και παιδιά, μοζέτηνε ένα άπόγευμα μπροστά στη φυλακή που έκευότο οι δύο κακούργοι. Ο διευθυντής της, άνήσυχος, είδοποίησε άμέσως τόν κωβερνήτη τής Καλιφορνίας μίστερ Ράιφ. Μά εκείνος, αντί νά άντιπαρή σ' τις προθέσεις του έξέλλου πληθους, τις έπεδοκίμασε δηλώνοντας ότι «τό λυντσαρίσμα αυτό θα είνε ένα μάθημα, τό όποιον θα δώση ή Καλιφορνία σ' τις 'Ηνωμένες Πολιτείες. Θα δείξουμε έτσι ότι υπάρχει τουλάχιστον μία Πολιτεία, όπου οι άπαγωγείς τιμωρούνται παραδειγματικά!!!»

Μαντεύει λοιπόν κανείς εύκολα, ότι ή αντίστασις που συνάντησε τό έξέλλο πλήθος ήταν άσπαστη. Όστόσο, οι άστυνομικοί, για νά κρατήσουν τά προσήματα έφύλαξαν μερικές μάχμες με δακρυγόνα άέρια και με άέρια ναιάσους, που είνε ή τελευταία ανακάλυψις, για τήν άποτελεσματική διάλυσι μάζας θορυβώδους συγκεντρώσεως.

Μά οι κάτοικοι του Άγίου Φραγκίσκου και

Ο Τζόν Χόλμς, ο έγκληματικός άπαγωγέας, ο όποιος κρεμάσθηκε δλόγυμνος από τό πλήθος!...

Ο έτερος των κακούργων ο Τόμας Θούριμοντ

των περιχώρων που είχαν συγκεντρωθή στο Σάν-Ζοζέ, άρπάζαν μερικά χοντρά και γερά δοκάρια και μέσα σ' λίγα λεπτά τής ώρας έσπασαν τήν πόρτα τής φυλακής και μπήκαν μέσα στο κελιά του άπαγωγέως και δολοφόνου Θούριμοντ. Μά έγινε κάποιο λάθος κ' ένας άλλος κατάδικος που ήταν κλεισμένος στο κελιά, έφυγε τόσο έξυλα, ώστε παρεφρόνησε! Ο κόσμος κατάλαβε γρήγορα τό λάθος του και γρήγορα πάλιν στόν Θούριμοντ, που είχε μοιλοπονήσει από τόν φίλο του. Μία ώμιά από τους ενδολεείς έτερες συγχρόνως νά νά βοηθή τον Χόλμς, που ήταν κλεισμένος σ' ένα άλλο κελιά και τόν άναγκάσανε χωμένο κάτω από τό στρώμα του. Ο Χόλμς, τρέλλος από τή φρίκη του, άρχισε νά ξεσάσει με τά νύχια του και νά δαγκώνει με λύσσα εκείνους που προσπαθούσαν νά τόν παύσουν. Κάποιος όμως τόν κατέφερε ένα χτύπημα στο κεφάλι κ' έτσι ο Χόλμς σωπάθηκε κατ'αυτού αιώφωτος και άναίσθητος. Τήν ίδια άκριβώς τύχη είχε και ο Θούριμοντ.

Μία διαδήλωση τότε άργανώθηκε γρήγορα και τραβήξε από τό πάρκο Σάντ-Τζοζιμς. Έμοιαζε με καρναβάλι και με ηρώα. Άνταγε κανείς νεκροσάμια τροπάρια, σαρκαστικά γέλια, σάβλασματα γρήγορα και σταρακτικές κραυγές πόνου και φρίκης. Μία άτιμωσικα άναρχή εδάραινε πάνω από τό ξεστράλλιστο πλήθος.

Η μακάβρια αυτή διαδήλωση πλημύνησε τό πάρκο κ' εκεί ο κόσμος κρέμασε από τά τόν Θούριμοντ. Ο δολοφόνος δεν ήρπεα ούτε τό θάρος, ούτε τή δύναμι νά άντισταθή. Όταν όμως ένας άπιστος έδωκε μίαν θέλωση νά περδω ή θηλειά στο λαιμό του Χόλμς, ο άπαγωγέας άρχισε νά χτυπάει διά και άριστερά τόν κόσμο σάν άμμοσμένος. Οι τιμοροί τόν όσώσαν τόν δάκτυλο γρήγορα, τόν έσπασαν τά ρούχα, τόν άναγκάσαν και τόν πέρισσαν τέλος ή θηλειά στο λαιμό. Μά ο Χόλμς σβόλισε σάν ήλιο από τόν τρέμο του και προσπαθούσε άναρχικά νά ξεφύγη από τά χέρια των θύμων του.

Η άγωνία του δεν κράτησε πολλή ώρα. Οι τιμοροί τόν τραβήξαν με δύναμι τό στήθος και τό γυμνό σώμα τόν έφύλαξε μέσα σ' ένα νύχτα που φωτίζονταν από τους προβολείς και τις λάμπες τού μαγνησίου των φωτογράφων. Τό θάμα αυτό ήταν άπεριγράπτο φρικώδες και τραγικότατο. Πολλές γυναίκες κλαίοντες και πολλά παιδιά ποδοπατίζονταν από τόν κόσμο, μέσα σ' εκείνον τόν τρέλλο σ' νωπασμό.

Η άστυνομία έπενέθη, όταν οι άυτοσχέδιοι δήμοι θέλησαν νά βάλουν φωτιά για νά κάψουν τό πτώμα του κρεμασμένου Χόλμς. Τό πρώτιστα έκανε και τό μετέφερε στο νεκροταμείο...

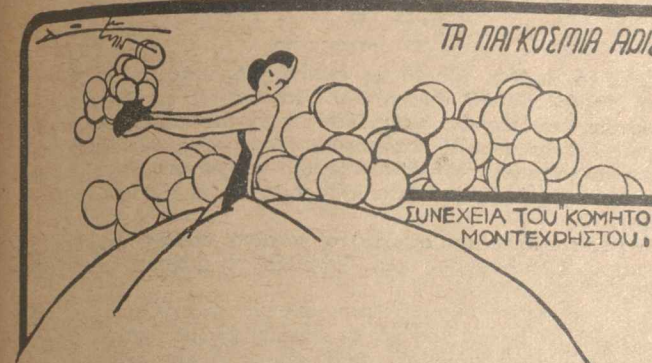
Είχε άποδοθή δικαιοσύνη! Μά άάρβαρη θάμα δικαιοσύνη, ή όποια ίκανοποιούσε, όσώσος τους Άμερικανούς. Κ' ενώ ο κόσμος μορσώδων πλέον τά σκαλιά των κρεμασμένων και τά κελιά από τά όποια είχαν περάσει αυτά τά σκηνικά, για νά τά έχουν... ως ένθύμια ο κυβερνήτης τής Καλιφορνίας Ράιφ-δήλωνε έπίσημος ότι δεν έ

πρόκειται νά καταδιωχθή κανείς από τους άνηγούς τής διαδήλωσης. Και οι δήμοι αυτοί καμάρωναν έδω κ' εκεί μέσα στήν πύλη και διηγούντο στους άλλους τά φρικώδη καταγεγραμμένα τους.

Τό περίεργο τώρα είνε ότι ο κυβερνήτης τής Καλιφορνίας έλαβε άναρτήματα συγχρηματία τηλεγραφήματα από τις άλλες Πολιτείες τής Άμερικής για τήν απαδειγματική τιμωρία των άπαγωγέων. Τά πιο θεατά δ' σηχωρήτεια τού είχαν στείλ' από τους πάστερας τής Νέας Υόρκης και τής Ούάσιγκτον.

Αιτέ: λοιπόν είνε ή διασκέδασις τής μάδας στόν Νέον Κόσμο. Μά πρέπει κανείς νά παραδεχθή, ότι δεν είνε ούτε ένδοξος πολιτισμός, ούτε άξιοπρεπεία θέαματα, σ'τά όποια μπορούν νά άνθίσουν τά νύχτα των λογών και φρονίμων Εύρωπαίων.

ΠΩΛ ΠΕΡΙΕ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΠΕΞ.ΔΟΥΜΑ.ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Α, ναι! διέκοψε ο κ. Μπωσάμ. Έγώ ένήργησα στο ύπουργείο, για νά μετατεθ' απ' τό Παρίσι στη Μασσαλία!... Τό έκαμα αυτό, για νά θρσικεταί κοντά στη δυστυχισμένη μητέρα, ένας στρατιώτης τό λόγου τού παιδιού της!...

«Ήταν μία ευγενής πράξις, ή ένεργεία σας αυτή! Ξανάπε ο Μοντεχρήστος συγκινημένος. Για νά τήν κάνετε όμως πιο τελεία, σάς παρακαλώ νά ένεργήσετε νά τού δοθ' μία άόριστη άδεια άπουσίας!... Είνε άπαραίτητος ο Κοβολαίμης για τά σχέδιά μου, και θέλω νά τόν έχω πλάι μου, έντελώς έλεύθερο απ' τις στρατιωτικές του ύποχρεώσεις!

«Ευκολώτατο αυτό για μένα, κύριε κόμη!... Άμέσως θα γράψω στο Παρίσι, στόν ίδιο τόν προσωπάχη τού ύπουργείου και ή άδεια θα δοθ'.

«Μπορώ από σήμερα νά τόν πάρω μαζί μου και νά πάω έ-που θέλω; Ξαναρώτησε ο Μοντεχρήστος.

«Μπορείτε κάλλιστα, κύριε κόμη!... Σας τό έγγυώμαι αδί-σταχτα!... Θα γράψω νά τού χορηγηθ' ή άδεια αυτή και νά λογι' άνάδρομικώς από σήμερα!

Ο κόμης σήκώθηκε όρθος, έσφριξε με διάχυσι τό χέρι τού δημοσιογράφου κ' είπε:

«Σας εύχαριστώ θερμότατα, κύριε Μπωσάμ!... Δεν ξέρετε άκόμη, πόσο πολύτιμη ύπηρεσία προσφέρετε στήν κυρία ντέ Μορσέρφ, και πόσο θορηείτε τό έργον μου τής άνερέσεως τού γιου της!... Και τώρα, έπιτρέψτε μου νά σας προσφέρω αυτό: Είνε ο όβολός μου για τους φταγούς τών Παρισίων και για τις οικογένειες των έπιστρατών τής Άφρικής!

«Έγχαλε άπ' τό πορτοφόλι του τό διελγάριο των «τσέκ», έγραψε κάτι σ' ένα φύλλο και τόδω-σε στόν δημοσιογράφο. Μόλις τό διάβασε όμως εκείνος, τινάχτηκε απ' τήν κατάπληξι του και ψιθύρισε:

«Πρός Θεού, κύριε κόμη!... Τι ή-γεμονική δωρεά είν' αυτή!... Τρία εκατομμύρια χρυσά φράγκα, για τους φταγούς και για τις οικογένειες των έπιστρατευμένων!

«Μη δίνετε σημασία στο ποσόν! είπε με θλίψη και μελαγχολία ο Μοντεχρήστος. Πόσα χρήματα δεν θάδινω, για νά νά ξανά ο εύτυχισμένος εκείνος πτωχοναύτης Έδμόνδος Δαντές!... Όλη τήν τωρινή περιουσία μου θα τή χάριζα εύχαρίστω, άρκεί νά μη μού συνέβαιναν τότε τά δσα συνέτρηψαν όριστικά τήν εύτυχία τής ζωής μου!

Μά ο κ. Μπωσάμ, θαμτωμένος κυριολεκτικώς άπ' τό άφάνταστο—για τήν εποχή ιδίως εκείνη—ποσόν τής δωρεάς, δεν άκουσε τά λόγια τού κόμητος... Έξακολουθώντας νάχη τό θέλημα του προσηλαμένο στήν πολυτή έπιταγή, ψιθύρισε μηχανικά:

«Τρία εκατομμύρια χρυσά φράγκα!... Όστε είνε άληθινός λοιπόν, ο όβολός που συνόδεει τ' όνομά σας! Σας θεωρούν όλοι μυθωδώς θαύπιοι!... Σας θεωρούν τόν πλουσιώτερο άνθρωπο όλων των αίωνών!

«Σχεδόν είνε ή άλήθεια! μουρμούρισε κ' ο κόμης, με τήν ίδια μελαγχολία. Καί ζηλεύω συχνά τους φταγούς, γιατί εκείνοι έχουν τουλάχιστον κάτι νά έπιθυμούν στή ζωή!

Ο κ. Μπωσάμ, σκουπίζοντας τόν ιδρώτα τής καταπληξέως του, έθωλε στο πορτοφόλι του τήν έπιταγή

με προσοχή θρησκευτική. Έπειτα, σηκώνοντας τό θέλημα του στόν Μοντεχρήστο, ρώτησε εύλαβικά σχεδόν:

«Και τώρα, τί σκοπεύετε νά πράξετε, κύριε κόμη, για ν' άνακουφίσετε τή μητρική δυστυχία τής κυρίας ντέ Μορσέρφ!...

«Πλησιάζετε στο παράθυρο και κυττάτε κάτω στο λιμάνι τήν άτμοκίνητη εκείνη θαλαμηγό! είπε απλά ο κόμης. Είνε ή τελευταία λέξις τής ναυπηγικής, τό ταχυκίνητο αυτό πλοίο!

Ο κ. Μπωσάμ πλησίασε πραγματικά και κύτταξε προς τό γεμάτο από κάθε λογής πλοία λιμάνι τής Μασσαλίας.

«Ναι, βλέπω! μουρμούρισε. Βλέπω αυτή τήν άσπρη εκεί κάτω θαλαμηγό, τής όποιας τό φουγάρο θάζει άφθονο καπνό!... Είνε σημείο, ότι ετοιμάζεται από στιγμή σέ στιγμή νά φύγ'!

«Ναι, και θα φύγ' άβριο κατά τή χαράυγη! πρόσθεσε ο Μοντεχρήστος. Θα τραβήξ' για τήν Άλγερία!...

«Α, καταλαβαίνω! διέκοψε με χαρά άνέκφραστη ο κ. Μπωσάμ. Είνε ή θαλαμηγός σας και τή στέλνετε ν' άναζητήσ' εκεί κάτω τόν εξαφανισθέντα λοχαγό Ζωλιέτι!... Και ποιούς θα έπιφορτίσετε, κύριε κόμη, νά ψάξουν για τό παιδί τής δυστυχισ αυτής μητέρας;

Ο Μοντεχρήστος άκούμπησε τό χέρι του στόν ώμο τού δημοσιογράφου και τού είπε με μυστηριώδες ύφος:

«Θα πάω μόνος μου, φίλε μου!

«Μόνος σας!... Τό σκεφθήκατε καλά, αυτό, κύριε κόμη!... Οι Τευαρέγκ εκεί κάτω, ή άνθρωποσφαγές, ή άπέραντη Σαχάρα με τήν καυτερή της άμμο, ή φριχτή δίψη, ή τρομερές άμμοθύελλες «σιμούν»...ο κολασμένος ήλιος, δεν σάς φοβίζουν; Και τά άνήμερα βεριά τής έρήμου!... Και τά δηλητηριώδη φρικαλέα φείδια!... Η προδοσις των ίθαγενών κ' ή άμελίχτης άνθρωποσφάγις των Άράβων!... Τί νά σας πρωτοαριθμήσω, Θεέ μου!... Τι!...

«Άρκεί, κύριε Μπωσάμ! διέκοψε με θαρειά και μελαγχολική φωνή, ο κόμης. Δικαιολογώ τους φόβους σας αυτούς, γιατί θέβαια δεν είστε σέ θέσι νά έξέρετε καλά τί είδους θηρία—και με άνθρωπινή μορφή, μάλιστα!—κατάρωσαν νά νικήσω άλλοτε!... Ω, άντιμετώπισα άλλοτε κτηνωθρώπους, άπαισιωτέρους και πιο άμελίχτους απ' τά θηρία κ' απ' τά φείδια τής έρήμου!... Και τό μέτωπό μου—κάποτε, από πνός παθών και μίσους, πιο φλογερών απ' τους «σιμούν» τής Σαχάρας!

«Τουλάχιστον δεν άσκέπασθε και κάτι άλλο, κύριε κόμη, αφού ή τό-σες δυσκολίες δεν σάς φοβίζουν!... Δεν σκέπτεσθε τήν κυρία κόμισσα σύζυγό σας και τό μονάκριβο λατρευτό παιδί σας!... Ποδ θα έγκαταλείψετε τις πολυαγαπημένες αυτές όπαρθείς;

Ο Μοντεχρήστος έγινε άποτομο σκυθρωπός. Τό μετόπι του σκούτείνισε. Η έσφρική άνάμνησις τής Χάιδως και τού Έλπίδοφόρου τάρραε για λίγο τήν ψυχή του.

Έπειτα όμως από λιγότερη σκέψη, ή φυσιογνωμία του νάληνεψε. Καί μ' άνεγνακτικό χαμόγελο είπε:

«Ελάτε στο σπίτι μου άπόψε, κύριε Μπωσάμ, κ' εκεί θα σας γνωστοποιήσω τήν άπόφασί μου!... Ίσού ή διεύθυνσις τής κατοικίας μου, κοντά στήν προκυμαία!

«Δεν θα λείψω, κύριε κόμη! θι-άστηκε ν' άπάντησ' ο κ. Μπωσάμ, παίρνοντας τό έπισκεπτήριο που τσάδωνε ο Μοντεχρήστος. Άλήθεια, ήθελα και κάτι άλλο νά σας πώ! Ξέρετε, ότι δραπέτευσε πρό άρκετού καιρού απ' τά κάτεργα τής Τουλών, ο άβλιος Βενεδέττο!... Νά, άκριβώς αυτός είνε μία απ' τις άνθρώπινες εκείνες τίγρεις, τις πιο

Μεξόε.

«Πούλες και φριχτές απ' τις τετράκοδες, για τις οποίες μιλούσατε προ δλίγου!

Φλόγες άστραψαν τότε, στα μάτια του κόμητος. Και με φωνή υπόκομφ άπάντησε:

—Ω, ο Βενεδέττο!... Ο σατανάς έναρκαωμένος!... Ο πιο μισητός κι' άχρείος κι' άπ' τόν ίδιο τόν σατανά άκόμη!... Ναί, ξέρω ότι δραπέτευσε, κύριε Μπωσάμ!... Ξέρω επίσης και σε τί μαύρα έγκλήματα κυλίστηκε, μετά τη δραπέτευσί του!... «Ω, είνε άμετανόητος τόσο, όσο φριχτός είνε ή φλόγες της κολάσεως!... Θά ρθ ή μιά ήμέρα, κατά την οποία θ' άποφασίσω για τη σκληρή του τιμωρία!... Καί τότε, όταν θά άποφασίσω να συντρίψω τό κεφάλι της σκοτεινής αυτής έχθιδης, θά τόν θρώ... θά τόν άναζητήσω και στα πέρατα της Οικουμένης άκόμη!... «Ω, δέν θά μου ξεφύγει, ο άνθρωπος αυτός!

—Τό ευχομαι με την καρδιά μου, κύριε κόμη!... Ανατριχιάζω και μόνο στη σκέψη του ανθρώπου αυτού!

Και κάνοντας μιά χειρονομία ο κ. Μπωσάμ, σαν νάθελε να διώξει την εφιαλτική άνάμνηση του άδιωρθώτου έκείνου κακούργου, πρόσθεσε:

—Κύριε κόμη, επιτρέψτε μου μιά χάρι: Μαντεύω από τώρα, ότι θά φύγετε έξάπαντος για την Άφρική, κι' ότι θά πάρετε μαζί σας και τόν πολύτιμο Κοφολάμη!... Σας ευχομαι λοιπόν με την καρδιά μου, καλή έπιτυχία στην ευγενική άποστολή σας!... Αλλά, θά ήθελα να συστήσω επίσης στην καλωσύνη σας κι' έναν νέο ρεπόρτερ, τόν οποίο είχα άλλοτε στην έφημερίδα μου!... Ασφαλώς ο δυστυχής, κάπου θά περιπλανάται, εκεί κά- τω στην Άφρική!... Είχε φύγει ένα πρωί για τόν Άλγέρι, ως πολεμικός ανταποκριτής της έφημερίδος μου!... Μοί έστειλε υπέροχες ανταποκρίσεις για τις μάχες, για την επανάστασι και για τη σύλληψη επιτέλους του θρυλικού σουλτάνου Άδδελ Καδρί!... Από τότε όμως, ο εξαίρετος και πολυαγαπητός αυτός συνεργάτης μου, δέν ξαναφάνηκε πιά!... Ούτε γύρισε στη Γαλλία!... Έμαθα μόνον από τρίτους, ότι μόλις πιάστηκε ο Άδδελ Καδρί και σταμάτησαν ή επιχειρήσεις, ο ανταποκριτής μου αυτός έπαθε από... πηξί!! Καί μη έχοντας πώς να ποικίλη τη φιλοτάραχη ζωή του άποφάσισε να μείνει στην Άφρική και να έπιδοθή σε διάφορες τυχοδιωκτικές επιχειρήσεις!

—Πώς λέγεται, κύριε Μπωσάμ, ο ιδιόρρυθμος αυτός συνεργάτης σας; ρώτησε ο κόμης χαμογελάοντας.

—Λέγεται Γκρατιγιέ, κύριε κόμη!... Μοί είχε παρουσιαστή άλλοτε στο Παρίσι, υπό συνθήκες πολύ ένδιαφερούσας και μοί προέβλεπε ιδιαίτερη έντύπωσι!... Φανταστήτε, ότι είχε κατορθώσει να παρακολουθήση την κυρία Δαγκλάρ, σε όλες τις έμπιστευτικές συναντήσεις της με τόν άπαίσιο έκείνο παιδί της, τόν Βενεδέττο!... Θυμάστε θεάσια την περίστασι αυτή, κατά την οποία ο Βενεδέττο ήταν στα κάτεργα της Τουλών!...

—Ναί!... Ναί!... άπάντησε ο Μοντεχρήστος. Θυμοΰμαι επίσης πόσες προφυλάξεις είχε λάθει ή δυστυχής εκείνη μητέρα, για να συναντάται με τόν κακούργο αυτόν!

—Ε, αυτός ο Γκρατιγιέ τότε, κύριε κόμη, κατώρθωσε να κάνει τόσο συνταρακτικές «καμπάνιες» άπάνω στην υπόθεσι αυτή, ώστε τόν προσέλαθε άμέσως στην έφημερίδα μου!...

Ο Μοντεχρήστος έβγαλε τό σημειωματάριό του και σημείωσε τό όνομα του Γκρατιγιέ.

—Μπορείτε να βασίζεστε σε μένα, κύριε Μπωσάμ! είπε κατόπιν. Έχω την προαίσθησι, ότι αυτός ο κύριος Γκρατιγιέ πρόκειται να παίξει άκόμη σπουδαίο ρόλο και στο ζήτημα πού με άπασχολεί, εξ αίτίας της μεγάλης του πείρας με τούς Άραβας!... Γι' αυτό, θά προσπαθήσω με κάθε τρόπο να θρώ τά ίχνη του, μόλις φτάσω στην Άφρική!... Θά επιδιώξω να τόν συναντήσω, με κάθε τρόπο.

—Νά τόν συναντήσετε; Έκανε ο κ. Μπωσάμ, ξεσπώντας σε φαιδρά γέλια. Πρός Θεού, προσέξτε, κύριε κόμη!... Είνε τόσο αλλόκοτος τύπος, τόσο παράξενος, ώστε όταν τόν συναντήσετε, μπορεί να συνδιαλέγεται φιλικώτατα με καμμιά Άφρικανική τίγρι!... Ωστόσο, μοί είνε πολύτιμος αυτός ο νέος, παρ' όλο πού είνε νευρικός, μισότρελλος κι' έκκεντρικός!... Σκεπτόμαι ν' άνοιξω μια μεγάλη έφημερίδα κι' ο Γκρατιγιέ θά μου είνε απαραίτητος!

—Αν κ' ή Άφρική είνε κάπως μεγάλη, ωστόσο θά φροντίσω να σάς τόν θρώ, κύριε Μπωσάμ! Ξανάπε ο κόμης, γελώντας. Λοιπόν, ώρεθούρα για άπόψε, στο σπίτι μου!...

Οι δύο άνδρες έσφειξαν θερμά τά χέρια τους. Ο Μοντεχρήστος κατέθηκε στο άμάξι του.

Πρός Θεού κύριε Κόμη τι ήγεμονική δωρεά είνε αυτή;...

αρχή, κατά την όπεία είχες έπισκεφθή τόν ώμορρο πατρίδα μου, ή Ελλάδα!... «Ήταν υπόδουλη άκόμη, τότε, αλλά επαναστατημένη!... Άγανακτισμένοι οι τύρανοι μας Τούρκοι, για τί συντριβόντουσαν στις μάχες, ξέσπαζαν την άγριότητά τους στις γυναίκες και στους γέροντες!... «Ετσι, μιά άπ'αία ήμέρα, ο πατέρας μου δολοφονήθηκε. Έμένα, έξαλλη και πεσμένη στο πτώμα του άπάνω, με άρπαξαν δακρύβρεχτη και με πήγαν στο «παζάρι τών δούλων». Ετυχώς, πρόλαβες και με άγόρασες εσύ, λατρευτέ μου!... Γιατί άν μ' έπαιρνε κανένας πασάς για τό χαρέμι του, δέν θά ήταν καθόλου στη φριχτή και ντροπισμένη ζωή μου!

—«Ήμουν δούλη σου, άγαπημένε μου!... Μά με άνέβασες ψηλά, και μ' έκανες νόμιμη σύζυγό σου!... Άπ' την ήμέρα εκείνη, ή ψυχή μου άφωσιώθηκε ολοκληρωτικά σε σένα!... Καί με πούτ' άκόμη άν σου έχω έμπιστοσύνη!... Έγώ!... Σε σένα τόν τόσο μεγάλω, τόν τόσο εθγενικό, τόν τόσο άνώτερο άπ' όλους τούς άλλους άνδρες;

—Η φωνή της έτρεψε τώρα και δάκρυα σπιθοβολούσαν στα θαυμάσια μάτια της...

—Έστω, Χάϊδω! ψιθύρισε ο κόμης. Σε πιστεύω και σε ρωτώ: Άφοι μοί έχεις έμπιστοσύνη, θά δεχθής κι' έμέρους μου μιά θλίψη, προσωρινή ετυχώς και γρήγορα περαστική!... Καί θά με πιστέψης όταν σου πώ, ότι ή θλίψη πού θά σου έπιβάλλω, προέρχεται από λόγους σπουδαιότητας, ανθρωπιστικούς, λόγους καθήκοντος πός τό Θεό και πός τη δικαιοσύνη;

—Τό όρκίζομαι! δλόψυχα, ότι θά σε πιστέψω και θά σε υπακούσω, άγαπημένε μου! είπε με σπαραγμένη φωνή ή δυστυχής γυναίκα, σαν να προσέσθαι όταν έτι κάποιω χτύπημα θαρρείς και προσωοινώ—της έπιφύλασσόταν άπ' τη μοίρα, μέσα στην τόση ως τ'ε ετυχία της.

Ο Μοντεχρήστος πνέσε σκληρά, γιατί ή κοίσιμη ώρα είχε φτάσει. Με ψι σι...νή άπ' την άγωνία του, αλλά και με ρωτή θρεία και σταθερή, είπε:

—Χάϊδω, πρόκειται πάλι για τη Μερσεδές!... Σ'ες όνομα αύτο ής πωλαίς άγαπημένης του συζύγου της...

Ζ'. Η ΘΥΣΙΑ

Κατά τό θράδυ, της ίδιας εκείνης ήμέρας... Στη θαράντα τοβ ίδιαιτέρου ίδιαιτέρου μεγάρου του στη Μασσαλία, καθόταν ο κόμης Μοντεχρήστος κι' ή Χάϊδω. Η ώρα δυά ήταν υπέροχη. Η άπέραντη Μεσόγειος, άσημένια άπ' τη φώς του φεγγαριού—τό όποιο άρχισε να ψηλώνη στο στερέωμα—άπλωνόταν μπρός στα μάτια τών δυο σιωπηλών και σκεπτικώς συζύγων.

Και μέσα στο λαμπροφάνιστο πλανό σαλόνι, καθόταν μόνος τόν ο Έλπιδοφόρος και διάβαζε τό μάθημά του της επομένης...

Σε μιά στιγμή ο κόμης, μ'ήν άντέχοντας άλλο στην παρατή του, σηκώθηκε κι' άρχισε να θηματίζει γλωμός και νευρικός. Η Χάϊδω, θλέποντάς τον από ώρα σιωπηλό και σκυθρωπό, δέν τολμούσε να μιλήση και να διακόψη τις σκέψεις του...

Τέλος ο κόμης στάθηκε μπροστά της και της είπε σοβαρά: —Άγαπημένη μου, έχεις πάντα την ίδια έμπιστοσύνη σε μένα;

—Ανήκω σε σένα, δλόψυχα και για πάντα! ψιθύρισε εκείνη άπλά. Είνε άνάγκη να μοί τό ρωτάς, άφοι τό ξέρεις τόσο καλά ήδη!... Άπό πότε ή σκλάβες παύουν ν' άνήκουν στους κυρίους τών;... Όταν μάλιστα τυχάνη και να τούς λατρεύουν, όπως σε λατρεύω εγώ;

—Ω, Χάϊδω!... Μή μοί πωλάς έτσι!... Δέν είμαι ο κύριός σου, ούτε είσαι ή σκλάβα μου! Η άγαπημένη σύζυγός μου είσαι, πού μοί χάρισε επιπλέον την άνέκαρστη εύτυχία της πατρότητος!

Και ψιθυρίζοντας με θαυμά συγκίνηση αυτά τά λόγια του ο κόμης, έδειχνε στην πενταμορφή Έλληνίδα τό παιδί της, τό όποιο ήταν σκυμμένο στο δώθιο του, έκει στο πλανό σαλόνι...

Η Χάϊδω, πρίν άποκριθή, δαναζήτησε με τρεμάμενα χέρια τό χέρι του συζύγου της. Τό σφιξε θερμά κατόπιν, έσπασε και τό φίλησε με σεβασμό κι' άπερίγραπτη τρυφερότητα και στο τέλος μουρμούρισε:

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου! Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

—Είσαι ο σύζυγός μου, άγαπημένε μου!... Άλλά δέν ξεχνάω επίσης ότι είσαι ο κύριός μου κι' ο Θεός μου!... Θυμάσαι την άλησμόνητη για μένα εκείνη ήμερα;

ή Χάϊδω κιτρίνιζε σαν τό κερί. Μή θλέποντας όμως τη χλωμάδα της ο κόμης—εξ αίτίας του φεγγαριού, πού άσημεκιτρίνιζε πιά όλη την πλάσι—έξακολούθησε:

—Υάϊδω, όταν χτυπούσα τότε άμειλίχτα τούς έχθρούς μου, ή άμνηρ έκδικήσι μοί έπρεπε και σε κεφάλια άθλων!... Ένας άπ' τούς άθώους αήτους, είνε κι' ο γιός της Μερσεδές!... Πρακτικά την αίμωσι τοβ πατρός του στρατηγού ντ' Αλφρεφ και την αυτοκτονία του κατόπιν!... Κι' ο γιός του, μ'ήν υποφέροντας τό κηλιδωμένο πατρικό όνομα «Μορσεφφ», πήγε στην Άφρική να τό ξεπλύνη στη φωτιά τών μαχών, παίρνοντας τό ψευδώνυμο «Ζωλιέττ»!... Λείπει δέκα χρόνια τώρα, Χάϊδω, τό άθωο αυτό θύμα της έκδικήσεώς μου, είνε ένας ήρωικός λαγός τοβ άποικιακού στρατού, αλλά έξαφανίστηκε πρό μ'ήν, κατά τρόπο μυστηριώδη!...

Χάϊδω, χάριν τού παιδιού αυτού και χάριν της δύστηνης μητέρας του, θά χωριστό μ'ε για λίγο καιρό!... Θά πάω στην Άφρική να τόν άναζητήσω και να τόν σώσω, γιατί εγώ ήμηναι ή πρώτη και σπουδαιότερα άφορμή τοβ σημερινού κινδύνου του!... Είνε άθώος, Χάϊδω!... Καί πρέπει επίσης, να γλυκάνω τόν πόνο μιας δύστηνης μητέρας!... Της Μερσεδές!... Χάριν επίσης της μητέρας άποφασίζω τό σοβαρό αυτό διάδημά μου, κι' όχι χάριν της άλλωτε «α γ α π η ε ν η σ» μου!...

—Με πιστεύεις, Χάϊδω;

Με φωνή πού σπαραγμένη, ή δύστυχη Έλληνίδα και σφίγ- γοντας την πονεμένη της καρδιά, ψιθύρισε:

—Σε πιστεύω, κύριε μου!... «Ω, αυτός ο χωρισμός!... Πόσο πόνω, θεέ μου!... Δώσε μου, θεέ μου,

τη δύναμι ν' άνθέξω! Καί τό θέμμα της προσηλώθηκε με αδύρμητη λαχτάρα στη σιλουέττα του λατρευτού παιδιού της: Τούλάχιστον, θά την παρηγορούσε ο Έλπιδοφόρος της, όσο βάλλεπε μακριά της ο άγαπημένος της!

Μά ο Μοντεχρήστος, ο όποιος πρόσθε τό αγωνιώδες έκείνο θέμμα της γυναίκας του, με δυσκολία έπνιξε ένα άγριο θογγητό πόνο... Κλονίστηκε λίγο, γιατί σκέφτηκε πόσο άφάνταστα σκληρό θά ήταν έκείνο, τό όποιο έπρόκειτο να έκτομίσω!...

Ύπηρχε όμως τίποτα στόν κόσμο, ικανό να λυγίση τόν σιδερένιο αυτόν χαρακτήρα στις τρομερές του άποφάσεις;

Γι' αυτό, με στυγνότερη ψψι, έξακολούθησε:

—Σ' ευχαριστώ για την έμπιστοσύνη σου, άγαπημένη μου!... Αλλά... σε παρακαλώ να δεχθής με καρτερία και τη μητρική αυτή θυσία πού θά σοι ζητήσω!

Και δαγκώνοντας λίγο τά χείλη του αιαματρά, πρόσθεσε:

—Θά πάω μαζί μου και τόν Έλπιδοφόρο!...

Λίγες στιγμές άργότερα, κρατώντας με άφανταστη στοργή στην άγκαλιά του τό λιπόθυμο κορμί της άγαλής του γεμάτος συγκίνησης, έπαιρνε με τρυφερές φροντίδες να τη συνεφέρει...

Την είχε χτυπήσει κατάκαρδα τήδυστιχημένη Χάϊδω, ή φριχτή εκείνη φράσις τοβ συζύγου της!

Ετυγνώ, τό δροσερό νυχτερινό αεράκι της θάλασσας κι' ή γερή ίδιουσγκρασία τοβ υγιούς κι' άγνοο κορμιού της, άντέδρασαν γρήγορα στη λιποθυμία της... Ο κόμης, μη θέλοντας να προκαλέση την προσοχή τοβ υπηρετικού προσωπικού, διπλασίασε μόνος τόν τις φροντίδες...

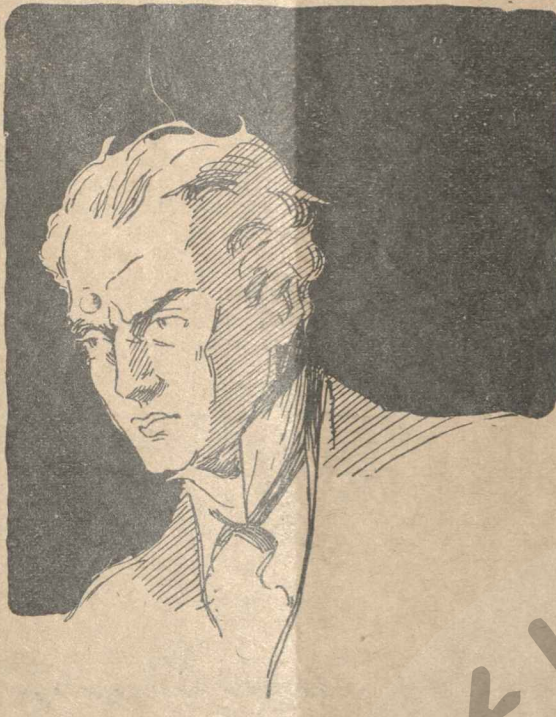
Κι' όταν σε λίγο ή νεαρή γυναίκα άνοιξε τά μάτια της, τά γλωμά της χείλη ψιθύρισαν άνάλαφρα:

—Γιατί με τιμωρείς τόσο θωρεία, λατρευτέ μου!... Γιατί στην άφάνταστη πίκρα κι' άγωνία πού θά νοιώθω για σένα, προσθέ- τεις κι' άλλη τόση;... Γιατί μοί παίρνεις και τό παιδί μου, τό μόνο πού θά με παρηγορούσε λίγο, όσο θά λείπης μακριά μου; Θά υπέρσσω άραγε ν' άνθέξω στόν διπλό αυτόν πόνο και στη διπλή άγωνία μου;

Τέλος ή Χάϊδω κτύπησε τό Μοντεχρήστο κατάματα και ρώτησε:

—Είμαι λοιπόν τόσο μεγάλη άνάγκη να σ' άκολουθήση ο Έλπιδοφόρος; Άπάντησέ μου, άγαπημένε μου. Γιατί έπιμένεις να με στερίσης από τό παιδί μου;

—Τό παιδί σου! Δέν θέλεις λοιπόν τό παιδί σου να γίνη άντάξιο τοβ πατέρα του, να γίνη άληθινός γιός τοβ Μοντεχρήστου; ρώτησε ο Μοντεχρήστος. Ο Έλπιδοφόρος μας είναι ζωηρός, θαρραλέος, και έχει διαδεχθή καλά τά ιερά καθήκοντα της δικαιοσύνης. Θέλεις λοιπόν να τόν αφήσω έδώ, και να μη τόν πάω μαζί μου, βοηθό στην επανόρθωσι της φρικτής άδι-

Ο Μοντεχρήστος έγινε άπότομα σκνθροπός!

κίας, για την όποία εύθύνεται ο πατέρας του; Όχι! Όχι! Δέν νομίζω πώς θα μπορούσες ποτέ να θέλεις ένα τόσο παράλογο πράγμα... Ο γιός τοβ Μοντεχρήστου πρέπει να παλαίψη στο πλευρό τοβ πατέρα του, πρέπει να μοιρασθή μαζί του όλες τις χαρές, όλες τις λύπες, όλους τούς κινδύνους της ζωής...

Η Χάϊδω, τόν διέκοψε: —Τά λόγια σου αυτά είναι γεμάτα λογική και κανείς δέν μπορεί να τά άμφισβητήση, τοβ είπες. Μά τότε γιατί δέν με παίρνεις και μένα μαζί σου; Μπορώ κι' εγώ να συντελέσω στόν έξαγνισμό σου. Καί άν και είμαι γυναίκα, γνωρίζεις καλά, τη δύναμι μου και τό θάρρος μου...

—Ναί! Σωστά! Καί θά σε έπέρνα δίχως άλλο μαζί μου, άν δέν έπρόκειτο, μένοντας έδώ να έκπληρώσης μιά άλλη έξίσου ιερή άποστολή, με τη δική μου.

Η Χάϊδω τόν κυττούσε στα μάτια με άπορία.

—Δέν ξεχνά, Χάϊδω, πώς είσαι μητέρα, της είπες ο Μοντεχρήστος, και πώς μόνο σε σένα μπορώ να έμπιστευθώ μιά άλλη μητέρα. Πρέπει λοιπόν να μείνης έδώ, για να μπορέσης να σώσης από την άπελπισία τη μητέρα έκείνη πού περιμένει να ξαναβρή τό χαμένο παιδί της.

Και τελειώνοντας τη φράσι του ο Μοντεχρήστος προχώρησε και άνοιξε άπότομα την πόρτα τοβ δωματίου.

—Έλάτε μέσα, Μερσεδές! φώναξε.

Η Μερσεδές, ντυμένη κατάμαυρα, κατάχλωμη και σαστισμένη, προχώρησε διελά πρός τό μέρος της Χάϊδως.

—Χάϊδω, είπες ο Κόμης, να ή μητέρα τοβ χαμένου παιδιού, για την όποια σου μιλούσα.

—Η Μερσεδές στάθηκε μπροστά στη Χάϊδω και την κτύπησε στα μάτια.

—Ω! Πόσο ώραία είσθε, κυρία! ψιθύρισε με φωνή πούτρεμε.

Η Χάϊδω σηκώθηκε, την άγκάλιασε με τρυφερότητα και την έβαλε να καθήση πλάι της.

Εν τώ μεταξύ ο Μοντεχρήστος είχε καλέση τό γιό τοβ από τό διπλανό δωμάτιο. Ο Έλπιδοφόρος στεκόταν πλάι του.

Η Μερσεδές, πού για πρώτη φορά έβλεπε τό παιδί τοβ Μοντεχρήστου, δέν μπόρεσε να συγκρατήση τά δάκρυά της. Τό παιδί έκείνο της έφερνε στη μνήμη τό δικό της παιδί.

—Γιατί κλαίτε, κυρία μου; την ρώτησε ο νεαρός Μοντεχρήστος.

—Κλαίει, άποκριθηκε ο πατέρας του, γιατί έχει κι' αυτή ένα παιδί, σαν κι' έσένα, ένα παιδί πού αυτή τη στιγμή παλεύει με τό θάνατο!

Ο Έλπιδοφόρος κτύπησε τόν πατέρα του με άπορία, μη μπορώντας να καταλάβη τά λόγια του.

—Παλεύει με θάνατο; ρώτησε. Καί γιατί δέν τρέχουμε να τόν σώσουμε; Έστω κι' άν βρίσκεται στην άκρη τοβ κόσμου.

Ο Κόμης, στο άκουσμα τών λόγων αυτών τοβ γιού του, έσκυψε και έπληρε τόν Έλπιδοφόρο στην άγκαλιά του γεμάτος συγκίνηση.

—Ωστε λοιπόν, θέλεις να φύγης κι' εσύ, Έλπιδοφόρε; τοβ φώναξε ή μητέρα του, θές ν' αφήσης μόνη την μητέρα σου;

—Α! μητέρα! Άποκριθηκε ο Έλπιδοφόρος σοβαρά. Πρέπει να κάμης όποιοδήποτε, δέν θ' άρνήσομαι να γύρουμε πίσω, να είσαι βέβαιη γι' αυτό.

Την στιγμή αυτή ο ύπηρετης άνοιξε την πόρτα και μίλησε μέσα.

—Κύριε Κόμη, είπες στο Μοντεχρήστο, Έξω βρίσκεται ένας στρατιώτης και έπιμένει να σάς ιδή. Λέει ότι τοβ είπατε να έλθη και ότι τόν περιμένετε.

Ο Κοφολάμης είναι, είπες ο Μοντεχρήστος. Άς έλθη άμέσως.

—Αλλά, διέκοψε ή Μερσεδές, δέν μοί είπατε όμως άκόμη τί άποφασίζατε.

—Τώρα θά τό άκούσετε, είπες ο Μοντεχρήστος.

Ο Κοφολάμης μπήκε μέσα βαδίζοντας σαν ζαλισμένος.

Κύριε Κοφολάμη, τοβ είπες μόλις τόν είδα ο Μοντεχρήστος. Κατάφερα και σου πήρα άόριστη άδεια.

Ο Κοφολάμης έκανε ένα κίνημα έκπληξας.

—Λοιπόν, άγαπητέ μου Κοφολάμη, συνέχισε ο Μοντεχρήστος, αύριο, με την άνατολή τοβ ήλίου, θά φύγουμε για την Άφρική.

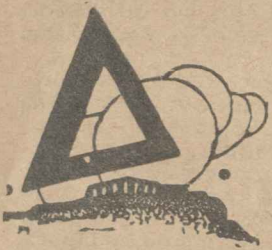
Τά μάτια τοβ στρατιώτου έλαμψαν από άφάνταστη χαρά. Σε μιά στιγμή θέλησε να πείσιν στα πόδια τοβ Κόμητος και να τά φιλήση σ' ένδειξη ευγνωμοσύνης. Συγκρατήθηκε όμως και πλησιάζοντας τόν Μοντεχρήστο, τόν ρώτησε.

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΕΚΥ ΚΟΥΠΕΡ

(Άρθρο γραμμένο από τη 'Ιωάννα Ροϋντοτ καθ' ύπαγόρευσιν του Τζέκυ Κούπερ)

ΕΝ επιτρέπω σε κανένα δημοσιογράφο να μου παίρνει συνεντεύξεις γιατί αυτοί οι άνθρωποι γράφουν πρώτα κι ύστερα σκέφτονται. Καμιά φορά παρασύρονται από το θέμα τους και γράφουν ένα σωρό φανταστικά πράγματα. Γι' αυτό δεν έκανα εξαίρεση ποτέ μόνον για την αγαπημένη μου 'Ιωάννα Ροϋντοτ, την οποία ξέρω τόσο καλά και της έχω απόλυτη εμπιστοσύνη. Τι τα θέλετε κι αυτή η δουλειά, του δημοσιογράφου, σάν ε-λες, έχει τα μυστικά της και πρέπει κανείς να ξέρει να παρουσιάζει όμορφα και τα πιο συνηθισμένα πράγματα. Για σκεφθήτε τι άπογοήτευσι θα μ'ας έκανε, παραδείγματος χάριν, αν διαβάζαμε μία μέρα ότι η Γκρέτα Γκάρμπο είναι μία υπερβολικά συνηθισμένη γυναίκα που κλαίει, τρώει, κοιμάται και κοιμάται σάν όλοι τον κόσμο κι' ότι δεν είχε παρά μόνο μία αισθηματική περιπέτεια στη ζωή της.

Ελπίζω ότι οι φίλοι μου θα συγχωρήσουν αυτή τη φλυαρία μου. Ξέρω πολύ καλά ότι δεν είναι σωστό πράγμα τα παιδιά να μιλάν σάν τους μεγάλους, μ'α μία που βρήκα την ευκαιρία θα σ'ας πω όλα όσα ξέρω κι' ας μου τις βρέξει για καλά ο πατέρας μου. Το ξύλο μία φορά θα το φάω που θα το φάω. Δεν νομίζετε λοιπόν ότι δεν είναι λογικό να το φάω άδικα; Γι' αυτό έχουν δική οι υερότερές που γράφουν ένα σωρό παραμύθια. Τα παραμύθια δεν αρέσουν μόνον στα παιδιά. Αρέσουν και στους μεγάλους. Αυτό το λέει συχνά η μεγάλη φίλη μου η Νόρμα Σίρρερ. Έρχεται συχνά και κάθεται κοντά μου για να τις πω μία ψευτική ιστορία. Κι' εγώ μασώντας τις σοκολάτες που μου δίνει τις διηγούμαι, ότι περάσει από το κεφάλι μου, πράγμα που την κάνει να τρελαίνεται από τα γέλια. Μη με παραξηγήσετε λοιπόν ότι κι' αν σ'ας πω. 'Η αγαπημένη μου Ζαν θα τα γράψει με τάξι. Μα εγώ έχω διαφορετική γνώμη. Τα θέλω ανακατεμένα, γιατί ακόμη άλλοτε δεν έχει 'πλξει' το μυαλό μου!

Λέγαμε λοιπόν για τους δημοσιογράφους. Και έχω δική να μη τους εμπιστευόμαι. Σκεφθήτε ότι αν τους άφηνα να γράφουν την βιογραφία μου θα ήσαν ικανοί να μου φορτώσουν ένα σωρό ερωτικές περιπέτειες. Σ' έμένα. 'Ενα παιδί δέκα χρόνων. Γιατί, μ'α την αλήθεια, τόσο είμαι. 'Η μάλλον για να κάνουμε σωστούς λογαριασμούς άφορ γεννήθηκα το 1923 είμαι σήμερα... δώδεκα χρόνων!

Κανείς ωστόσο δεν φαντάζεται τα βάσανα που έχω τραβήξει. Όλοι νομίζουν ότι από τα μικρά μου χρόνια κέρδιζα όπως τώρα χιλιαπεντακόσια δολάρια την εβδομάδα. 'Ε, όχι φίλοι μου. 'Αν υπήρχε ένα παιδί που φοβήθηκε τη φτώχεια και δεν χόρτασε ψωμί το μάτι του, είμαι εγώ. 'Ακόμη και σήμερα που είμαι πλούσιος κι' έχω όλα τ' αγαθά του κόσμου, είναι στιγμές που θυμάμαι τα πρώτα χρόνια της παιδικής μου ηλικίας και τότε αρχίζω να τρώω γρήγορα, φοβόμενος ότι κάποιος θα μου πάρει το φαγητό μου. 'Ακούστε με προσεχτικά: Δίνετε στα παιδιά σας να τρώνε όσο θέλουν κι' ότι θέλουν. 'Ετσι μονάχα θα τους δυναμώσετε το χαρακτήρα τους και θα καταλάβουν ότι κάτι αξίζουν. 'Όταν ένας μικρός σ'ας λέει:

— Θέλω αυτό το πράγμα!

Μη του φέρετε καθόλου δυσκολίες. Γιατί τον κάνετε να σκέφτεται ότι δεν έχει το δικαίωμα να ζητήσει κάτι από τη ζωή κι' αρχίζει να φοβάται. Είδατε ποτέ το βλέμμα των φτωχών παιδιών; είναι διαρκώς ίκετευτικό, σάν το βλέμμα του δαρμένου σκύλου! Αλωνίζω κυτάζοντάς τα χέρια σου μήπως τους δώσω κανένα νόμισμα. Ζητιανεύουν εκείνοι που θα έπρεπε να απαιτούν από τους ανθρώπους. Συχνά πηγαίνω στις φτωχές συνοικίες του Χόλυγουντ και μοιράζω διάφορα χρή-

Ο Τζέκυ Κούπερ

σιμα δώρα στους μικρούς φίλους μου. Κάθε φορά όμως φέρνω στο νοσηρμένο, γιατί θυμάμαι ότι κι' εγώ ένα καιρό ήμουν τόσο δυστυχισμένη.

Εκείνη την εποχή που είχα έλθει στον κόσμο, δηλαδή τον Απρίλη του 1923 ο πατέρας μου ήταν άνεργος και το νομίζω στο σπίτι ήταν πολύ λίγο. 'Η μητέρα μου αναγκάστηκε να δουλέψει σκληρά για να σπείρα για να τρώει ένα πιάτο φαί και να μοιρή να με φέρει. 'Αλήθεια γιατί είχε διαλέξει αυτή την εποχή να με φέρει; 'Η μήπως στα βάσανα του κόσμου; Φαίνεται ότι είχε κι' εκείνος 'αρεστή ποτ' άλλο να κάνουν αρραβιάζουν παιδιά που δεν μπορούν να φέρουν.

Αυτό δεν το συγχώρησα ποτέ στους γονείς μου. 'Ακόμη και σήμερα τους το λέω. Μ' έφεραν στον κόσμο για να μαγειρεύω και να πηγαίνα καχεκτικό κι' αρρωστιάριζο παιδί, που διαρκώς πάλευε με το θάνατο. Οι γονείς μου για να με σώσουν απ' αυτόν και προ πάντων να γλυτώσουν από τις φωνές μου μ' έλεσαν σ' ένα δημοτικό σχολείο με μ'ας άφησαν να κλαίω για ν' ανοίξη, λέει, η φωνή μου και με μ'ας δίνανε γάλα παρά όταν θέλανε εκείνες. 'Εμένα εκεί πέρα ας τα μέρα που έκλεισα τα πέντε χρόνια μου. 'Ημουν ο «παππούς» του φορομειού γιατί όλα τα παιδιά δεν μέναν εκεί παρά μέχρι που γινόντουσαν ενόχους χρόνου. Σ' έμένα είχε γίνει αυτή η εξαίρεση γιατί, όπως σ'ας είπα, ήμουν καχεκτικός κι' η νοσοκόμα με λιπώντουσαν να με παραδώσουν σ' ένα χέρι. Κι' ωστόσο ούτε και σήμερα τολμά να πει σ'ας ότι η φτώχεια μπορεί ν' αναγκάσει μία μητέρα να περάσει το παιδί της στη βρεφοδόχο. Τόλμησα μάλιστα να το πω αυτό στις γονείς μου. Με κύταξαν με μία άπειρήχατη θλίψη κι' ύστερα ο πατέρας μου μου είπε:

— 'Ακουσε Τζέκυ, τώρα είσαι μεγάλο παιδί και μπορείς να μ'ας καταλαβαίνεις. Ξέρεις να ξεχωρίζεις τα πράγματα και να κάνεις διάφορες σκέψεις. Τα παιδιά έχουνται στον κόσμο χωρίς να τα θέλανε κανείς άνθρωπος. 'Αμα θα μεγαλώσεις θα μπορείς να ξεχωρίσεις καλύτερα τα λόγια μου. 'Όταν η μητέρα σου σ'ε γέννησε ή πρώτη μου σκέψη ήταν να σ'ε εξαφανίσω. Σ' έπληρα μάλιστα από την κόνινα σου με νίχτη και πήγα να σ'ε πετάω στη θάλασσα. 'Ετσι θα γλυτώσεις και καλή από τα βάσανα. Σ'αυτό όμως έκανε διαβολικό και κι' άρχισες να κλάεις. Τότε με πήρε και μένα τα δάκρυα. Κατάλαβα ότι δεν είχα το δικαίωμα να σ'ε σώσω κι' ότι έπρεπε να σ'ε μ'ελώσω. 'Επειτα ένοιωθα ότι από το έγκλημα θα με βασάνιζε σ' αυτό μου τη ζωή. Μη ξεχνάτε λοιπόν τι να κάνω κάθισα στην άκρη ενός πεζοδρομίου και σκεπάζοντας την τραγική θέσι μου. 'Ενώ ο διαβολικός δεν μπορούσα να σ'ε γρήγορα για να μη πεθάνεις της πείνας. Αλλά ο θάνατος θα ήταν πιο σέναν πολύ μαρτυρικός. Σκεπάζοντας μία ιδέα πέρασα από το μυαλό μου.

Αν σ' έφριχνα στη βρεφοδόχο ή πήγχε η έλπίδα μία μέρα να σ'ε βρω πάλι. Και πράγματι όταν άκουσα το θάνατος μου άπεριέμενα. 'Εγώ σ'α γ' όνομά σου σ' ένα χαρτί το καρφίτσωσα στο πλάι σου και σ' έφριξα μέσα στη βρεφοδόχο, όπως ρίχνει ο ιατρός μου μία επιστολή στο γραμματοβώτιο. 'Επειτα έφριξα σάν κλέφτης και χάθηκα μέσα στη νύχτα σου σ'αυτιά μου βούιζαν άκουγαν κλάματα σου. Πέρασαν από έσ'α τη νύχτα πέντε χρόνια. Σ'αυτό το διάστημα κατόρθωσα να βρω μία μικρή δουλειά. Τότε πήγα στο βρεφοκομείο και ταξάξα τα βιβλία του στην ημερομηνία της σ'οδού σου στο σπίτι, και σ' έφριξα. 'Ησουν ο άριτος «50634» και σ' έφριξα χαρούμενος στο σπίτι. Μα εσύ έκλαιγες γιατί σου ήμουν άγνωστος και με φοβόσουν.

Κι' αλήθεια φαίνεται ότι εσύ μαντεύει τη δυστυχία που με πηγαίνει. 'Η συνέχεις την σελ. 1510

(Η συνέχεις την σελ. 1510)

ΣΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΖΗΛΑΝΔΙΑΣ

Τ' ΑΓΡΙΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΡΗΝΙΚΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Πώς διασκεδάζουν την πληξί τους οι 'Αμερικανοί Κροίσοι. Τα ταξείδια τους στην Βέλλιγκτον και στην 'Αουκλαντ. Το αιώγιον έαρ. Το τραγικό τέλος ενός κολυμβητικού αγώνος. Πώς κατεπαράχθη η Πέτζυ Κίτ. Μία βουτιά πρὸς τὸ θάνατο. Το άγριο δράμα δύο νεονύμφων. 'Η εκδίκησις του συζύγου κατά των θαλασσιών τσάρτων. Που έδηγει ή εκκεντρικότης των εκατομμυριούχων κλπ. κλπ.

Νέelson και την Βέλλιγκτον, ή οποία είναι και πρωτεύουσά της συγκεντρώνεται ένα πλήθος εκκεντρικών εκατομμυριούχων που καταφεύγουν εκεί πέρα για να συνεχίσουν τα θερινά τους σπόρ!

Μ'α σ'αυτά τα μέρη ο Ειρηνικός Ωκεανός κρύβει ένα σωρό παράδοξα μυστικά. 'Η τραυατικές φουρτούνες του παρασύρουν εκεί κάτω ένα πλήθος τραγικά ναυάγια ή ταμπανιαία πτώματα άτυχων ναυαγών, πράγμα που συγκεντρώνει σ'αυτά τα νερά πολλά μεγάλα τέρατα της θάλασσας, τα οποία είναι ο φόβος και ο τρόμος των πλούσιων λουομένων!

Η «Ναυτική Έπιθεώρησις» του Σίδνεϋ, στο τελευταίο φύλλο της αναφέρει μερικά δραματικά επεισόδια που συνέβησαν στη Νέα Ζηλανδία και συνιστά στους παρθεριστάς, οι οποίοι σ'ε λίγους μήνες θ' άρχισουν να καταφθάνουν εκεί απ' όλα τα μέρη του κόσμου, να μην απομακρύνονται σπ' την ακτή. Θ'α σ'ας αναφέρουμε τα πιο συνταραχτικά απ' τα δυστυχήματα αυτά:

Μία μέρα του περασμένου 'Ιανουαρίου, στην 'Αουκλαντ, άραξε το γιάτ του βαθύπλουτου βασιλέως τών μοτέρ», του μίστερ Ουίλλιαμ Κίτ. Σ' αυτό επέβαιναν ή γυναίκα του, ή άμορφη κόρη του και μερικοί φίλοι τους, που είχαν προσκληθή από τον μίστερ Κίτ για να περάσουν ένα μήνα σ' αυτή την έξωτική άγγλική αποικία. Έγκατεστάθησαν φυσικά στο καλύτερο ξενοδοχείο. Ο μίστερ Κίτ με τις δακτυλογράφους του κλείσθηκε σ' ένα ιδιαίτερο διαμέρισμα για να συνεχίση την παρακολούθησι των επιχειρήσεών του και την άλληλογραφία του με τα διάφορα υποκαταστήματά του έργουστασίου του. 'Η γυναίκα του όμως κι' ή κόρη του, μαζί με τους φίλους του άρχηκαν άμέσως σ' τις διασκεδάσεις και στην απόλαυσή της άμορφης ζωής του νησιού. Κάθε πρωί κατέβαιναν με τα μαγιό τους στην πιαλλά και βουτούσαν σ'α κύματα του Ειρηνικού. 'Εκει όμως έπειδή τα νερά είναι επικίνδυνα, υπάρχει μία ειδική υπηρεσία από γερολόκους θαλασσινοούς, οι οποίοι δεν αφήνουν τους λουομένους ν' απομακρυνθούν από την ακτή. Αυτοί οι ναυτικοί είναι παλαιοί ψαράδες που ένοσον να πεθάνουν σ' τη βάρκα τους και να θαφτούν κάτω απ' τα νερά τ' αγαπημένης τους 'Ωκεανού. Ριψοκινδυνεύουν λοιπόν τη ζωή τους προστατεύοντας τους λουομένους, που είναι δύστροποι και κακομαθημένοι. Μάλιστα όμως πολλές φορές οι δυστυχισμένοι αυτοί γερονταυτικοί φωνάζουν στους λουομένους ότι αν βγούν σ' ανοιχτά ύπασχει φόβος να βρεθούν στην κοιλιά ενός κήτους σάν τον 'Ιωνά. Κανείς δεν τους άκούει, και γι' αυτό, κάθε τόσο, συμβαίνουν μυστηριώδεις εξαφανίσεις.

Η Πέτζυ Κίτ, ή κόρη του «βασιλέως τών μοτέρ», ήταν κι' αυτή μία πεισματάρα 'Αμερικανίδα. Μόλις λοιπόν οι φύλακες της έκαναν τη σχετική παρατήρησι, τους έδωσε ένα γυναικείο πουρμπουάρ και τους δήλωσε ότι δεν της άρεσε να τη σκοτίζουν με τις συμβουλές τους. Οι ναυτικοί την άφησαν τότε στην τύχη της και άρχισαν να προσέχουν τους άλλους λουομένους. 'Ενα πρωί ή Πέτζυ Κίτ κι' οι φίλοι της θέλησαν να βγούν σ' ανοιχτά για να δοκιμάσουν την άντοχή τους. Εκείνος που θα περνούσε στο κολύμπι την μίς Πέτζυ, θα την είχε σύντροφό του για όλη τη βραδιά.

Η εύθυμη συντροφιά λοιπόν με γέλια και ξεφωνητά βούτηξε στη θάλασσα, άφησε την μίς Κίτ ν' απομακρυνθή αρκετά κι' έπειτα βάλθηκαν να τη φτάσουν. 'Η Πέτζυ όμως ήταν καλή κολυμβήτρια και πάντα προχωρούσε πρώτη, κρατώντας την ίδια απόσταση. Αυτό το κυνηγητό κράτησε αρκετή ώρα. Ξαφνικά από το βάθος της θάλασσας παρουσιάστηκε ένα άπαιστο κήτος. Οι φίλοι της Πέτζυ πάγωσαν από το φόβο τους κι' άρχισαν να της φωνάζουν να προσέξη. Μ'α ή μίς Κίτ δεν πρόλαβε να κάνει καμιά κίνησι. Σ'ε λίγα δευτερόλεπτα το κήτος την άρπαξε μέσ' στο τρομαχτικό στόμα του κι' εξαφανίστηκε στα βάθη του Ωκεανού!

Μετά από λίγο μία μεγάλη κηλίδα αίματος έδειξε για μία στιγμή ότι το κήτος είχε χορτάσει την πείνα του με την άμορφη Πέτζυ. Μ'α αυτή ή τραγωδία δεν σταμάτησε ως έδω. Τ' άλλα τέρατα καταλαβαίνοντας ότι υπάρχει τροφή στην επι-

φάνεια της θάλασσας, πλησίασαν σ' εκείνο το μέρος. Καί τότε άρχισαν μία δραματική καταδίωξι των φίλων της Πέτζυ. 'Ενας, ένας κομματιαζόντουσαν από τα κήτη και καταβροχθίζόντουσαν! Καί οι έξι σύντροφοί της βρήκαν έτσι μαρτυρικό θάνατο.

Όταν οι ναυτικοί άντελήφθησαν το δράμα κι' έτρεξαν με τις βενζινακάτες των, ήταν πιά πολύ άργα. Τα κήτη είχαν ανέβη πάλι στην επιφάνεια κι' έρευνούσαν για καινούργια θύματα.

Μ'α αυτό το τραγικό έπεισόδιο δεν φόβος καθόλου τους 'Αμερικανούς. Βρήκαν μάλιστα θέμα για να συζητήν επί μερικά βράδια και να μη πλήττουν.

Πέντε μέρες αργότερα μία άλλη άμορφη λουομένη, ή «μίσσερ» Ντόροθϋ, βασίλισσα, θέλοντας να κάνει μία βουτιά για να δροσισθή, πήδησε από τη θαλαμηγό της

στά νερά του Ειρηνικού. Μ'α δεν ξαναφάνηκε. Ένα κήτος που βρισκόταν εκεί κοντά την άρπαξε στο στόμα του κι' άκόμη την περιμένουν οι κατεσμένοι της για να τους περιποιηθή.

Μ'α ή πιο δραματική περιπέτεια συνέβη σ' ένα ζευγάρι νεονύμφων, που θέλησαν να περάσουν τους πρώτους μήνες της ετοχίας τους στη Νέα Ζηλανδία. Ο σύζυγος ήταν ένας μηχανικός της εταιρείας μεταφορών της Νέας Υόρκης κι' ή άμορφη γυναίκα του μία από τις πιο γνωστές δικηγόρους των 'Αμερικανικών δικαστηρίων. Είχαν γνωρισθή κατά την εκδίκασι μίας υποθέσεως της εταιρείας για ένα άτύχημα. Ο έρωας τους έμεινε κρυφός έναν όλοκληρο χρόνο, για ι φοβόταν ο ένας να τον εξομολογήσθ στον άλλο.

Μ'α μ'ερχ όμως ήρθε κι' ή μοιραία στιγμή της εξομολογήσεως. Κι' οι δύο τους τότε κατάλαβαν ότι ο ένας είχε πλασθή για τον άλλο κι' άπεφασίσαν να ενάψουν την τύχη τους. Μετά το γάμο τους ο Τέντυ Φίνγκερ κι' ή γυναίκα του θέλησαν να βρουν μία ήλιόλουστη γωνιά της γης για να κρύψουν την ετυχία τους. Κι' έπειδή ήταν χειμώνας στη Νέα Υόρκη, διάλεξαν την πόλι Νέelson, της Νέας Ζηλανδίας. Πήραν λοιπόν το τραίνο για τον Άγιο Φραγκίσκο κι' από κεί μ' ένα υπερωκεανείο της γραμμής έφτασαν σ'ε δύο μέρες σ'η Νέα Ζηλανδία.

Ο Τέντυ προσπάθησε να το καρφώσει με το καμμάκι.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

(ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΔΟΥΛΑ, υιόν)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Φρέντ ντε Περινύ εξιστορεί στο μυθιστόρημα αυτό τη ζωή του, αρχίζοντας από τα παιδικά του χρόνια. Διηγείται πώς έμεινε πολύ μικρός ορφανός από γονείς, πώς μεγάλωσε κοντά στη θεία του και τη γιαγιά του, στην έσοχη τους βύλα, μιλάει για τη λατρεία με την οποία οι δυο αυτές γυναίκες τον περιέθαλσαν, για τα μαθητικά του χρόνια στο κολέγιο, για τη φίλια του με τον νεαρό 'Ιρλανδό καθηγητή του Ο'Κέιν, και λέει πώς μετά το θάνατο της γιαγιάς του και της θείας του, έμεινε μόνος στον κόσμο και πήγε στο Παρίσι, όπου είχε ακόμα τον εξάδελφό του. Έκτορα ντε Μαλεζέρ και τη γυναίκα του Μαρία - Τερέζα. Η Μαρία - Τερέζα, μόλις τον ξαναβλέπει, αρχίζει να του φέρει μ' έναν περιεργό και προκλητικό τρόπο, πράγμα που κάνει το ντε ν' ανησυχούσε και να ζητήσει ν' απομακρυνθεί απ' αυτή, γιατί νοιώθει κι' ο ίδιος ότι η εξάδελφός του τον τραβάει ακατανίκητα. Μά του κάκου, γιατί η ανάγκη μιας στοργής, μιας αγάπης που του λείπει, τον ρίχνει, χωρίς να θέλει κι' ο ίδιος, στην αγκαλιά της. Κι' αρχίζει απότομα ένα πάθος, που βάσταξε τρία δολέκλα χρόνια, τρία χρόνια βασανισμένα για το φτωχό Φρέντ, ο οποίος κάθε άλλο παρά για τέτοιους ένοχους έρωτες ήταν πλασμένος.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Κλάρα συμβόλιζε για μένα την αντίθεσι αυτού που θα έπρεπε να κάνω μ' αυτό που έκανα. Έδινε συχνά μια ζωντανή μορφή στις τύψεις μου. Δεν θα την ξαναϊδώ ποτέ άσφαλως, μα η εξομολόγησίς μου δεν θα ήταν πλήρης, αν η ανάμνησίς της δεν εύρισκε θέσι σ' αυτή.

Δεν μου μένει παρά να σημειώσω ένα σημαντικό περιστατικό: Τη διακοπή των θρησκευτικών μου συνηθειών. Δεν μπορώ να πω πώς έχασα, τη πίστι μου. Την πίστι του δεν τη χάνει κανείς ποτέ. Αυτοί που λένε πως την έχασαν δεν είχαν ποτέ πίστι. Είνε ή δεν είνε κανείς πιστός, αυτό είν' άλλο. Όποιος δεν είνε πιστός, δεν νομίζει την ανάγκη να προσεύχεται. Ο πιστός προσεύχεται παντού και πάντοτε, παρ' όλα όσα κι' αν του συμβαίνουν. Λοιπόν, εγώ προσευχόμουν πάντοτε... Άπειρα μόνον απ' τις εξωτερικές εκδηλώσεις της πίστεως. Μά η φλόγα της λατρείας είχε χλωμιάσει· αυτό δεν σήμαινε πως είχε σβήσει εντελώς.

Λοιπόν, να ποιά ήταν η ζωή μου τα τρία αυτά χρόνια: Ένοιαθα τη θέλησί μου υποταγμένη σε μια άλλη θέλησι πιο δυνατή. Είχα βέβαια πάντα μια επιθυμία αντιστάσεως, μα η αντίστασι μου αυτή έσβηνε πριν ακόμα εκδηλωθώ. Έπισης αισθανόμουν δεν ξέρω πια υπερδεμένη αγάγη για τη γυναίκα που μ' έκανε να υποφέρω έτσι, μα που μου χάριζε ασύγκριτες αισθηματικές συγκινήσεις και που προπάντων μ' αγαπούσε!

Μέσα σ' αυτά τα τρία χρόνια ούτ' ένα πρωί δεν ξύπνησα χωρίς να καταραστώ την αδυναμία μου, χωρίς να πω στον εαυτό μου: «Δεν θα έχω το θάρρος να φύγω σήμερα! Να εγκαταλείψω αυτό το άμαρτωλό παρελθόν;» Μά, άλλοι μονοί κι' η μέρα αυτή τελείωνε όμοια με τις άλλες, αδειανή ή ένοχη. Δεν θα είχα ξεφύγει απ' την απελπισία, αν δεν με έσωζε απ' αυτή ένα προαίσθημα: «Αυτός ο καιρός είναι καιρός ανάμνησης — έλεγα. Ας φανεί τα περιστατικά της ζωής θα δώσουν ένα τέλος στη ζωή που κάνω». Και πραγματικά, ένα γεγονός που δεν το πρόβλεπα ωστόσο καθόλου, έπερπεσε αυτό το τέλος.

Φύλαξα άσβηστη μέσ' στο μυαλό μου την τελευταία ερωτική μου συνάντησι με τη Μαρία - Τερέζα. Είχε ως θέατρο το μι-

Μου έριχνε ματιές ξαφνιασμένες και πονεμένες...

κρό σαλόνι του μεγάρου Μαλεζέρ, όπου η εξάδελφός μου πρό τριών έτών είχε αποθέσει στο μέτωπό μου το πρώτο της φίλημα.

Εκείνο το άπομεσήμερο του 'Ιουνίου σκόρπιζε χρόνια μουσικά και χρυσωμένα 'Απ' το ανοιχτό παράθυρο, του οποίου η κουρτίνας ελαφροσάλευαν, φαινόντουσαν τα φυλλώματα των μεγάλων δέντρων του κήπου που ο άνεμος τ' άρπαινε. Όπως πάντα, στη γαλήνια αυτή γωνιά του Παρισιού, οι άνθρωποι ήταν λιγοστοί, μα ο κήπος άνθηχουσε από τα περπεμένα των πουλιών.

Στην αρχή εγώ καθόμουν σ' ένα καναπέ κι' η έρωμένη μου καθισμένη απέναντί μου, μου έριχνε ματιές ξαφνιασμένες και πονεμένες, όπως πάντα, σαν να πορούσε που δεν την καλούσε κοντά μου...

Επειτα, σηκώθηκε μόνη της κι' ήρθε και γονάτισε μπροστά μου...

Ετσι άρχιζαν πάντα η έρωτικέ μας στιγμές... Επειτα άπ' τα πρώτα φιλήματα, πλησιάζαμε πια στη μοναδική στιγμή που κάθε έχθρα μεταξύ μας γαλήνευε μέσα στην έρωτική παραφορά.

Ένα αίσθημα εύγνωμοσύνης προς τη μοίρα που μου περαχωρούσε τη μοναδική αυτή στιγμή εύτυχίας με πλημμύριζε.

Ανάγκαζα με γλυκύτητα τη Μαρία - Τερέζα να μου δείχνει το πρόσωπό της, να ύψωνη προς έμένα τα υπέρμαυρα μάτια της, τα πλημμυρισμένα από δάκρυα.

Δάκρυα γυναικεία! Τα πάντα χάνονται μέσα σ' αυτά. Τη θέλησίς μου, η εξέγερσίς μου, η έχθρα μου.

Πώς μπορούσα ν' έρω μια λέξι μομφής για το φτωχό λειπτό πλάσμα που βρισκόταν σωριασμένο μπροστά στα πόδια μου, βλέποντας αυτά τα δάκρυα που κυλούσαν άργα έπάνω στο χλωμό αυτό πρόσωπο;

Εσκυψα προς τα κλειστά γέλη της Μαρίας - Τερέζας και κόλλησα σ' αυτά τα δικά μου, πολλή ώρα... Κι' ένοιωθα την ταραγμένη καρδιά της έρωμένης μου να χτυπά έπάνω στην λεπτή επιδερμίδα του σώματός της.

Εξαφνα, ένας πνιγμένος στεναγμός που άκούστηκε κοντά μου, μάς έκανε να συνέλθουμε κι' ο δυο απ' την έκστασι μας και να κυτάξουμε τρομαγμένοι προς το μέρος απ' το οποίο άκούστηκε ο στεναγμός.

Ο Έκτωρ ντε Μαλεζέρ ήταν εκεί, άναμεσα απ' το παράθυρο κι' από μας.

Δεν ένοιωσα ούτε φόβο ούτε έκπληξι στο αντίκρουσμά του. Ας θάναθα μόνο ένα βαθύ σπασμό για το δυστυχισμένο σύζυγο, το οποίο η άφρονι αγωνία με κατηγορούσε για το έγκλημά μου, πιο σκληρά από κάθε κουβέντα. Είχε σπληνιχθεί στον τοίχο για να μην πείθω κάτω.

Μας κυτάταε χωρίς να σιελεί καθόλου.

Η Μαρία Τερέζα σηκώθηκε και κύταξε μια στιγμή το σύζυγό της, με μάτια, στα οποία τα δάκρυα είχαν ξαφνικά στεγνώσει και στα οποία έλαμπε τώρα ένα βλέμμα γεμάτο πόκλησι και περιφρόνησι. Επειτα βήκε άργα και πήγε στην κάμαρή της.

Όταν βρέθηκε μόνος, πλησίασα τον Έκτορα και βρήκα τη δύναμι να το πω:

—Κύριε, είμαι ο μόνος ένοχος. Σας άκούω. Τι θέλετε να κάνω;

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΈΝΟΣ ΞΕΝΕΥΜΕΝΟΥ

Τα δάκτυλα του δεξιού του χεριού πιάστηκαν σπασμωδικά από το γακά του σακκακιού μου. Νόμιζα ότι θα με χτυπούσε κι' η σκέψις ότι θα το ύφιστάμην αυτό χωρίς αντίστασι, μου πάγωσε το μυαλό κι' έκανε το μέτωπό μου να πλημμυρίση από κρύο ιδρώτα.

Μά άμέσως σχεδόν τον είδα να φέρνη το άλλο του χέρι στην καρδιά του.

—Υποφέρω, είπε. Έσείς οι δυο με σκοτώνετε.

Και πιάστηκε από μένα τόσο δυνατά, ώστε ένοιωσα τα νύχια του να χώνονται στον ώμο του. Συγχρόνως ψιθύρισε:

—Κράτησε με!...Θα πέσω...

Τον βοήθησα να καθήση στον καναπέ, στον οποίο πρό όλλου άκόμει, η Μαρία Τερέζα κι' εγώ, αλλάξαμε τα χέρια μας. Κάθηκε σ' αυτόν, με το κεφάλι προς τα πίσω, με το χέρι του στο μέρος της καρδιάς.

Βλέποντάς τον έτσι σκέφτηκα: «Πόσο είνε γέρονς!»

Συγχρόνως τον ρώτησα:

—Νά φωνάξω κανέναν ύπηρέτη;

—Εκείνος μου έγενεφε άρνητικά.

Μείναμε μερικές στιγμές έτσι, εγώ όρθιος και κυτάζοντάς τον κι' αυτός έαπλωμένος στον καναπέ, έκμηδενισμένος κυριολεκτικώς.

Σε λίγο, λίγο αίμα χρωμάτισε τα σβησμένα μάγουλά του. Σηκώθηκε, καταβάλλοντας μια δυστή προσπάθεια, κι' είπε:

—Μου φαίνεται, πως ούτε αυτή τη φορά δεν θάρρει το τέλος... Είνε καταπληκτικό πόσο συχνές έγιναν οι κρίσεις μου εδώ κι' ένα μήνα. Πρό όλλιγου, ένοιώθα την εντύπωσι ότι η καρδιά μου, μου τραβόνταν άργα απ' το στήθος μου κι' ότι όλες ή ίνες που την συγκρατούσαν σ' αυτό, κοβόντουσαν μια μια. Τώρα, δεν το νοιώθω πια. Είνε σαν να μη συνέβη τίποτε... Νά, κύττα εδώ, Φρέντ...

Και παίρνοντας το χέρι μου, το έβαλε στο μέρος της καρδιάς. Τον άφησα να κάνει ό,τι θέλει. Θαύμαζα αυτό τον εγωισμό του φυσικού πόνου, που είνε πιο δυνατό απ' τα πάντα... —Είν' αλήθεια, είπα. Δεν διακρίνω τίποτε.

Ο Έκτωρ άνέπνευσε δυο φορές βαθεία κι' έπειτα είπε:

—Έλα να καθήσεις κοντά μου.

—Εγώ υπάκουσα.

—Άκουσε, Φρέντ, μου είπε τότε. Δεν θα σ' έρωτήσω: Είσαι ο έραστής της γυναίκας μου; Βρίσκω αυτή την έρώτησι άνόητη και σκληρή. Έέ άλλου δεν πιστεύω να είσαι ο έραστής της.

Στάθηκε μερικές στιγμές κυτάζοντας με, με το σβησμένο του βλέμμα. Θα βλώπω πάντοτε τα δυο του γκριζά μάτια, προσηλωμένα έπάνω μου. Άπορώ κι' ο ίδιος πως δεν άναπήδησα, πως δεν φώναξα: «Να! Είμαι ο άθλιος που δεν πιστεύετε πως είμαι...». Τα λόγια πνιγόντουσαν στο λάρυγγά μου. Υπέφερα ριγίτα.

Ο Έκτωρ εξακολούθησε:

—Όχι...δεν πιστεύω πως είσαι ο έραστής της γυναίκας μου. Έλπίζω πως αυτό που είδα ήταν όλο και πως δεν ήρθε πολύ άργα.

—Εξάδελφέ μου...τραύλισα.

—Βλέπεις δεν θέλω να σε κατηγορήσω... εξακολούθησε ο Έκτωρ. Μοναχά σου ζητώ να σεβαστής την τιμή μου και να μη κάνης να σε σταματήσω. Εγώ ο ίδιος στον άχρημο κατήφορο που παρέρυθρη. Θυμήσου, παιδί μου, ότι ποτέ δεν σου έκανα τίποτε άλλο από καλό. Μόνος εγώ βρισκόμουν κοντά σου στα διάφορα πένθη σου. Σ' αγαπούσα σαν παιδί μου κι' άνευραύμουν να θέσω στη διάθεσι της νεότητός σου την πείρα της ζωής που την κέρδινα, έπειτα από τόσες άπογοτεύσεις. Δεν φταίω εγώ αν δεν το κα-

τάρθωσα. Πάντως έσύ πρέπει να μ' εύγνωμωνής κάπως γι' αυτό.

Αναλύθηκα σε δάκρυα και ψιθύρισα:

—Τι θέλετε να κάμω;...θα το κάνω...άμέσως.

—Πρέπει να φύγης, μου άπάντησε ο Έκτωρ. Πρέπει να πας σ' ένα μέρος όπου έκείνη να μη μπορή να σ' άκολουθήση.

Συλλογίστηκα άμέσως το έξοχικό μου σπίτι στο Πλουί, που μου φάνηκε σαν ένα άουλο άπαραβίαστο.

—Έστω, άπάντησα, σκουπίζοντας τα μάτια μου, θα φύγω. Και σηκώθηκα.

Χωρίς να τολμώ να δώσω το χέρι μου στον κ. ντε Μαλεζέρ, έπρόσθεσα:

—Χαίρετε!

Ο Έκτωρ, χωρίς να μου άπαντήση, πλησίασε την πόρτα που η Μαρία Τερέζα φεύγοντας είχε κλείσει πίσω της κι' άφου, γκράστηκε...Εγώ τον κύτταξα. Σε λίγο ο εξάδελφός μου ξαναγύρισε προς έμένα και είπε:

—Έμπρός, άς χωρίσουμε...Πρέπει ν' άσχοληθώ με τη Μαρία Τερέζα.

Και μου άνοιξε την άγκαλιά του, στην οποία ρίχτηκα χωρίς να προφέρω λέξι. Για μια στιγμή, μ' έσφιξε έπάνω στο στήθος του. Επειτα μ' έπιασε από το χέρι και με άπομάκρυνε από κοντά του, λέγοντας:

—Όχι άδυναμίες...Φύγε.

Βγήκα από το μικρό σαλόνι, κατέβηκα τη σκάλα κι' έφτασα στον αντίθλαμο της εισόδου, χωρίς να γυρίσω το κεφάλι μου πίσω.

Εκεί, ένας ύπηρέτης ήρθε και μου έδωσε το έπανωφόρι μου και το μασстоύνι μου.

Καθώς μου άνοιξε την πόρτα, η Μαρία Τερέζα παρουσιάστηκε στο κατώφλι της τραπεζαρίας.

Μου είπε με φωνή στεγνή, χωρίς να δέλναι ότι αντίλαμπάνει την παρουσία του ύπηρέτου:

—Φεύγεις;

Δεν της άπάντησα. Μά, μηχανικά, τη χαιρέτησα.

Εκείνη με ξαναρώτησε:

—Φεύγεις;

Συγχρόνως, την είδα να κλονίζεται και να πέφτη στην άγκαλιά του ύπηρέτη, ο οποίος έτρεξε να τη συγκρατήσει...

Για μια στιγμή δίστασα κι' έκανα να τρέω κοντά της... Μά η θέλησί μου γίγνε...

Εκλείσα την πόρτα πίσω μου κι' έφυγα.

VII

Μπορώ να βεβαιώσω εδώ πως όταν ξαναγύρισα στο σπίτι μου σαν ένα πουλί πληγωμένο που σέρνει τα φτερά του και χάνει διαρκώς αίμα, δεν σκέφτηκα ούτε στιγμή αν έπρεπε να κρατήσω ή όχι την ύποψησι της άναχωρήσεως που ο εξάδελφός μου μου είχε άποσπεί. Ή μόνον άποφασισμένος να φύγω άμέσως... Κι' ή φυγή μου αυτή μου έκανε τη εντύπωσι μιας άπελευθερώσεως.

Θά έθευγα λοιπόν και θα πήγαινα στο Πλουί, θα ξαναγύριζα, εξαγνισμένος από τον πόνο, στην αγαπημένη χώρα, στην ιερά χώρα, την οποία δεν είχα τολμήσει να πατήσω όσο ήμουν ένοχος. Ξεθάβα τώρα τις άναμνήσεις και τα πορτραίτα που μου θύμιζαν το παρελθόν και που τα είχα κρύψει για να μην άνακατεύονται στην κακή μου ζωή. Φιλοσοφούσα τις λευκές μπουκλές της γιαγιάς μου και της θείας μου, φιλοσοφούσα το

Κυτάταμε κι' οι δυο τρομαγμένοι προς το μέρος απ' το οποίο άκούστηκε ο στεναγμός.

τζάμι πού σκέπαζε τις εικόνες τους. Και μου φαινόταν ότι κι αυτές μου ανταπέδιδαν τα φιλήματά μου και με συγχωρούσαν...

Για να κάνω αμετάκλητη τη απόφασί μου, ανήγγειλα τηλεγραφικώς στο γέρο φύλακα του Πλουί τον Ζύστ, ότι θα έφταναν τη μεθεπομένη το βράδυ. "Επειτ' από πολλούς διαταγμούς, αποφάσισα να κρατήσω το διαμέρισμά μου στο Παρίσι κι' απαγόρευσα στο θυρωρό να δώση τη καινούργια μου διεύθυνση σ' όποιον τη ζητούσε. "Ολ' αυτά με είχαν έρεθισει υπερβολικά κ' εκείνο το βράδυ άργησα πολύ να κοιμηθώ. Μά την επομένη ξύπνησα άργά. Πρόσεξα τότε ότι όλος ο έρεθισμός μου είχε πέσει. "Οσόντο διατηρούσα την απόφασί μου να φύγω. Μονάχα κατά την διάρκεια της νύχτας, ίσως είχαν ύφανθ μυστηριωδώς πού μ' έδεναν μ' αυτό το Παρίσι όπου είχα αγαπήσει, υποφέρει, και κλάψει, όπου, με λίγες λέξεις, είχα γίνει άνθρωπος. Κ' ένοιωθα ότι αυτοί οι ίσως, συντριβόμενοι, θ' άποσπούσαν καθένας ένα μικρό κομμάτι του έαυτού μου. Γι' αυτό, με άρκετη θλίψη, έκανα τις προετοιμασίες. Μερικά βιβλία, τα ένθυμα της γιαγιάς μου και της θείας μου, τα ρούχα μου, αυτά όλα θάπαιρνα μαζί μου.

Τελείωσα κατά τις τρεις το άπόγευμα. Τότε θέλησα ν' άποχαιρηθώ το Παρίσι, όπως είχα άποχαιρηθεί άλλότε το Πλουί. "Εξ άλλου μου έμενε ακόμα κάτι να κάνω. "Εξέτασα προσεχτικά τη συνείδησί μου και άντελήφθην ότι ή πίστις δεν είχε εξαφανιστή απ' αυτή, ότι ζητούσε να ξαναζήση, ένυνημένη από το δυνατό χτύπημα πού είχε ύποστη. Για να σημάδεψω καλύτερα το τέλος αυτής της περιόδου της ζωής μου, αποφάσισα να έξομολογηθώ.

Πήρα στην τύχη τους δρόμους κι' αυτοί μ' ώδήγησαν μοι-ραία προς το σπίτι των Μαλεζέρ, του οποίου την πόρτα χθές ακόμα είχα διασχίσει για τελευταία φορά. Μά τώρα δεν τολμούσα να την πλησιάσω.

Αφού περιπλανήθηκα αρκετή ώρα στους έρημους δρόμους, μιά άπλη έκκλησία πού την είδα άνοιχτή με τράβηξε με την έρημία της. Μπήκα μέσα. Τη βρήκα πιο φτωχική ακόμα στο έξωτερικό της με τα ξύλινα καθίσματά της και το φτωχικό σταυρό της. Μιά φτωχή γριούλα προσευχόταν σε μιά γωνία.

Προχώρησα στο ιερό όπου βρήκα ένα νεαρό ιερέα να ταχτοποιή μερικά τεχνικά λουλούδια σ' ένα βάζο. Τον παρακάλεσα να μ' άκούση. "Αμέσως εκείνος με ώδήγησε στο έξομολογητήριο και κάθισε κοντά μου. "Η συνομιλία μας βάσταξε μιά ώρα σχεδόν. Το έκμυστρεύθηκα όλα τα σφάλματά μου με μ' άνέκφραστη άνακούφισι. Θάυμαζα, μέσα στη διακριτικότητα των έρωτήσεων πού μου έκανε ο άρββας, μέσα στη σταθερότητα των συμβουλών του, τη δύναμη της ψυχολογικής διδασκαλίας πού ή καθολική εκκλησία δίνει στους ιερείς της. "Ανέλυσε άμέσως τη ψυχική μου κατάσταση πού τη νόμιζα τόσο υπερδεμένη και μου είπε αυτά τα λόγια πού μου φάνηκαν πολύ βαθιά: «Νομίζω ότι θά θριαμβήσετε, γιατί δεν έχετε άγάπη προς την άμαρτία.»

Ξαναγύρισα άργά στην κατοικία μου συγχωρημένος, γα-ληνος και θλιμμένος. Μου φαινόταν αδύνατο να μείνω έστω και μιά βραδυά ακόμα σ' αυτό το σπίτι, όπου ή ζωή μου δεν είχε καμιά θέσι πιά. Το ξεπρές έφευγε για το Ρουέν στις όχτες και θάφτανε εκεί στις δέκα. "Εστειλα λοιπόν τις άπο-σκέυές μου στο σταθμό.

Πριν φύγω αποφάσισα να καταστρέψω ό,τι έμενε από τον παλιό μου έρωτα. "Εβγαλα από το πορτοφόλι μου μιά φωτο-λεια και μιά μπούκλα από τα μαύρα μαλλιά της. Τάριξα μέσ' στο τζάκι, επάνω σ' ένα σωρό από έφημερίδες και χαρτιά, φανα του έρωτά μου.

Μά, όταν άκουσα το τσίρισμα των μαλλιών, μου φάνηκε πώς μιά βελόνα μου τρυπούσε την καρδιά.

ΤΡΙΤΗ ΕΠΟΧΗ

Κι' όταν ακόμα βρισκόμουν στο Παρίσι, δεν είχα πιστέψει ποτέ πώς άγαπούσα πραγματικά τη Μαρία-Τερέζα. Λίγες αλήθειες. Καθώς δρασκέλιζα το κατάφλι αυτού του άσφου, όπου είχα περάσει τις πιο γαλήνιες κ' ευτυχισμένες ημέρες μου, αισθάνθηκα τον έαυτό μου, για πρώτη φορά έπειτ' από τόσο καιρό, έξασφαλισμένο από τον κίνδυνο μιάς καινούργιας πάσεως, αν όχι από τις τύψεις κι' από τον πονο.

"Εγκατεστάθηκα μέσα στην κάμαρα της γιαγιάς μου. "Ο όριζοντας πού βέβαια από το μπαλκόνι της, ήταν ο ίδιος πού

έκελν η επί τόσα χρόνια είχε άντικρύσει. Τα χέρια της άπο-άγγιζι τ' άντικείμενα πού με περιστοιχίζαν. Κοιμόμουν στο ίδιο κρεβάτι όπου εκείνη είχε υποφέρει και πεθάνει.

Τις επόμενες ημέρες, άφησα τον έαυτό μου να τον κυριαρχή ή παλιές έντυπώσεις... Δεν ήρθαν όλες άμέσως... "Επρεπε να νά προσανατολισθώ, πουλιά άλλοτε γνώριμα, στα όποια ή παρουσία είχε ξεμάνει το δρόμο της καρδιάς μου. Ξαναγύρισα μιά-μιά, άπροσδόκητα, και κάθε φορά ένοιωθα την ίδια πληξη πού νοιώθει κανείς όταν συναντάει έξφνικά στο πνιμο ένός δρόμου ένα φιλικό πρόσωπο, το όποιο έχει χάσει νά ιδή.

Καθόμουν κάτω απ' τις άναδενδρώσεις του κήπου, όπου χλόη μαύριζε τις πλάκες κ' εκεί, επί πολλή ώρα, όνειρο-λούσα στην τύχη. "Εξαφνα κάτι έπαλλε μέσα μου: ήταν ψυχική χορδή πού είχε άτονήσει και πού ξαναγινόταν έλα-στήτη. "Η έξηχωριστή μυρωδιά μιάς γωνιάς του πάρκου, το χρώμα ένός δελτινίου, το φως του ήλιου πού περφε σε μιά ά-τις κάμαρες της έπαύλεως, μου έδιναν δυνατός συγκινήσε-και κάθε φορά πού συνέβαινε κάτι τέτοιο ένοιωθα τον έαυ-μου ν' αλλάζει λίγο και να μοιάζει περισσότερο με το συνη-στικό, το γαλήνιο και τρυφερό παιδί πού ήμουν άλλοτε. Από το ξαναρχίνισμα της παλιάς μου ζωής, αυτή ή άπολυτο-άπό μιά ύπαρξη παραγμένη, είχε ως άποτέλεσμα (ντάστα-λίγο νά το πώ) βδομάδες ολόκληρες σχεδόν ευτυχισμένης μέ-μένα. Ναί... ή σκέψι ότι δύο πλάσματα ανθρώπινα—δύο πλά-ματα πού μ' είχαν άγαπήσει!—υπέφεραν έξ αίτιας μου ήταν για μένα λιγώτερο δυνατή από τη γλύκα της ψυχής μου γαλήνης. Το άγαπημένο μακρινό παρελθόν είχε σκεπασ-το κακό πρόσφατο παρελθόν.

Για στην αρχή είχα φοβηθί μιά έξηφ-άφιξι, ή μιά έπιστολή τουλάχιστο της Μα-ρίας-Τερέζας. Μά καθώς δεν έφτανε ποτε, ήσυχασα. "Εκανα αυτό τον έγωισ-κό συλλογισμό άφού δεν μου γράφει, ότι σημαίνει πώς κ' εκείνη ήθελε την άπο-φασί ότι ο χωρισμός μας, είνε όριστικός. "Αί γνώρισα τότε ημέρες γαλήνης, νά-ρισα τη γλύκα της ζωής πού ξαναρχίζε-σαν τους άναρρώνοντες. "Εγραφα στο Φράνσις "Ο Κέντ μιά έπιστολή μελαγχολ-κή, μά σταθερή, στην οποία του έλεγα ε-λικρινώς: «Νομίζω πώς σόδημα.»

Και αυτός μου άπάντησε σε λίγες ημέ-ρες: «"Οραία. Νά πού ή δονιμασία τελείω-σε. Μά φαντάζεσαι ότι στην ηλικία σου μπορεί νά ζής μόνος στο Πλουί, χωρίς να κιν-είς τίποτε άλλο παρά νά όνειροπολή; Βρες μιά άσυχλία, γιατί άλλως σε δυο μήνες το παι-δί θά βρεθείσαι πάλι στο Παρίσι...»

Κατάλαβα πώς είχε δίκιο. Και γι' αυτό άποφάσισα άμέσως να προλάβω την αλή-και την κούρασι. Κανόνισα λεπτομερώς την χρησιμοπο-ησι των ημερών μου. Οι πε-ρίπατοι με το άλογο και το διάβασμα άπο-σχολούσαν ένα μέρος τους. Μά δεν ή-αυτό έργασία. "Αποφάσισα λοιπόν ν' άπο-σχωθώ στη γεωπονία. Το συμβόλαιο της έ-νοικιάσεως ένός μεγάλου ύποστατικού πού

έξηρτάτο απ' το Πλουί είχε τελειώσει. Το μετέβαλα λοιπόν σε άγρόκτημα για να κάνω εκεί διάφορες δοκιμές. "Η μέρες έτσι περνούσαν γρήγορα κι' ή μοναξιά δεν βάρυνε ούτε στιγμή. "Ενα πρωί ξαναγύριζα στο Πλουί, έπειτα από ένα μακρινό περίπατο με άλογο, όταν στη στροφή του δρόμου του Σαιν-Αιν-άν, διασταυρώθηκα μ' ένα άμάξι, του οποίου ο άμαξάς με χαιρέτησε... Κύτταξα τότε διακριτικά μέσα σ' άμάξι και είδα πίσω από το τζάμι του το πρόσωπο μιάς ηλικιωμένης γυναί-κας, πού δεν μου φάνηκε άγνωστο. "Επειτα θυμήθηκα: ήταν ή κ. Ντυσατελί, ή μητέρα της παιδικής μου φίλης Βαλεντίνης, ύποκομήσεως τώρα ντέ Σαιν-Ζυρί.

"Αμέσως ή σκέψι μου άρχισε να πλανιέται γύρω απ' τη άνάμνησι της Βαλεντίνης, των παιχνιδιών μου μαζί της και της πρώτης μας μεταλήψεως. "Όταν όμως ξαναγύρισα στο Πλουί μιά μακριά συζήτησι με τον άγρονόμο μου, μ' έκανε να ξε-χάσω τη συνάντησί μου.

Μά την άλλη μέρα, κατά τη μία, καθώς διάβαζα μπρά-στο παράθυρό μου, ένας θόρυβος φωνών άκούστηκε έξω από την είσοδο της έπαύλεως, πού για μιά στιγμή έπαψε και έπειτα ξανάρχισε στη σκάλα. Αυτές οι φωνές φαινότουσαν σαν να φιλονικούν. Ξεχώρισα τις φωνές της καμαριέρας μου και του ύπηρετού μου. Μά ή τρίτη φωνή ήταν; Μήπως ή Μαρία Τερέζα είχε 'ρθή έξφνικά;

Τέλος ή πόρτα μου άνοιξε άξαφνα κι' άντίκρυσα ένα θέαμα άρκετά κομικό.

Είδα μιά χοντρή κυρία με μαλλιά γκρίζα, την όποιαν δεν ή άναγνώριζα, αν δεν την είχα δή και χθές στο άμάξι της. "Ηταν ή κυρία Ντυσατελί.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Γνωστός ύστερισμός.

—"Η γυναίκα μου, λέει, ό μίστερ Τζόνς, κάθε φορά πού ζουνε τον παλαιό θόρυβο την νύχτα, την έπαινε νευρική κοίσις. Νόμιζε ότι είνε κλέφτης... Φυσικά έγω άμέσως την διαβεβαίωνα ότι αν ήσαν κλέφτες δεν δύναναν, θόρυβο..."

—Κι' αυτό την ήσυχάζε πιά; φωνάει ένας από τους φίλους του.
—Δεν δοκίμασα... Τώρα την πιάνει ή κοίσις... όταν δεν άκούη τί-ποτα.

Πώς το κατάλαβε.

Για σόν. — Πώς κατάλαβε, κύριε, ότι έχουμε προσλάβει νέο υπάλληλο για να πλένη τα πάτα;

Πελάτης. — Τα δικτυλικά άποτυπώματα πού βλέπω τις τε-λευταίες μέρες στο πιάτο μου είνε διαφορετικά!

Μουσικό αίνι.

Η μικρή "Ελση Μοιά, γιατί τραγουδάει έτσι ό μπαμπάς;

Η μητέρα. — Για να κοιμηθί το μωρό, παιδί μου.

Η μικρή "Ελση. Και θά πάγη νά τραγουδά, όταν κοιμηθί το μωρό;

Η μητέρα. — Ναί, παιδί μου.

Η μικρή "Ελση. Τότε, μαμά, γιατί το μωρό δεν κοιμάται ά-μέσως;

"Ομοιοπαθείς.

"Ο Ζητήανος. — Είμαι άπελπισμένος, κυρία. "Εχω νά φρά-γεις μέρες!

Η κυρία (ή όποια κάνει δίατα). — "Ανοησίες! "Ετσι κι' έγω αϊ-σθανόμουν τον έαυτόν μου τις πρώτες μέρες.

Η ηλικιωμένη κυρία (στον άγοραστή χρυσού). Και πό-σο θά μου δώσετε γι' αυτά τα χρυσούφαρα;

Μαίη. — Τάμαθες; "Η κυρία Ντάσερ ζητεί άποζημίωσι 500 λιρών από την ασφάλεια για το χέρι της πού κόπηκε κατά το τελευ-ταιο σιδηροδρομικό δυστύχημα. Μου φαίνεται όμως ότι το ποσό αυτό είνε υπερβολικό.

Φαίη. — "Ισως με το χέρι αυτό... να επέβαλλε σιωπή στον σύ-ζυγό της!

Κατά την καταγραφή πτωχεύσαντος καταστήματος.

"Ο συμβολαιογράφος. — Γράψε. "Ενα μπουκαλί κρα-σί ήθελα.

"Ο διάλληλος. — Δεν είνε θήρας; είνε της Σάμου.

"Ο συμβολαιογράφος. — Της Σάμου; ... Για φέρ' το εδώ!

Μετά πέντε λεπτά.

"Ο ίδιος. Γράψε. "Ενα μπουκαλί... άδειανό!

Μιά νέα έξομολογείται στον πνευματικό της, ότι δεν έχει κάνει κα-τί άμαρτία. Σ' όλες τις έρωτήσεις του παπά, άπαντά άνηγκώς.

— Μά τότε, κορότα μου, τί ήλδες να κάνης σε μένα, της λέει έ-κείνος με άδημονία. Πήγανε πρώτα... να άμαρτήσης και βότερα ξα-νάρχης!

Μοντέρνα συνειδήσις.

Η μεσίτρα (στον νεαρό Δόν Ζουάν). — Πιστέψατέ με, κύριε: Είνε πολύ πλούσια οικογένεια... "Η κόρη είνε χαριτωμένη και ό πατέ-ρας της έχει ένα μεγάλο έργοστάσιο.

"Ο Δόν Ζουάν. — "Εχετε καμιά φωτογραφία;

— Τού κοριτσιού;

— "Οχι... τού έργοστασίου!...

Πολύ... φρόνιμα

— Για το θεό—φωνάζει κάποιος στο φίλο του—τρελλάθηκες και είνε νά πέσης στη θάλασσα μ' αυτή τη παγωνιά για να σώσης το κα-πάλι σου!...

— "Ο γιατίς μου άπαγόρευσε να βγαίνω χωρίς καπέλο, όσο είμαι ημιόλορημένος. Τι θές λοιπόν να κάνω; άπαντά ό άλλος.

Κόκκαλο!

"Ο πότης νέος: Δεσποίνις, θαρρώ πώς έχουμε συναντηθί κι' άλλ-

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

"Όπως σάς ύποσχεθήκαμε, το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή ΟΙΚΟ-ΓΕΝΕΙΑ» ήρχισαν την διανομήν εις τους άναγνώστας των σειρας περιφήμων άριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας. Τα πρώτα βιβλία, τα όποια διανέμονται ήδη στους άναγνώστας των περιοδικών μας, είνε τα ύπέροχα αίσθηματικά άριστουρ-γήματα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ”

ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ”

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υιού

„Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ”

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

“ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ”

ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΙΝΟΥ

"Όπως σάς είχαμε ειδοποιήσει, για ν' άποκτήσετε τα άρι-στουργήματά μας, πρέπει ν' άποκόπτετε από το «Μπουκέτο-ή την «Οικογένεια» 4 εκ των δημοσιευομένων εις την 3ην σε-λίδα του έξωφύλλου δελτίων και να τα φέρετε εις τα Γραφεία μας, καταθέτοντες συγχρόνως και 8 δραχμάς.

Οί εν ταίς έπαρχίαις άναγνώσται μας θά προσκομίζουν τα 4 δελτία και 8 δραχμάς εις τα "Υποπρακτορεία των "Εφημερί-δων και θά λαμβάνουν τα βιβλία των.

"Επίσης άρχισε ή διανομή του νέου αίσθηματικού άριστουρ-γήματος του ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ:

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ”

Προσεχώς θά κυκλοφορήση

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ”

της ΝΤΕΛΛΥ, κτλ. κτλ.

Οί εν τη "Εξωτερική άναγνώσται των περιοδικών μας πρέπει να στέλνουν, μαζί με τα δελτία και τας 8 δραχμάς, και τα έξοδα άποστα-λής των βιβλίων, και τούτο, διότι θά ήτο λίαν έπισημία διά το Γρα-φείον μας μιά κοινη έπιδόνησις. Εις τας πόλεις του "Εξωτερικού όπου υπάρχουν "Υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου "Αθηνών, οί άναγνώσται μας θά περλάδουν τα βιβλία των από τους κ. κ. ύπε-πρακτορας.

Τα δελτία δημοσιεύονται στην 3ην σελίδα του έξωφύλλου.

λοτε.

"Η Δεσποίνις: Πιθανόν... Κάποτε έργαζόμουν ως νοσοκόμος, σ' ένα φρενοκομείο!...

— "Εντάξει!

"Ο σωφύ του τζέ: "Κύριε πόλιση, κάποιος έσχασε αυτό το παλι-μέσα στο άμάξι μου. "Τι πρέπει να κάνω;

"Ο πόλιση: Θά το πς στο τμήμα κι' αν έντός έξη μηνών δεν ζητηθί, μπορείτε να το κρατήσης.

Τά μεσάνυχτα.

"Η σούγος: Χέου! "Επίνα!... Κάποιος άναβαίνει σιγά-σιγά τη σκάλα... Θά του πιάξω το άνθοδοχείο στο κεφάλι!

"Ο σούγος: Εύτυχός πού δεν είμαι έγώ!

ΕΡΩΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1474)

Μαίρη, με πιστεύεις;

— Σε πιστεύω — είπε ή νέα και σφράγισαν τούς δακτύλους τους με ένα φιλή.

Ακριβώς ένας χρόνος είχε περάσει, όταν ή Μαίρη έφθασε στη Βαϊχόγκα με το γιότ του Ντάις Φόρταϊς. Είχαν ταξιδεύσει μία δολοκλήρη παρέα μαζί ως το Κολόμπο. Εκεί οι άλλοι είχαν αποβιβαστή και μονάχα ή Μαίρη με την Μίσις Ντέρισον εξακολούθησαν το ταξίδι τους με το γιότ του Φόρταϊς ως τη Βαϊχόγκα.

Ο Φόρταϊς ήταν πλουσιώτατος κι είχε ξετρολλαχθί με την Μαίρη. Τ' όνειρό του ήταν να την κάνει γυναίκα του. Είχε την ιστορία της αγάτης της και γνώριζε το πάθος του Ρίτσαρντ. Μιλούσε περιφρονητικά γι' αυτόν. Απορούσε πως ήταν δυνατόν, μία νέα σαν την Μαίρη, ν' αγαπήσει έναν τέτοιο ανάξιο άνδρα, χωρίς θέληση.

Ήταν ξημέρωμα όταν έφθαναν άγνωστα έξω από τη Βαϊχόγκα. Ο Ρίτσαρντ όποιος περιμένε το γιότ, έσπευσε να συναντήσει τη μηνηστή του. Είχε ανακτήσει την ζωηρότητά του κι είχε ξαναβρή τον παλιό εαυτόν του. Ο Φόρταϊς τον δεχτηκε με διαχτυκτικότητα αλλά μέσα του ένοιωσε ένα μίσος φοβερό έναντιόν του. Η συνάντησις του Ρίτσαρντ με την Μαίρη ύπηρεσε συγκινητική.

Οι δύο νέοι βγήκαν απ' το πλοίο και πήγαν στην παραλία. Την επομένη επρόκειτο να γίνει ο γάμος τους κι ο Ρίτσαρντ ήθελε να δείξει στη μηνηστή του το σπίτι τους. Ο νέος είχε επιμεληθί την επίπλωσι του σπιτιού κι είχε φροντίσει ώστε να μη λείψει τίποτε.

Αυτή είχε ή φωνήά της, είπε ο Ρίτσαρντ κι έσφιξε τη μηνηστή του τραφερά στην αγκαλιά του. Μαίρη, αγαπημένη μου, κράτησα τον δόχο μου, ή πιστις στην αγάπη μας με βοήθησε. Όταν δεν μπορούσα να ησυχάσω, έπι όρες δολοκλήρες, έτρεχα άπάνω κάτω στην παραλία, κι όταν τέλος σωριαζόμουν γάμο, αποκαμωμένος από την υπερβολική κόπωση, έμεινα έτσι ακίνητος ώρες δολοκλήρες. Κάποιο βράδυ αποκοιμήθηκα στ' αλήθεια και σε είδα στον ύπνο μου. Από εκείνη τη βραδυά άρχισα να καλύτερω και σιγά σιγά συνήλθα...

Ο Φόρταϊς έφτασε με την βενζινακάτο να πάρη τη Μαίρη πίσω στο γιότ. Όταν αποκαρύνθηκαν και βρέθηκαν μόνοι, της είπε: — Μαίρη, θέλω να σου μιλήσω για την αγάπη μου για σένα. Πιστεύω να το κατάλαβες πόσο σ' αγαπώ! Ξέρω πως αύριο πρόκειται να παντρευτείς και σε ρωτώ: Σοβαρά αποφάσισες να παντρευτείς μένα νέο ανάξιο σου;

— Πηγαίνετε με στο πλοίο, μίστερ Φόρταϊς — απάντησε ή νέα ψυχρά — καλά θα κάνετε να ξεχάσετε τα λόγια που είπατε. Ωστόσο άφου με ρωτάτε, μπορώ να σας πω, ότι ο Ρίτσαρντ είναι το πλν για μένα. Πως και γιατί δεν ξέρω, αλλά όμως είναι ή αλήθεια. Τον αγαπώ!

Χωρίς να πη άλλη λέξη, ο Φόρταϊς επέστρεψε στο γιότ. Κι ενώ ή Μαίρη ανέβαινε τις σκάλες, έκλεισε μουρμουρίζοντας με πεισμία:

— Κι' όμως εγώ θα τ'α χαλάσω και θα γίνης δική μου.

Το βράδυ ο Ρίτσαρντ δείπνησε άπάνω στο γιότ. Τά φαγητά ήταν έκλεκτα, τά δροσερά φρούτα κι ή παγωμένη σαμπάνια άπολαυστικά. Η αγγή ορδίζε όταν ο Ρίτσαρντ σηκόθηκε να φύγη. Ο Φόρταϊς τον συνοδεύει ως κάτω στη σκάλα. Αλλά άμέσως σχεδόν επέστρεψαν πίσω πάλι. Το χέρι του Ρίτσαρντ ήταν ματωμένο. Ο νέος γελούσε κι ο Φόρταϊς του ζητούσε συγγνώμη. Φαίνεται πως ενώ έκείνη κατέβαιναν, ένας από τους Ίνδους ναύτες του γιότ ανέβαινε, και χωρίς να θέλη σκόνταψε άπάνω στο Ρίτσαρντ. Το μαχαίρι το όποιο φορούσε στο ζωνάρι του ξέφυγε από τη θήκη του και πλήγωσε τον νεο στο χέρι. Εύτυχώς δεν ήταν τίποτε σοβαρό. Η Μαίρη έπλυνε κι έδεσε την πληγή. Κατόπιν όταν έφυγε ο μηνηστή της, πήγε κι άκούμπησε στην κουπαστή. Είθε τον Φόρταϊς, ο όποιος έδωσε μία μπουτίλλια στον ύπηρετή του Ρίτσαρντ, ο όποιος είχε ερθεί να παραλάβη τους άποσκευές της και τον άκουσε που έλεγε:

— Απ' αυτό το ούισον να δίνης στον άφεντικό σου...

— Έξαλλος ή Μαίρη έτρεξε τότε κοντά στον Φόρταϊς και του είπε:

— Το ούισον αυτό περιέχει ναρκωτικό... Μη λέτε όχι...

— Τρελλάθηκες Μαίρη; απάντησε ο Φόρταϊς γελώντας.

— Ναι, το ξέρω. Είμαι βεβαία. Κι' ο τραυματισμός του Ρίτσαρντ δεν ήταν τυχαίος. Τώρα τα καταλαβαίνω όλα. Θέλεις να ζαλίσης τον Ρίτσαρντ, ώστε αύριο να... να... Άκουσε, Φόρταϊς, θέλω άμέσως μία βάρκα αλλοιώως...

Ο Φόρταϊς γέλασε πάλι και θέλησε να την άγκαλιάσει.

— Δεν μπορείς να βγής στην ξηρά, Μαίρη.

— Αυτό θα το δούμε! φώναξε ή νέα κι' άπότομα τραβήχτηκε από τ'α χέρια του. Έλπειν, προτού έκείνος προλάβει να την συγκρατήσει, ούχτηκε στη θάλασσα.

— Θεέ μου! Μαίρη!... Γύρισε πίσω — φώναξε ο Φόρταϊς με φρίκη.

Η θάλασσα είναι γεμάτη καρχαρίες...

Αλλά ή νέα ούτε προσέχε στα λόγια του, μόνο τραβούσε ίσια για την παραλία. Από την βενζινακάτο όμως, ο Ρίτσαρντ είχε αντίληφθί την πτώσι της νέας στο νερό κι' άμέσως γύρισε πίσω. Σ' ένα λεπτό βρισκόταν κοντά της.

Ο ίδιος την βοήθησε ν' ανεβή στη βάρκα.

Κάτωχρος από το κακό του γιατί τά σχέδιά του είχαν άποτύχει, ο Φόρταϊς είδε τη νέα να γέρνει στην άγκαλιά του Ρίτσαρντ. Έκείνη τη στιγμή ο ήλιος ανέτειλε. Κι' όπως ή πρωινή αύρα ανέμιζε, τά δολοκλήρη μαλλιά της νέας λαμποκοπούσαν σαν χρυσάφι κάτω από τις πρώτες ακτίνες του ήλιου και σχημάτιζαν ένα φωτεινότανο γύρω στο κεφάλι της.

— Πηγαίνε με στο σπίτι μας — ψιθύρισε ή Μαίρη στον μηνηστήρα της — σήμερα είναι ή μέρα του γάμου μας.

ΟΙ ΣΥΖΥΓΟΙ ΤΗΣ ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1496)

να μ' αγαπάς;

— Μά σε λατρεύω, σαν θάω κι' άνιση γυναίκα.

Ο άνδρας μου τότε άτάραχος έβγαλε το καρτέ του και με άπαρίθμησε όλες τις παληανθρώπιες που του είχα κάνει στα έφτά χρόνια της συμβίωσής μας. Έγώ τ'α έχασα και ημν πάθησα να δικαιολογηθώ, Μά έκείνος μ' έμπόδισε:

— Άσε πειά τις ψευτιές κατά μέρος, μου είπε. Ποτέ μπόρεσες να με κοροδοιδέψης. Μά είχα την όμορφη κι σ' αφήνω να στραβοπατάς, με την έλπίδα ότι θα βαρύνουν πν τέλος. Μά βαρύνεται κανείς τον έρωτα; Έτσι χωρίσαμε.

Για να διασκεδάσω λοιπόν τη στενοχώρια μου παντρεύτη άμέσως τον έκδοτή Μπόλτον Μάλουρ. Άλλ' αυτός ήταν πν κουτός, πού έπειτ' από ένα μήνα τον χώρισα.

Έζησα άρκετό καιρό μόνη με τούς φίλους μου, Ξενοκλνστά διάφορα κέντρα, έκανα ένα σωρό τρέλλες και κάθε βράδυ άφηνα στην τύχη να μού φέρη κοντά μου το σύμπροσθεν μοναξιάς μου. Μά όταν μ' έπιασαν ή μελαγχολίες μου πν φτόμουν πάντα τον Τζάκ Κίρκλαντ, πού ήταν ένας άψιμος άνδρας.

Κι' όταν είδα ότι δεν μπορούσα πειά να ύποφέρω το μνισμό του πήγα και τον βρήκα για να τον παρακαλέσω να πάρη πάλι στο... σπιτί του. Έκείνος έμεινε λίγη ώρα μαζί κός κι' ύστερα μου είπε:

— Η αλήθεια είναι ότι κι' εγώ δεν έπαυσα να σ' αγαπώ. Μά φοβάμαι το χαρακτήρη σου. Είσαι ίκανή ν' άρχισή πν τά ίδια. Γι' αυτό σου προτείνω να ζήσουμε σαν φίλοι.

Κλεισμένη τη συμφωνία μας μ' ένα παθητικό φιλή. Άπν πν ζούμε εύτυχισμένοι. Άλλά εγώ δεν μπορώ να φρονιμάω ήμν αυτό το πολύ φοβερόν ότι μία μέρα θα μού δώση πάλι Κίρκλαντ... τ'α παπούτσια στο χέρι!

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΤΖΕΚΥ ΚΟΥΠΕΡ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1502)

μενε. Στο βρεφοκομείο έτρωγα τρεις φορές τη μέρα. Στο σπίτι μου μ'αμς τά πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά. Έτρωγα μία φορά μόνον μεσημέρι και το βράδυ κοιμόμουν νηστικός. Στόν ύπνο μου άκούε ξεχνούσα αυτό το μαρτυρίό μου κι' έτσι δεν παραπονιόμουν.

Κι' αυτή ή ιστορία εξακολούθησε ως τη μέρα που άρχισα να πν ζω στόν κινηματογράφο. Τότε τά πράγματα διορθώθηκαν. Η ημν ήθελε πάλι στο σπίτι κι' ο πατέρας μου ξανάβανε την πίστα του. Στ' αρχή βέβαια δεν κέρδιζα πολλά. Μά σιγά σιγά άρχισα να ημν γνωστός κι' άπαράίτητος. Κι' από εκείνη την εποχή άρχισα να ζώ πν τά λεφτά μου βοήθησαν τον πατέρα μου να φτιάξη ένα όμορφο σπίτι το όποιο διαρκώς μεγάλωνε μέχρι πού έγινε μία υπέροχη βίλα.

Οι γονείς μου πειά είχαν γίνει άγνωστοί. Τίποτε δεν πνόθετο δυστυχία που είχαν τραβήξει. Η μόνη σκέψη τους τώρα ήταν ή ημν μου. Γι' αυτό μού πήγαν ένα σωρό δασκάλες κι' άρχισα να με πν άνθρωπο. Έγώ, φυσικά, ήμνωνα και πετούσα δεξιά κι' άριστερά βιβλία. Ο πατέρας μου όμως πού είχε ένας πολύ άσπρηξ άνηλικός ήμνωνε και μού κοκκινίζε τ' αυτιά. Έτσι αναγκάστηκα να μνν ένα σωρό γράμματα. Για μένα ο πατέρας μου είχε ο μεγάλος μου φίλος.

Με συνοδεύει παντού. Άκόμη και στα «στούντιο». Μού έχει άφου ένα πλήθος παιγνίδια και μού μοιρασιόκλέτα, με την όμορφη συνήθειά τους συναδέλφους μου στις έκδρομές τους. Μά τι τα θέλετε. Μά πν πολύ δύσκολο να ξεχάσω τ'α τριαντά χρόνια της δυστυχίας μου. Τα μόνα που μού έκαναν έντύπωση, γι' αυτό σας τά διηγήθηκα με πν θε λεπτομέρεια. Όσο για τη σημερινή ζωή μου είναι παντρημένος.

Κάθε μέρα τη διαβάζετε στα κινηματογραφικά περιοδικά. Άν ήμν όμως καμιά φωτογραφία μου μπορώ να σας την στείλω, άφου μού γράψετε δυο λέξεις στη διευθύνσή μου, στα «στούντιο» της «Λιμν» που βρίσκονται στο Κούλβερ Σίτυ της Καλιφορνίας.

Και τώρα θα σας εξομολογηθώ κάτι. Καμιά φορά όταν πνμαι τη ζωή μου στο βρεφοκομείο άμφιβάλλω... αν είμαι ό πραγματικός γυιός του μίστερ Κούπερ! Η νοσοκόμες ήταν τόσο άφου, ώστε διόλου άπίθανο να έκαναν κανένα λάθος κι' αντί να δώσουν έμένα έδωσαν ένα ξένο παιδί στον πατέρα μου! Αυτή ή άμφιβολία σας άρκίζομαι, ότι θα με βασανίση σ' όλη μου τη ζωή.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΟΛΕΝΚΑΣ

(Η συνέχεια εκ της σελίδος 1505)

κόταν στο άπέναντι πεζοδρόμιο και δάγκωνε τά μουστάκια του. Ο Μπένια πέρασε από κοντά του και του είπε:

— Τά σέβη μου, έξοχώτατε. Πως σας φαίνεται αυτό;

Και κότταξε τις φλόγες, μένα ειρωνικό χαμόγελο.

Όταν, ο Μπένια κατόπιν γύρισε στο σπίτι του, τά φαγητά είχαν οβύσει πειά στην αλή. Ο γάμος είχε γίνει όπως ήθελε. Με μία μικρή πυρκαϊά στη Νομαρχία, πού είχαν βάλει τρεις από τούς ανθρώπους του, οι χωροφύλακες δεν άναμν τασαν το γάμο της αδελφής του. Ο Μπένια Κρίκ άγατούσε την Όλενκα, σαν πατέρα και δεν θάρηνε τούς «σταυρωμένους» να την πικράνουν τη μέρα του γάμου της. Κι' έτσι είπε κι' έβαλαν φωτιά στη Νομαρχία κι' εξακολούθησε να είναι «φωτληγός» στην Όδησό.

I. ΜΠΑΜΠΕΛ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το όλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικονομίας» τιμάται παντού δραχμή 4. Η αδιαίρετος ύπερτιμήσις των παρ' τών 'Αποπρά- κτειών άπαγορεύεται.

Η υπό των άναγκαστών μας άποστελλομένη συνεργασία κι' μη συνοδευόμενη υπό δικαιοώματος κρίσεως έκ δραχμίδν τέλει εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται όπ' όμην.

Πολλοί άναγκάστοι μας μάς γράφουν ότι έπιθυμούν να κοπνθευθόν τάς έκδόσεις μας και να έγγραφούν συνδρομητά των περιοδικών μας. Άλλά δυσκολεύονται εις την έκδοσιν έπιταγών. Για να τούς διευκολυνάμε ρητικώς, τούς πληροφορούμεν ότι δεχόμεθα το αντίτιμον των συνδρομών, φύλλων, βιβλίων, ημερολογίων κλπ. εις γραμματόσημα ή κινητά χαρτόσημα, οιασδήποτε τιμής.

Σ' Β. Ένταυθα. — Τά σκίτσας σας πολύ μέτρια, αλλά ίχνογραφία. Άν έχουν ούτε την παραμικρή χαρκτηριστική γραμμή πού θα πνόθε μια καλλιτεχνική προσωπικότητα. Δεν ξέρουμε τι θα μπορούσντε να φτιάξετε άργότερα, αλλά — για να είμαστε ειλικρινείς — τά σημάτιά σας έγώ δεν μάς ένθουσίαν καθόλου.

Πά ο λ. α. ν. Σί τ σ ι. Κέρκυρα. — Καθώς θα είδατε, σας άπαντή- σαι για τά προηγούμενα κομμάτια σας στο περασμένο φύλλο. Έχου- με όμως να προσθέσουμε ότι τά τελευταία τραγούδια σας είναι πολύ κατάρτα άπ' αυτό, πού σας δημοσιεύσαμε. Έκείνη είχε μία δυνατή πνή ποιήσεως, ενώ τά άλλα είναι άπλά σιζουρήματα. Προσέχετε λοιπόν.

Ο λ. α. ν. — Τά δυο ποιήματά σας «Γαλήνη» και «Θλίψη» παρά μερικώς τους άτέλειες, έχουν μία ευγένεια πού μονάχα σε ποιή- ματα δοκίμων ποιητών μπορεί να την συναντήσει κανείς. Άποφεύγε- τε μερικώς λέξεις ακατάλληλες για ποιήματα όπως το «ένησονται», κτλ. Άν έχετε γαλλικά, σας συιστούμε να διαβάσετε Μαλλαρμέ. Θα σας βοηθήση πολύ στην εξέλιξί σας.

Χ. Γουοσέτη ν. Ζακυνθόν. — Τά ποιήματά σας όχι έπιτυχή. Άλλά στην έκτέλεση και κοινά στο περιεχόμενο. Μερικοί σίχοι πνποτούν έντελώς άφύρητοι, όπως π. χ. ο παρακάτω:

Τά καρόχ τόν α βέλη σου άς μπούνε πνθ βαθεία.

Αποφύγετε τέτοιες ψευδοφαντικές έκφράσεις.

Κω σ τ α ν. Πανελλήν. Κηφισιά. — Δυστυχώς δεν βλέπουμε καμιά πρόοδο στα σημερινά σας ποιήματα. Πεζολογίες άφαιδισμένες σ' αίσχους δημοσιεύουμε έδώ το πρώτο άπ' τά ποιήματά για να το ήμν απομνηνύμε να καταλάβετε πόσο κομωικό τόνο δίνουν στο ποί- ημα ή στιχομνηνίες «ζιγνιζάντ' ουλες».

ΠΡΟΤΟΥ ΕΥΤΥΧΗΣΩ ΝΑ ΣΕ ΧΑΡΩ...

Σε βράχο άπόκορφα ξεφύτρωνες, λουλούδι μου, πολύχρωμο και τρυφερό κι' εύδοκαστό, και λαχταρώ να σε κύρω. Μά δεν μπορώ,

γιατί θά πέσω και ματωμένος στο γκρεμό θά κυλιστώ,

άν θά τομήσω ως στην κορφή να σκαφαλώσω και θά ματώσω και θά πονέσω

προτού σε κόνω, προτού μπο- λρέσω να σε χαρώ...

Πήγες, γλυκόλαδο μου άρδόνι, [και την ταίριαξες κι' σπέντερον βατοπλεγμένο τη φω- ληιά]

και λαχταρώ να σε πιάσω. Μά [δεν μπορώ, θά παραπέσω

και ματωμένος θά βρεθώ στη [βραουλιά,

άν θά τομήσω και το χέρι μου [ν' άπλώσω

και θά ματώσω και θά πονέσω

προτού σε πιάσω, προτού μπο- λρέσω να σε χαρώ...

Σι μακρυνό νησί, μικρή μου, [ξενιτευτήμες

πνι μανισμένους όκισανός το πε- λεικλει

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΔΕΡΧΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Οδός ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Όροι συνδρομών «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έσωτερικό δι' έν έτος Αρχ. 200 Η Έξωτερικό Δολλάρια 6
Έξωτερικό δι' έν έτος Αρχ. 100 Η Έξωτερικό Δολλάρια 7

και δι' έτην την 'Αφρικήν και Βελγικών Κογκό έτήσια συνδρομή σελίνα 30
Αι έπιστολάι και τά χρηματικά έμδυστάσια δέον ν' άπευθύνονται πρὸς τὸν
Ιδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7

Τιμή έκαστου φύλλου Αρχ. 4

Γενικός αντιπρόσωπος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Έν 'Αμερικῇ, διὰ τὴν έγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν
κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ 'Εταιρεία New York News Agency
General P.O.Box 497 New York City, έκπροσωποῦμένη παρὰ

τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου

προτού να σ' εύρω, προτού εύτυχίσω να σε χαρώ...

Τά κ η ν Κ α σ τ ρ ο β α λ ί τ η ν, Εββοίαν. — Το ποιήμα σας όχι έπιτυχές. Έντελώς πεζό, χωρίς έμπνευση, έντελώς άντιποιητικό. Ίδου αυτό:

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Κακιά γυναίκα πού γεννήθηκε
στον κόσμο τούτο το τρανό
κακιά έόν δεν έλυτήθηκε
τόν άνδρα π' είχες και το γυιό.

Έλα κόρη μου κοντά μου
πάρε μου όλα τ'α λεπτά,
είνε άργά γλυκειά μαμά μου
τώρα πού σάπισαν τ'α σωθικά.

Τόν άνδρα έστειλες στο μνήμα
τόν γυό έκοίμησης σκληρά
τη κόρη έσοκώσες τη μάση
για μιάς δεκάρας τοιγκουιά.

Έτσι γλυκειά κορούλα θά φω-
νάζης
γλυκειά μαμά θά κρῶς πάλι γυό
Απ' έξω από το μνήμα σ'ν θά
κρῶζης

άπό μέσα θ' άπαντώ εγώ.

Θάρρη μία μάση μέρα
πνθ όλα θέλγης τά σκερφή
θ' άπλώσης τότε έόν τη χέρα
ζωας και νάτι να σωθή.

Έτσι γραφτό ήτανε της μοίρας
ν' αγαπηθούνη ή κόρη κι' ή μαμά
όταν ή κόρη θάναι στο μνήμα
κι' ή μάνα θάνη στη στεριά.

Και το διήγημά σας άτεχο, ξερόν, δημοσιογραφικό. Προς άπό-
δειξιν όλων τούτων δημοσιεύουμε έδώ το τέλος του:

...Δέν την μισούσε την έλυπόταν την άκντερε για την κατάν-
τια της. Είχε καταλάβει το πλν. Τό άθωο κορίτσι είχε γίνει μία
κοπέλα, πού είχε ψυχή, γυναίκας πού είχε κυλιόθ στο βούρκο,
έβλεπε το έσωτερικό της γυναίκας πού είχε πρωτοαγαπήσει γεμάτο
βόεβορο. Έκλαιε! Άλλά δεν έκλαιε γιατί πονούσε μονάχα, αλλά
έκλαιε γιατί έβλεπε, πως αυτήν πού είχε αγαπήσει δεν ήμνε της
αγάτης του. Τό πλν έσπασε μέσα του. Έβλεπε πλέον τον κόσμο
με την πραγματική του όψη, με την ψευτιά την ύποκρισία, την
παληανθρώπια, άπνδσε τον κόσμο και τις γυναίκες. Ποτέ πν πια
δεν ξαναγάτησε. Γιατί ένας πνθ άγένητος πραγματικός δύσκολα θά
ξαναγατηση. Κι' όταν πια βλεπή το καστόν κορίτσι να περνά
πνποστά του, συνοδευμένο από κανένα άλλο παληκάρι, πονά,
ύποφέρει, ενώ δυο δάκρυα του σπυλάνουν τας σφείδας, αλλά δεν
κλαίει από ήλεια, αλλά από συμπόνια! όχι γιατί εξακολουθεί να
αγαπάη το καστόν κορίτσι, γιατί ή αγάπη γι' αυτόν πια έχει σβή-
σει, αλλά από οίκτο, γιατί βλέπει ότι το άθωο κορίτσι, έχει
πέσει στο βούρκο το ψυχικό, πού είχε χειρότερας από τον σωμα-
τικό γιατί βλέπει ότι ή καστή κοπέλα είναι πλέον ΜΙΑ ΠΑΡΑ-
ΣΤΡΑΤΗΜΕΝΗ.

Διαβάστε. Έλγηνος ποιητής και
πεσογράφος. Άπ' τούς πώστους
Παλαμά, Καβάφη, Βασιλάκη,
Καρνιωτάκη, άπ' τούς δευτερογενείς
Παπαδιαμάντην, Καρκαβίτσαν,
Τσαυταντώνην.
Ο λ. μ. ν. Παράνθη ν. Έν-
ταυθα. — Το ποιήμα σας «Αθήνα»
«Έμματα», άρκετα καλό και θά
δημοσιευθί στην οικεία στήλη.

Πεζογύγιον Κωστόπου-
λ ο ν. Αθήνα. — Ναι, ή «Μιμή
Πενσόν» έγκυκλοφόρησε. Είναι ένα
από τά άριστοτερά της εποχής
τού ρομάντισμού, άπ' τ'α έργα
έκείνου πού όσοι άδανες κι' αν πε-
ράσουν, θά εξακολουθούν να παρα-
μένουν άθάνατα.

Πέτρον Παυλίη. Ένταυ-
θα. — Τά ποιήματά σας δεν έλη-
φθησαν άπ' όμην ως μη συνοδευό-
μενα υπό δικαιοώματος κρίσεως.

Τό

χαμόγελό

άσπρό

δέλντηρο

Ένα νέον

Πρώτα δέν τολ-

μούσα νά γελάσω.

Τώρα δέν άφίνω εύκαιρία πού νά μή
δείξω τά ώραία μου δόντια, τά όποία
μού έχάρισε ή χρήσις τής

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

MALT

SMALTO
PÂTE DE

EST LE PLUS
FAIT ANTISEPTI-
QUE POUR LE
DENTS OFFRANT
UNE BLANCHISS-
ET UN ÉCLAT
PERMANENT ET
ENTRETIENANT
TOUJOURS LES
GENCIVES
FRAÎCHES ET
EMBAUMÉES

SPYDAREVM
S. R. R